Cartea Domnului

despre

Viaţă şi Sănătate

Jakob Lorber

Motivele care cauzează durerea şi suferinţa

Alimentaţia corectă pentru copii şi adulţi

Cauzele bolilor

Ghid practic pentru o igienă fizică şi spirituală

Consecinţele sinuciderii

Informaţii despre sănătate, viaţă lungă, teama de moarte

Cum poate fi eliminată depresia

O alinare pentru cei care caută ajutor

Despre autori

Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuţă.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinţii săi erau însă deschişi faţă de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învăţat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziţiei, vioara, lecţii de canto, şi dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinaţia interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare”. Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspiraţie până la sfârşitul vieţii.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului”. La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineaţă, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ţi pana şi scrie!”

Ascultător, a renunţat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului:* „Şi astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braţ la braţ cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îşi iubeşte mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Fiinţe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îşi priveşte un frate fratele, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat".

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viaţa lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înţeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al raţiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referinţă şi fără să aibă cunoştinţe legate de ceea ce scria, căci cunoaşterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viaţă s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăşi prin opera lui pe toţi scriitorii, poeţii şi gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaştere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoştinţe mai exacte despre ştiinţele geografice, istorice, biologice şi naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeţiei, el i-ar depăşit cu siguranţă pe toţi iniţiaţii pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului", putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a ştiut dinainte că va muri la această dată, căci îşi împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparţinem Domnului".

Gottfried Mayerhofer

Gottfried Mayerhofer s-a născut în noiembrie 1807, la Munchen, fiind fiul unui ofiţer de rang înalt din Bavaria. După ce şi-a încheiat studiile, orientate îndeosebi asupra matematicii, tânărul Mayerhofer a păşit pe urmele tatălui său şi şi-a ales o carieră militară.

Când prinţul bavarez Otto a fost ales pentru succesiunea tronului Greciei şi s-a mutat la Atena, în anul 1837, cuscrul lui Meyerhofer şi-a transferat afacerile şi şi-a mutat familia la Trieste. Deşi a opus o vreme rezistenţă, Mayerhofer a acceptat (mai ales sub presiunea soţiei sale, foarte ataşată de tatăl ei) să îşi părăsească slujba şi să se mute la Trieste. Întrucât guvernul Greciei nu plătea pensii în ţări străine, această schimbare de rezidenţă s-a dovedit aparent regretabilă, căci acum depindea în totalitate de venitul soţiei sale. Mayerhofer a trăit la Trieste timp de 40 de ani, până la moartea sa, în anul 1877. În timpul acestei perioade de pensie, el a început

prin a se dedica studiilor sale favorite: muzica şi pictura. Treptat, interesul lui principal s-a orientat către spiritualitate.

Această înclinaţie către cunoaşterea religioasă şi spirituală şi-a găsit răsplata în scrierile lui Jakob Lorber, pe care Mayerhofer le-a descoperit pe când se afla la Trieste. Cu cât se adâncea mai mult în scrierile misticului styrian – pe care nu l-a cunoscut niciodată personal – cu atât mai mare devenea entuziasmul său faţă de revelaţiile primite prin intermediul Cuvântului Interior, şi cu atât mai devotată devenea natura lui. Graţie acestei aspiraţii spirituale, din ce în ce mai intensă, Mayerhofer a atins la un moment dat starea de trezire spirituală. În luna martie 1870 el a auzit pentru prima oară Vocea Domnului în interiorul lui. În următorii şapte ani, el i-a servit acestei Voci ca „Scrib” umil.

Remarcabil este şi felul în care a ajuns la Mayerhofer Cuvântul Interior. Înainte de a simţi nevoia imperioasă de a scrie, subiectele tratate îi apăreau cu o claritate desăvârşită în faţa ochilor spirituali, sub forma unor imagini magnifice.

O parte din explicaţiile lui Mayerhofer referitoare la felul în care acţionează Cuvântul Interior sunt conţinute într-o scrisoare adresată unui prieten:

„În ceea ce priveşte ultimele revelaţii, care nu ţi s-au părut la fel de inspirate ca şi cele din ‘Lumină, Viaţă şi Iubire’, nu trebuie să uiţi că nu toţi prietenii mei au acelaşi nivel de înţelegere spirituală ca şi tine. În Graţia Lui, Domnul îmi oferă de multe ori informaţii care să poată fi înţelese inclusiv de către aceşti oameni, dar şi altele care să poată servi cândva – cine ştie când şi în ce condiţii – pentru o educaţie pas cu pas (graduală). Astfel, de multe ori primesc informaţii care nu aduc nimic nou, dar care prezintă revelaţiile anterioare într-o lumină nouă. Atunci când primesc aceste comunicări, eu mă aflu într-o stare absolut pasivă; de regulă, nici măcar nu ştiu la ce se referă ele. Totul începe cu o stare de agitaţie care mă cuprinde şi care mă face să mă aşez la biroul meu. Abia după ce iau în mână pana aflu ce doreşte să-mi comunice Domnul, şi nici chiar atunci nu cunosc urmarea sau sfârşitul, ci numai exact cuvintele pe care urmează să le scriu în continuare. Astfel, spre exemplu, în cazul în care Cuvântul Lui îmi spune: ‘Ia Evanghelia lui Ioan, capitolul 3, versul 7!’, sunt nevoit să iau Biblia (pe care nu o cunosc aproape deloc) şi să caut pasajul respectiv, după care ascult dictarea referitoare la el. În acest fel primesc eu dictările, fără să intervin cu absolut nimic, fără să cunosc motivaţiile care stau la baza lor, fără să am nici cel mai mic amestec”.

Aceste explicaţii ale lui Mayerhofer demonstrează faptul că scrierile sale reprezintă inspiraţie pură, şi nu doar produsul imaginaţiei sale. O dovadă o reprezintă şi faptul că scrisul lui Mayerhofer de pe manuscrisul original este foarte rapid şi fluent, aproape fără nici o corectură.

Cartea Domnului

despre

Viaţă şi Sănătate

Selecţie de texte din lucrările Noii Revelaţii scrisă de Jakob Lorber şi Meyerhofer, la care se adaugă şi alţi autori

Dacă Nazaretul nu te vindecă,

Întreaga lume nu te va putea vindeca.

(Copilăria lui Iisus, cap. 278)

Cuvânt Înainte

Versiunea germană originală a acestei cărţi, *Cartea Domnului despre viaţă şi sănătate (Heilung und Gesundheitspflege)* a generat un interes atât de mare, încât editorii au luat hotărârea să scoată această ediţie nouă. Cererea foarte mare pentru această lucrare nu este deloc surprinzătoare dacă ţinem seama că procesele patologice sunt judecate aici dintr-un alt punct de vedere decât cel lumesc. Mulţi oameni se întreabă: de ce trebuie să existe boli? Nu ar fi putut crea bunul Dumnezeu nişte fiinţe umane care să nu fie afectate de boli şi durere? Umanitatea a căutat răspunsul la această întrebare din timpuri imemoriale. Dintotdeauna, medicii încearcă prin toate metodele să aline suferinţele oamenilor. Dar cum ar putea un medic să aplice o terapie corectă dacă nu cunoaşte adevăratul diagnostic, sau adevărata cauză a unei boli?

Lucrările din Noua Revelaţie a lui Jakob Lorber ne oferă cunoştinţe foarte importante referitoare la natura bolilor şi la cauzele acestora. Mai presus de orice, orice fiinţă umană ar trebui să ştie faptul că este alcătuită dintr-o trinitate formată din corp, suflet şi spirit. Ce este corpul? Iisus ne explică în *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. VIII, cap. 56 (5,6): „În inima oricărei fiinţe umane există două cămăruţe secrete foarte fine – greu decelabile cu ochii şi apărând ca nişte puncte mici. Ele corespund celor două încăperi mari prin care circulă sângele (ventriculele). Deşi sunt atât de mici, de aceste puncte depinde întreaga viaţă a inimii, şi implicit, întregul corp cu organele sale. Prima şi cea mai importantă cămăruţă corespunde lucrurilor care aparţin spiritului, şi deci vieţii propriu-zise, adică ceea ce noi numim principiul afirmativ. Cea de-a doua cămăruţă, mai puţin importantă decât prima, deşi absolut indispensabilă vieţii fizice, corespunde materiei, adică principiului negativ. Materia nu are o viaţă a sa proprie, fiind doar un vas care receptează viaţa. Cu fiecare bătaie a deschizăturii afirmative, ea primeşte o energie vitală nouă, pe care o distribuie prin intermediul sângelui în întregul corp”.

Iisus defineşte astfel sufletul fiinţelor umane în *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. 2, cap. 169 (3): „Sufletul unui pământean este un compus alcătuit din numeroase particule ale vieţii, preluate de Satan şi ţinute captive în materia corpului pământului. De aici, ele sunt preluate de lumea plantelor, apoi de diferitele nivele ale lumii animale, pentru ca în sfârşit, să fie preluate de sufletele umane. Odată ajunse în pântecul femeii, ele devin carne şi se nasc în această lume”. Sufletele care se dezvoltă astfel din elementele pământului sunt considerate de Noua Revelaţie ca provenind „din lumea de jos”. Există însă şi suflete care provin de pe alţi aştri şi care se reîncarnează pe pământul nostru; acestea provin „din lumea de sus”. Încarnarea pe pământ a unor suflete provenite de pe stele se poate petrece de multe ori. Astfel, Iisus i-a spus filosofului grec Filopold că s-a reîncarnat de nu mai puţin de 20 de ori pe diferite stele. De aceea, trebuie să înţelegem că adevăratul corp al omului este sufletul, între el şi corpul fizic existând o corespondenţă perfectă. Atunci când o fiinţă umană moare, corpul eteric substanţial intră în descompunere, în timp ce corpul eteric nesubstanţial continuă să trăiască.

Prin conştiinţa şi liberul său arbitru, fiinţa umană poate fi considerată pe bună dreptate ca fiind o imagine a lui Dumnezeu în creaţia Sa. Liberul arbitru se află sub influenţa conştiinţei omului, care este ancorată în spiritul său, dându-i posibilitatea să aleagă între bine şi rău. Acest liber arbitru a fost cauza căderii lui Lucifer şi a adepţilor săi, în timp ce alte mari legiuni de spirite au preferat să aleagă Ordinea Divină. Prin scânteia spirituală divină, care este legată de natura lui Dumnezeu, fiinţă umană poartă în ea chemarea către conştiinţa superioară cosmică sau divină, şi către funcţia sa spirituală supremă. Revelarea acestei conştiinţe divine depinde însă de gradul de eliberare a sufletului din capcana materiei, aceasta din urmă fiind de natură luciferică.

Iisus explică în *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. II, cap. 210 (12-15): „Atunci când sufletul rămâne în materia fizică, bucurându-se de ea, el este la fel de impur ca şi cele mai impure şi mai condamnabile spirite ale corpului fizic, complăcându-se în păcat, şi implicit în iad şi în moarte. În cazul în care continuă să trăiască în funcţie de dorinţele corpului fizic, se poate spune că – deşi trăieşte – el este un suflet mort; el experimentează moartea în sine şi se teme cumplit de moartea fizică. În această stare de păcat, sufletul poate face orice doreşte, dar nu poate găsi viaţa, deşi o iubeşte mai presus de toate. Aşa se explică de ce atâtea mii de fiinţe umane nu află – după moarte – nimic mai mult despre viaţă şi despre suflet decât o piatră care zace la marginea drumului. Dacă un înţelept vorbeşte despre aceste subiecte cu asemenea oameni, ei vor râde de el sau se vor înfuria şi îl vor da afară din casă. Şi totuşi, orice fiinţă umană ar trebui să-şi încheie cel puţin ciclul dezvoltării 'eului' lor atunci când atinge vârsta de 30 de ani, astfel încât viaţa care urmează după moartea corpului fizic să fie liberă şi plenar conştientă, fiind la fel de sigură ca şi zborul vulturului în înaltul cerului. Dar cât de dezvoltate sunt aceste fiinţe umane care încep să pună abia atunci întrebări despre aceste lucruri? Mai bine zis, cât de departe sunt ele de această cunoaştere? Ca să nu mai vorbim de cele care nu doresc să afle nimic despre aceste lucruri, considerându-le simple prostii, şi care nu merită nici un fel de consideraţie. Aceste fiinţe umane trăiesc, de-a lungul întregii lor vieţi pământeşti, în iad şi în moarte".

Aşadar, sufletul omului oscilează între materie şi spirit. Prin intermediul liberului arbitru – asupra căruia Dumnezeu nu intervine, pentru a nu le transforma în fiinţe condamnate – fiinţele umane au în mâinile lor puterea de a-şi spiritualiza sau de a-şi materializa sufletele. Iisus afirma că atunci când un om îşi lasă sufletul să devină pe trei sferturi carne, acest suflet se va afla într-o stare foarte jalnică în lumea de dincolo, urmând să parcurgă o cale foarte lungă şi dificilă. Pe pământ, el are posibilitatea să scurteze mult această cale lungă şi dificilă, ducând o viaţă în conformitate cu Ordinea Divină. În cazul fiinţelor umane, această Ordine Divină constă în respectarea celor Zece Porunci ale Domnului. Acestea nu sunt legi obligatorii, ci trebuie respectate din libera dorinţă a omului. Ele sunt deja conţinute în cele Două Porunci: „Iubeşte-L pe Dumnezeu" şi „Iubeşte-ţi aproapele", care sunt mai presus de oricare altele. Ele sunt implicate cu deosebire în porunca referitoare la iubirea aproapelui (la altruism). În *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. III, cap. 12, Iisus spune: „Prin tot felul de acte de abnegaţie, sufletul devine din ce în ce mai liber, şi în plus corpul lui din carne devine din ce în ce mai rezistent. În schimb, atunci când este înclinat mai degrabă către păstrarea frăgezimii cărnii, sufletul nu poate fi puternic şi rezistent, iar la cel mai mic atac al unei gâze asupra unui asemenea corp slab şi respingător, el se îmbolnăveşte imediat şi moare. Oamenii nu îşi dau seama că toate suferinţele lor, toate bolile, toate războaiele, creşterile de preţuri, foametea şi epidemiile care se abat asupra lor, îşi au originea în acele fiinţe

umane care nu fac altceva decât să aibă grijă de corpurile lor, în loc să se ocupe de sufletele şi spiritele lor, potrivit ordinii lui Dumnezeu".

Tot în *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. V, cap. 75, se mai spune: „Durerea cărnii este o consecinţă a dezbrăcării parţiale a sufletului de carne. Principala cauză a durerii pe care o resimte numai sufletul, dar niciodată carnea, constă în presiunea pe care acele părţi ale trupului care au devenit prea leneşe şi prea grele o exercită asupra părţilor corespondente, vii, ale sufletului". În *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. VI, cap. 13 (8), se afirmă: „În sine, carnea este moartă, nu are viaţă şi capătă existenţă decât prin forţa vitală a sufletului. Sufletul este înrudit cu spiritul. El poate deveni la fel de puternic ca şi spiritul, poate chiar deveni una cu acesta, dacă îşi întoarce complet faţa de la lumea exterioară şi îşi orientează toate simţurile către lumea interioară, spirituală, către acea ordine pe care au demonstrat-o învăţăturile şi exemplele Mele".

Aceste extrase au descris pe scurt tot ceea ce trebuie să ştim despre trup, suflet şi spirit, clarificând astfel întrebările de genul: ce sunt bolile? Cum atacă ele fiinţa şi cum pot fi vindecate? Aşa cum am văzut, natura oricărei boli îşi are fundamentul în opoziţia faţă de Ordinea Divină, în violarea acesteia. Întrucât opoziţia faţă de Ordine îşi are originea în suflet şi în spirit, este explicabil de ce ea reprezintă şi sursa bolilor. Acestea se manifestă ca disfuncţii ale corpului fizic. Bolile care îşi au originea la nivelul sufletului nu pot fi vindecate cu ajutorul chimicalelor sau a altor remedii exterioare. Ele nu pot fi eliminate decât direct la nivelul cauzei lor, adică al sufletului. Uneori este însă posibilă eliminarea anumitor simptome la nivelul corpului fizic, fără ca acest lucru să însemne eradicarea problemei propriu-zise *(Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. IX, cap. 35 (6,7). Importanţa atitudinii emoţionale (psihice, deci sufleteşti) a omului are o semnificaţie decisivă pentru trupul său. Iisus a exprimat acest adevăr în următoarele cuvinte: „Bolile corpului reprezintă consecinţele amare ale nerespectării Poruncilor pe care Eu le-am explicat umanităţii. Cei care le respectă cu credinţă, încă din copilărie, nu vor avea niciodată nevoie de medic, nici măcar la bătrâneţe, iar descendenţii lui nu vor avea de suferit din cauza păcatelor părinţilor lor". După cum a afirmat chiar El, Iisus a vindecat sufletele celor suferinzi – dar numai cu condiţia ca acestea să nu fi devenit într-o măsură prea mare una cu carnea – eliberând aceste suflete şi trezind apoi scânteia spirituală din ele prin intermediul credinţei în El, ceea ce era sinonim cu stabilirea unei relaţii cu Dumnezeu. De regulă, după ce vindeca un bolnav, El îi spunea: „Nu mai păcătui", la care adăuga: „pentru ca să nu cadă asupra ta o nenorocire mai mare".

Maniera de a vindeca a lui Iisus, la fel ca şi a apostolilor de mai târziu, atunci când ei au primit această putere de la El, este foarte particulară, la fel ca şi posibilitatea de a vindeca de la om la om sau vindecarea prin rugăciune, ambele menţionate în Noua Revelaţie a lui Jakob Lorber. În *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. II, cap. 169 (12), Iisus îi explică lui Petru felul în care se declanşează bolile şi maniera în care contribuie acestea la purificarea sufletului: „Cele mai multe din bolile de care suferă oamenii au menirea de a împiedica sufletele acestora de a se identifica complet cu carnea. Acest principiu li se aplică şi Copiilor Luminii, a căror carne îi aparţine tot lui Satan cel alungat din cer. Atunci când Copiii Luminii se îmbolnăvesc, datorită identificării lor cu trupul, partea teribilă este că boala lor este decretată chiar de către cer. Suferinţele la care sunt supuşi Copiii Lumii se datorează aceleiaşi cauze, fiind poruncite şi permise chiar de către cer. În formă, ele sunt însă dureri ale iadului, căci corpul copiilor lumii le resimte ca parte a lui Satan,

atunci când, prin atotputernica influenţă a cerului, o parte din viaţa iadului este alungată”. În *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. VIII, cap. 16 (12), referindu-se la suferinţele fiinţelor umane, Iisus a spus: „Fiinţe umane care, din cauza diferitelor atracţii lumeşti, şi-au scufundat prea tare sufletele în carnea trupului, sfârşesc prin a trăi experienţe dintre cele mai grave, fiind necesar ca asemenea suflete să fie desprinse de carne cu o mare forţă, ca să nu ajungă prea corupte de ea; acest proces de separare produce o mare suferinţă şi la nivelul corpului. Procesul este însă benefic pentru suflet, căci prin durere şi suferinţă sufletul este purificat de dorinţele sale carnale, ceea ce va face ca în lumea de apoi să-i fie mult mai uşor să parcurgă calea către o viaţă spirituală”. În *Marea Evanghelie a lui Ioan,* vol. X, cap. 148 (2), Iisus i s-a adresat astfel evreului pios căruia i-a vindecat fiul schilod: „Ştii, desigur, că un evreu adevărat care suferă de o infirmitate fizică trebuie să-şi orienteze întreaga credinţă asupra lui Dumnezeu, şi nu asupra doctorilor acestei lumi, de multe ori ignoranţi, căci acolo unde nici un medic nu poate ajuta, Dumnezeu poate. Eu am venit la tine ca să-ţi dau un semn prin vindecarea fiului tău şi pentru a-ţi arăta că Eu sunt Domnul şi că nimic nu-Mi este imposibil Mie”.

Acestea sunt afirmaţiile care arată care este natura bolilor. Vindecarea şi starea de sănătate trebuie căutate în primul rând în sfera psihic-spirituală a fiinţei umane. Aceasta este sfera care reglează toate funcţiile corpului fizic, prin intermediul „nervilor spirituali”, care, la fel ca şi sufletul, sunt alcătuiţi dintr-o substanţă eterică. Acest gen de cunoaştere este oferit cititorului de această carte.

Erich Heinze, Doctor în medicină

Introducere

Fiinţă umană – imagine a lui Dumnezeu

(Citate din Noua Revelaţie)

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/22 (5-6)

Domnul: „Dacă fiinţele umane de pe acest pământ doresc să devină Copii ai lui Dumnezeu, ele trebuie să facă eforturi să devină perfecte sub toate aspectele, la fel cum este Tatăl lor din ceruri, Cel etern şi preasfânt, care reprezintă în Sine iubirea eternă, adevărul şi atotputerea, bunătatea infinită, măreţia şi slava desăvârşită.

Aşa se explică de ce Scripturile afirmă că ‘Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Lui, suflând suflul Lui asupra sa, astfel încât să devină un suflet liber, viu!’ Altfel spus, fiinţele umane de pe acest pământ sunt nu doar creaturi ale atotputerniciei lui Iehova, ci şi copii ai spiritului şi ai iubirii Lui”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/222 (4,5)

Domnul: „Fiinţele umane sunt raţiunea şi scopul final al întregii creaţii; ele reprezintă rezultatul glorios al tuturor încercărilor creatoare preliminare ale lui Dumnezeu. Şi întrucât ele reprezintă ceea ce Dumnezeu a dorit să realizeze prin întreaga Sa creaţie anterioară, există corespondenţe perfecte între corpurile pământeşti (şi celeste) ale fiinţelor umane şi tot ceea ce există în cer”.

Apusuri transformate în răsărituri, cap. 163 (3)

„Forma omului este adevărată şi divină, căci Dumnezeu ne-a creat pe noi, oamenii, după chipul şi asemănarea Lui, atât din punct de vedere exterior cât şi interior”.

Darurile cerului, II/pag. 135 (2,3,8)

Domnul: „Într-adevăr, faptul că omul se naşte în această lume din pântecul mamei sale nu este deloc întâmplător. Credeţi-Mă, toate procesele care fac ca sufletul uman să se maturizeze suficient de mult pe toate nivelele (naturii sale astrale) pentru ca să se poată naşte în lumea oamenilor reprezintă mult mai mult decât aţi putea înţelege voi într-o întreagă eternitate! Transformarea fiinţei umane nu reprezintă deloc o chestiune măruntă pentru Mine, lucru demonstrat de întreaga creaţie preliminară, care nu a fost realizată decât cu unicul scop de a servi pentru crearea fiinţei umane. De aceea, este firesc ca ziua de naştere a unei fiinţe umane să fie considerată o zi importantă; această zi nu este deloc întâmplătoare, fiind calculată încă de la începutul eternităţii! După apariţia lumilor din sorii centrali primordiali, fiecare lume atomică a fost calculată la miimi de secundă. Şi abia după ce marile calcule s-au încheiat a apărut creaţia organică a corpurilor lumeşti, pe toate nivelele, conform marii ordini cosmice, pline de înţelepciune şi perfect calculate. În cele din urmă a apărut şi fiinţa umană – ca organ de recepţie perfect al nenumăratelor nivele care i-au precedat, şi ca punct perfect de reunificare a vieţii ce s-a născut din Mine”.

Zborul, capitolele 7, 9, 24

Domnul: „Timp de eternităţi de-a rândul, Dumnezeu a creat – din iubirea Sa infinită – diferite creaturi pe nivele de o mare diversitate, începând cu spiritul cel mai perfect şi terminând cu animalul atomic cel mai insignifiant. Dumnezeu a dat viaţă tuturor acestor nenumărate fiinţe, în funcţie de natura fiecăreia. Această viaţă s-a născut din propria Lui energie şi din propria Lui viaţă, astfel încât suma totală a acestor vieţi să conducă la o viaţă mai perfectă şi mai viguroasă, şi să continue să ascensioneze până când va atinge nivelul sufletului unei fiinţe umane; simultan, să devină capabilă să recepteze cea mai viguroasă formă de viaţă (spiritul) de la Mine. Prin intermediul iubirii, această viaţă este în totalitate unită cu Mine, într-una şi aceeaşi formă de putere”.

Zborul, cap. 7 (5,6)

Domnul: „Pentru a putea înţelege forma cea mai infinită, mai liberă şi mai perfectă de viaţă, gândiţi-vă la o cameră aproape infinită în care există un punct central din care emană nenumărate raze în toate direcţiile. Deşi începutul acestor raze este punctul central, ele nu au un punct final. Centrul focalizează întreaga putere vie a infinităţii, care este emanată apoi din nou în infinitate, astfel încât această putere vie să nu fie dispersată foarte tare şi să devină astfel prea slabă în sine. În acest scop, el a creat în întregul spaţiu etern şi infinit nenumărate puncte de asamblare a vieţii, puncte în care viaţa se regăseşte în sine, pentru a reveni apoi în punctul central primordial”.

Soarele spiritual, II/126 (19-20)

Domnul: „Eu răspândesc viaţa până la nivelul celor mai mărunte particule născute din Mine, în întreaga infinitate a spaţiului guvernat de Fiinţa Mea omniprezentă, pentru ca să primesc înapoi, din fiecare din aceste mici particule ale vieţii, o viaţă mai intensă şi mai rafinată. Nu există viaţă în afara Mea. De aceea, Eu sunt de-a pururi unica sursă energetică a vieţii!"

Casa Domnului, I/185 (19-22)

În ceea ce priveşte întrebarea pusă de Ghemela, celesta, pura şi umila fiică a patriarhului Zuriel, Abedam-Iehova a răspuns astfel, învăţând-o pe ea şi pe copiii acelui ţinut 'Ce este viaţa': „Ar fi imposibil ca voi să înţelegeţi plenar ce este viaţa întru Mine, căci nici chiar cel mai înalt şi cel mai înţelept heruvim nu ar putea înţelege vreodată felul în care Sunt Eu, singura viaţă plenar autentică, eternă şi infinită. Pot să vă spun însă că viaţa din voi este suflul Meu în fiinţa voastră, sau imaginea Mea vie în fiecare fiinţă umană. Eu sunt prezent în puritatea conştiinţei formei celei mai perfecte de viaţă, şi fiecare creatură conţine în ea o asemenea scânteie de conştiinţă perfectă, care este viaţa Mea, şi care îi dă la rândul ei viaţă. Funcţia vieţii este de a se multiplica la infinit şi de a creşte sub influenţa Mea neîncetată. Cu cât forma de viaţă devine mai matură, cu atât mai perfectă devine imaginea ei. Ea începe să devină conştientă de sine atunci când la scânteia de viaţă se adaugă o scânteie a iubirii şi o scânteie a luminii compasiunii. În acest fel, forma respectivă de viaţă ajunge să se recunoască pe sine, devenind liberă şi conştientă de propriul ei sine. Ea nu devine însă în totalitate liberă, un copil al iubirii şi al vieţii eterne, decât atunci când această formă de viaţă conştientă de sine devine conştientă şi de originea ei primordială, eternă, sacră, în faţa căreia se închină cu recunoştinţă şi iubire, slăvind-o şi recunoscându-i în permanenţă voinţa supremă".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/147 (9)

Egipteanul iluminat: „Dacă fiinţa umană ar fi insignifiantă, Dumnezeu nu ar fi creat-o într-o manieră atât de minunată şi plină de artă, astfel încât ea să se potrivească perfect cu corpul ei fizic, cea mai desăvârşită capodoperă din întreaga creaţie materială. În al doilea rând, Dumnezeu nu i-ar fi dăruit un suflet, care poate deveni identic cu Creatorul Însuşi, dacă doreşte cu adevărat acest lucru. În al treilea rând, Dumnezeu nu s-ar fi adresat personal de atâtea ori fiinţelor umane, instruindu-le care este voinţa Lui şi intenţiile Sale în ceea ce priveşte fiinţele umane, arătându-le ce reprezintă şi ce pot realiza ele dacă acţionează într-un anume fel".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/140 (5)

Îngerul Rafael: „Tot ceea ce se petrece pe pământ, la fel ca şi pe toate celelalte stele, se petrece numai de dragul fiinţelor umane ideale, căci numai ele reprezintă unicul scop şi singura raţiune a întregii creaţii din spaţiul infinit".

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/165 (7, 8)

Domnul îi explică vameşului inteligent Kisjonah: „O mare parte din nenumăratele spirite primordiale – aşa cum le înţelegeţi voi – au abuzat de libertatea de voinţă care le-a fost acordată, şi astfel s-au scufundat în materie, conform legii. Din aceste spirite sunt alcătuite pământul, soarele şi celelalte lumi. Dintre ele s-au născut fiinţele umane de pe acest pământ, dar şi cele de pe celelalte lumi, potrivit legii imuabile a naturii. Ele trec prin binecunoscuta manieră a procreării şi a naşterii, după care trebuie antrenate – prin educaţie şi învăţătură – să devină fiinţe umane. După ce îşi părăsesc trupurile fizice, ele trebuie să fie învăţate să devină spirite pure şi complet libere”.

Casa Domnului, III/110 (7ff)

„Domnul le-a dat fiinţelor umane slăbiciuni pentru a le da posibilitatea să se auto-testeze singure. Întreaga noastră libertate spirituală depinde de aceste slăbiciuni ale noastre. Noi nu putem deveni în totalitate liberi întru spirit decât prin recunoaşterea şi învingerea acestor slăbiciuni.

Aceste slăbiciuni nu sunt altceva decât acea parte intenţionat incompletă a fiinţei noastre primite de la Domnul, pe care trebuie să o completăm singuri (cu ajutor divin şi prin graţia lui Dumnezeu), pentru a confirma astfel în fiinţa noastră asemănarea spiritului cu chipul lui Dumnezeu, creându-ne astfel o viaţă cu adevărat liberă în eternitate.

Din păcate, noi preferăm să ne ascundem slăbiciunile înlăuntrul nostru, fără să le scoatem la lumină. În acest fel, noi ne facem singuri rău, fiind de condamnat, căci în cele din urmă ele ne vor conduce la propria noastră cădere”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/141 (3,4)

Domnul: „Dumnezeu nu este un împărat orgolios aşezat pe un tron aurit, care îşi priveşte supuşii ca pe nişte viermi demni de dispreţ, ameninţându-i pe toţi cei ce doresc să se apropie de El – fără a-i cere permisiunea – cu moartea. Dintotdeauna, Dumnezeu este Stăpânul suprem asupra tuturor formelor de viaţă, de la cele mai mari şi până la cele mai mici. Trebuie menţionat însă că între nenumăratele şi atât de feluritele creaturi, fiinţele umane sunt cele mai perfecte, apogeul iubirii şi înţelepciunii divine, fiind predestinate să devină imaginea vie a lui Dumnezeu. De ce s-ar ruşina atunci Dumnezeu de lucrarea Sa, considerându-şi creaturile cele mai perfecte nedemne să se apropie de El?”

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/6 (3)

Domnul: „Cea mai înaltă fericire a lui Dumnezeu este o fiinţă umană care evoluează conform Ordinii Lui. Prin ea, Dumnezeu se regăseşte pe Sine”.

Partea I

Fiinţă umană privită ca trinitate: spirit, suflet şi trup

Capitolul 1

Trinitatea umană

Principiile fundamentale ale vieţii, pag. 380

„Conform învăţăturilor din Noua Revelaţie, o fiinţă umană este alcătuită dintr-o trinitate între spirit, suflet şi corp. În această triadă, corpul fizic reprezintă treapta cea mai de jos, subordonată celorlalte două. El nu are altă sarcină decât pe aceea de a fi un vas care să recepteze energiile venite de sus, şi respectiv un instrument pentru suflet şi pentru spirit. Prin dezvoltarea corectă şi întreţinerea înţeleaptă a corpului fizic, sufletul trebuie să înveţe – sub ghidarea spiritului divin iluminat – cum îşi poate îndeplini rolul cuvenit şi binecuvântat conform ordinii lui Dumnezeu.

În ceea ce priveşte importanţa pe care orice fiinţă umană ar trebui să o acorde propriei sale existenţe, Domnul clarifică această chestiune atunci când se adresează fariseului convertit: ‘Viaţa unei fiinţe umane se exprimă prin abundenţa întrebărilor, care ar continua la nesfârşit dacă nu ar exista o iluminare venită de sus. Relaţia dintre corp şi suflet reprezintă o ghicitoare greu de rezolvat, mai ales în timpurile moderne, când umanitatea a pierdut cunoaşterea adevărului în aceste chestiuni’.

Putem noi oare să ne vindecăm sufletul prin intermediul corpului, şi corpul prin intermediul sufletului? Ce se întâmplă atunci când corpul nu se mai integrează în ordinea care i-a fost predestinată, conform naturii şi funcţiei sale? Ce răspunde la aceste întrebări Jakob Lorber, marele mesager al împărăţiei luminii?

Cum pot fi ajutate fiinţele umane suferinde din perspectiva spirituală?

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/24 (6-12, 14)

Domnul: „Iată, omul a fost creat în totalitate după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi oricine doreşte să se cunoască pe sine în deplina sa perfecţiune, trebuie să ştie că este alcătuit din trei personalităţi. Voi aveţi un corp înzestrat cu simţurile necesare, cu membrele şi cu organele de care are nevoie pentru a duce o viaţă liberă şi independentă. Pentru ca locuitorul său – sufletul – să se poată dezvolta la rândul lui, acest corp a fost înzestrat cu propria sa viaţă naturală, care diferă fundamental de viaţa spirituală a sufletului. Sufletul reprezintă şi el o fiinţă umană completă în sine, alcătuită din punct de vedere astral din aceleaşi componente ca şi corpul fizic, având o corespondenţă cu un plan superior şi una cu planul material inferior. Dintr-o anumită perspectivă, corpul şi sufletul reprezintă două fiinţe umane sau două personalităţi diferite, fiecare urmându-şi propria sa activitate particulară. Totuşi, în esenţă ele reprezintă una şi aceeaşi fiinţă umană. Corpul trebuie să servească sufletul, care trebuie să deservească la rândul lui corpul fizic, prin raţiunea şi voinţa lui. Sufletul este la fel de responsabil pentru acţiunile lui în ceea ce priveşte folosirea corpului fizic ca şi pentru acţiunile care se referă la folosirea propriului său corp astral, alcătuit din tot felul de gânduri, dorinţe şi impulsuri. Dacă privim mai îndeaproape viaţa şi existenţa sufletului, vom descoperi rapid că în ceea ce priveşte fiinţa umană substanţială fizică, el nu depăşeşte nivelul sufletului animal, care nu dispune de raţiune sau de capacitatea de a evalua liber situaţiile şi lucrurile. Atunci când este cultivată la nivelul sufletului, în cea mai pură formă a sa, această capacitate dă naştere în interiorul acestuia unei a treia fiinţe umane, esenţială şi pur spirituală. Ea îi permite sufletului să distingă adevărul de amăgire, binele de rău, şi îi permite să dispună de o voinţă şi de o gândire complet

libere. Dacă sufletul înclină din propria sa voinţă către adevăr şi bunătate, el poate deveni treptat una cu spiritul. Numai cel care renaşte complet întru spirit poate fi numit cu adevărat o fiinţă umană, care va continua să existe de-a pururi în această trinitate perfect decelabilă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/42 (4-6)

Mathael se adresează nou convertitului Suetal: „Prietene, dacă nu ţi-ai dat încă seama că în fiecare suflet există un spirit al vieţii, nu ai cum să înţelegi deocamdată [adevărul existenţei fiinţei umane şi al tău]…

Sufletul nu este altceva decât un recipient al vieţii primite de la Dumnezeu, nefiind nici pe departe viaţa însăşi. Căci dacă sufletul ar fi fost viaţa însăşi, ce profet i-ar fi putut vorbi despre atingerea vieţii eterne, sau invers, despre decăderea la nivelul morţii eterne? De vreme ce sufletul nu poate atinge viaţa eternă decât dacă păşeşte pe calea marilor virtuţi divine – lucru care poate fi demonstrat prin nenumărate exemple – rezultă că este imposibil să fie el însuşi viaţa. El nu este aşadar decât un recipient pentru aceasta.

Spiritul lui Dumnezeu sau adevărata viaţă nu este decât o micuţă scânteie aflată în centrul sufletului, care trebuie hrănită cu hrană spirituală, căci ea reprezintă cuvântul pur al lui Dumnezeu. Această scânteie minusculă plasată în interiorul sufletului poate creşte din ce în ce mai mare şi mai puternică dacă este hrănită cu această hrană spirituală, atrăgând în cele din urmă forma umană a sufletului către sine, penetrând-o complet şi integrând astfel sufletul în propria sa fiinţă. În acest fel, sufletul devine într-adevăr viaţa totală, care poate fi recunoscută ca atare în toată profunzimea ei”.

Capitolul 2

Spiritul este viaţa fundamentală a fiinţelor umane

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/76 (9-11)

Apostolul Ioan: „Spiritul reprezintă vederea interioară a sufletului, a cărui lumină penetrează totul, întrucât este cea mai subtilă şi mai pură lumină între toate… Pe măsură ce spiritul vostru se va trezi în voi, veţi ajunge să percepeţi vocea lui în inima voastră sub forma unor gânduri clare. Va fi necesar atunci să ascultaţi aceste gânduri şi să acţionaţi în sfera voastră personală în conformitate cu ele, creând astfel pentru spiritul vostru o sferă din ce în ce mai mare de activitate. În acest fel, spiritul vostru va creşte înlăuntrul vostru până când va ajunge la maturitate şi va penetra întregul vostru suflet, iar odată cu acesta, întreaga voastră fiinţă materială. Când veţi atinge acest nivel de dezvoltare, veţi continua să vedeţi şi să recunoaşteţi tot ceea ce percep cu simţurile lor fiinţele umane obişnuite, dar veţi avea atunci acces şi la lucrurile invizibile pentru omul obişnuit”.

Capitolul 3

Anatomia spirituală a fiinţelor umane

Weltbield des Geistes, de Viktor Mohr

„Nu vă puteţi aştepta să pătrundeţi Misterele Vieţii numai prin metode pur materiale, oricâte aparate v-aţi crea în acest scop!

În acest caz, fiinţa umană rămâne complet dependentă de harul interior al clarviziunii, adică de puterea de a vedea cu ajutorul ochiului spiritual. Această abordare contemplativă ne-a permis să cunoaştem, prin intermediul vechilor scripturi, anatomia substanţelor subtile ale corpului uman. Corpul eteric controlează viaţa vegetativă a existenţei astrale, matricea mentală face legătura între corpul spiritual şi cel astral, în timp ce matricea astrală leagă corpul astral de cel fizic. Neacceptarea acestor realităţi de către şcoala de medicină occidentală face ca ea să nu poată depăşi – teoretic vorbind – nivelul pe care l-a atins deja.

Mai presus decât viziunea astrală sunt acele revelaţii ale spiritului, atât de rare, comunicate din când în când pământenilor prin intermediul „Cuvântului Interior" sau al inspiraţiei divine. Până acum, cel mai semnificativ exemplu al acestui har ni l-a oferit misticul german Jakob Lorber. În lucrările sale există numeroase referinţe extrem de importante cu privire la miracolul corpului uman, la multitudinea numeroaselor funcţii ale organelor sale, de la cele generale şi până la nivel celular. Baza acestor revelaţii o reprezintă învăţăturile referitoare la trinitatea fiinţelor umane: spiritul interior – scânteia divină care îl ghidează, existenţa astrală ca lume a puterii ce guvernează viaţa şi lumea formelor, şi corpurile subtil şi grosier, vasele prin care se manifestă ideile şi puterea astrală.

Din această perspectivă, orice organ al corpului fizic manifestă o idee spirituală a creaţiei care a prins formă materială, care penetrează materia cu puterea sufletului (atât timp cât viaţa organică este prezentă), până când puterea-potenţialul sufletului părăseşte substanţa. Se spune atunci că viaţa a părăsit corpul fizic, după care continuă să se manifeste numai prin intermediul corpului astral, în timp ce învelişul material-pământesc se degradează şi se descompune în elementele sale nediferenţiate, din care s-a născut cândva prin intermediul voinţei spirituale şi a puterii sufletului".

Inima ca purtător al vieţii

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/114 şi VIII/56

Iisus a spus: „Organismul corporal are în mijlocul inimii un nerv vital, o mică excrescenţă din care provine puterea ce dă viaţă întregului corp. Componentele acestei excrescenţe nervoase din inimă au capacitatea de a extrage puterea eterică din sânge şi din aerul inspirat, astfel încât acestea să rămână în continuare extrem de active din punct de vedere vital, după care transmite această vitalitate întregului organism. Prin acest proces, întregul corp este animat, primind energia de care are nevoie. Dacă această parte a inimii este afectată, corpul fizic moare pe loc.

Nervul vital al omului nu este situat chiar în centrul inimii, ci puţin către stânga acesteia. Evident, în centrul inimii există un mecanism extrem de complex al vieţii, dar nu acesta reprezintă principialul sediu al vieţii. El nu este decât depozitul în care se conservă energia vieţii preluată din sânge şi din aer. Principalul nerv al vieţii acceptă această energie şi o impregnează, făcând din ea combustibilul necesar vieţii. Sufletul nu ar putea comunica cu corpul fizic fără intermedierea acestui nerv.

Acest nerv principal al vieţii de pe partea stângă a inimii este o mică excrescenţă, aproape invizibilă, fiind similară cu minusculele excrescenţe tactile care există în buricul degetului mic de la picior… (aceste excrescenţe tactile sunt acoperite numai de pielea exterioară şi reprezintă principalii nervi senzoriali ai întregului picior. Astfel, dacă cineva îşi pierde degetul mic de la picior, el va avea dificultăţi de mers mult mai mari decât dacă şi-ar pierde alte degete de la picior).

… Mai mult, în inimă există două cămăruţe secrete, aproape invizibile cu ochiul liber, care corespund celor două compartimente mari ale inimii (ventriculul stâng şi cel drept). Aceste două cămăruţe par două puncte minuscule, dar ele reprezintă principala cauză a vieţii la nivelul inimii, şi deci implicit la nivelul întregului corp fizic, cu toate părţile sale componente şi cu toate organele sale. Prima şi cea mai importantă cămăruţă corespunde vieţii spirituale; de aceea, vom numi această zonă principiul afirmativ. Cea de-a doua cămăruţă, mai puţin importantă, dar indispensabilă pentru viaţa corpului fizic, corespunde materiei, motiv pentru care o vom numi principiul negativ. Ea nu are o viaţă a sa proprie, fiind doar un recipient al vieţii, căci odată cu fiecare nouă bătaie a inimii ea primeşte de la cămăruţa pozitivă o cantitate nouă de energie vitală, pe care o distribuie apoi în întregul organism prin intermediul sângelui.

Din această descriere vă puteţi da seama cu uşurinţă de faptul că principiul fundamental al inimii este astfel organizat încât să-i servească organismului pământesc drept fundament al vieţii. Că inima mai dispune şi de un mecanism organic de un mare rafinament şi extrem de complex, care permite transmiterea vieţii ce a apărut în ea la nivelul întregului organism, acest lucru trebuie înţeles fără alte explicaţii suplimentare. Oriunde există ceva de transmis trebuie să existe canale şi instrumente disponibile.

Principiul afirmativ al vieţii din inimă este probabil partea cea mai invizibilă din întregul organism fizic. El nu este deloc cunoscut şi trece neobservat de către fiinţa umană, deşi el este cel care îi dă viaţă. Şi totuşi, orice om care doreşte să se cunoască pe sine şi să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să pătrundă întru spirit în această cămăruţă cvasi-invizibilă, prin smerenie şi obedienţă, redându-i viaţa care a ieşit din ea. Când fiinţa umană face acest lucru, ea lărgeşte şi iluminează cămăruţa vieţii (principiul afirmativ), lucru care se petrece progresiv, cu fiecare nouă experienţă. În acest fel, întreaga inimă (şi odată cu inima, întreaga fiinţă umană) primeşte o viaţă nouă şi îl recunoaşte pe Dumnezeu în sine. Omul capătă astfel capacitatea să vadă cum curge viaţa din Dumnezeu în propria sa inimă, iar prin acumularea acestei vieţi are posibilitatea să-şi dezvolte o viaţă nouă, complet liberă. La nivelul acestei cămăruţe lucrează propriu-zis Spiritul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt). Dacă sufletul omului pătrunde cu smerenie şi cu iubire în această cămăruţă, descoperind aici iubirea eternă a lui Dumnezeu, el renaşte întru Spiritul lui Dumnezeu, iar omul devine o imagine a Creatorului său”.

Structura şi funcţia creierului uman

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/228 (citat de Viktor Mohr)

Domnul: „… Pe masa din faţa Mea se aflau patru pietricele albe ca zăpada, două mai mari şi două mai mici. Cele mai mari corespundeau părţilor frontale ale creierului, în care se formează imaginile luminii, iar cele mai mici corespundeau părţilor din spate (cerebelul), în care se formează simbolurile sunetului. Am atins

cu mâna aceste pietricele şi ele au devenit la fel de transparente ca şi cristalul de munte. Am suflat apoi asupra lor şi ele s-au divizat în milioane de mici piramide, alcătuite din trei feţe laterale şi o bază. Cele două pietricele aflate în partea Mea dreaptă reprezentau creierul care se integrează în ordinea justă, în timp ce cele din partea Mea stângă reprezentau creierul care nu se integrează în ordinea justă (din cauza felului în care a fost crescut omul şi a altor influenţe rele ulterioare, specifice de regulă oriunde există oameni). În afara piramidelor pure mai existau tot felul de alte forme, de o mare varietate. Pentru a vedea încă şi mai precis aceste imagini, am mărit de zece ori aceste reproduceri ale creierului, suflând asupra lor.

Apoi am spus: 'Priviţi în partea dreaptă. Lobul frontal principal (cerebrum) este alcătuit din numeroase piramide cu forme regulate, lucru valabil şi pentru lobul mai mic din spate (cerebel), cu diferenţa că piramidele din care este alcătuit cel din urmă sunt de trei ori mai mici. Oricum, au dimensiunea potrivită pentru a recepta vibraţiile aerului (sunetele). Priviţi acum cele două grămezi din stânga Mea! Există aici numeroase forme, foarte variate, care nu se potrivesc nicăieri.

Acum voi sufla din nou asupra celor patru mase cerebrale; după cum vedeţi, piramidele creierului şi-au lipit bazele, având acum două vârfuri, ceea ce face ca fiecare dintre ele să capete acum opt feţe. Aceste formaţiuni se află într-un contact organic/mecanic – prin intermediul nervilor cerebrali – cu nervii văzului şi auzului. Aceste faţete sunt fie inscripţionate în funcţie de o anumită ordine, fie înregistrate sau marcate cu alte imagini fotografice spirituale corespondente.

Vom umple acum aceste formaţiuni ascuţite cu limfă (n.a. ser) şi vom începe se examinăm mai întâi creierul integrat în ordinea justă. Doresc ca aceste faţete cerebrale, care corespund creierului ordonat, să fie aranjate corect, atât cele vizuale cât şi cele auditive. Ce remarcă observatorul atent? El remarcă nişte stele de culoare roşie şi albastră care se scurg dinspre vârfuri către faţetele cerebrale, creând tot felul de imagini minunate ce pot fi observate de o privire foarte ascuţită. Ca să poată percepe mai bine aceste imagini şi forme minuscule, am fost nevoit să măresc acuitatea vizuală a celor de faţă. Acum, ei puteau vedea faţetele cerebrale de o mie de ori mai mari şi au putut descoperi multe lucruri. L-am întrebat pe Cirenius ce vede acum…

Cirenius mi-a răspuns: 'Doamne, miracol după miracol! Văd o multitudine de steluţe de culoare roşu-deschis şi albastru-deschis, curgând continuu de pe obeliscurile mobile ale piramidelor (obeliscurile piramidelor sunt localizate înaintea celorlalte piramide), ale căror organe se încrucişează în toate direcţiile. Cele două vârfuri, care sunt ca un fel de receptori antemergători în faţa faţetelor piramidelor, se mişcă neîncetat şi emit scântei pe faţa opusă a piramidei, pe care le împrăştie cu ajutorul acestor steluţe. Ai putea crede că prin această activitate haotică la suprafaţa faţetelor triple, rezultatul nu poate fi decât nişte mâzgălituri. În realitate, se creează tot felul de imagini ordonate, de parcă s-ar forma singure, şi care sunt minunate atunci când le priveşti! Observ acum că cele două coloane micuţe au devenit complet liniştite, de îndată ce o faţetă a fost desenată complet. Este aproape incredibil cum aceste mii şi mii de semne şi imagini sunt create pe suprafaţa piramidelor de cele două pensule vii, într-un interval de timp atât de scurt. Chiar dacă am considera aceste faţete de mărimea unui om, formele desenate ar rămâne foarte mici. Şi totuşi, puritatea lor este perfectă! Dar oare de ce nu pot descoperi asemenea imagini şi pe faţetele din spatele capului, deşi acestea sunt similare cu cele din partea frontală? Acolo nu văd nimic altceva decât linii, puncte şi nişte desene ca nişte cârlige, care nu par să aibă nici o semnificaţie'.

Eu am spus: ‘Acestea sunt semne sau simboluri ale sunetului şi ale cuvântului. Oricum, faţetele din spatele creierului nu sunt singulare, ci sunt tot timpul într-o comunicare polară cu cele din partea frontală. În acest fel, sunetul sau conceptul înregistrat prin semne sau simboluri pe faţetele din partea din spate a creierului este simultan desenat pe faţetele care alcătuiesc baza piramidelor din partea frontală sub forma unor imagini corespondente. Ele sunt prezentate sufletului în această manieră pentru a fi mai uşor recunoscute. Aşa se explică de ce fiecare piramidă din partea din spate a creierului este legată de câte o piramidă corespondentă din partea frontală printr-o sumedenie de fibre şi nervi. În caz contrar, nici un om nu ar putea avea o concepţie clară despre ideile percepute, sau despre o situaţie ori acţiune descrisă în cuvinte.

Sunetele nearticulate şi muzica nu sunt transmise către această regiune cerebrală, ceea ce explică de ce oamenii nu-şi pot imagina obiecte sau alte forme vizuale asociate cu sunetele, cu armonia sau cu melodia. Aceste sunete nu sunt înregistrate pe faţetele din partea frontală a creierului, ci rămân fixate doar pe suprafaţa corespunzătoare a piramidei din spatele creierului, sub forma unor linii, puncte şi bastonaşe. Faţetele piramidelor din partea din spate a nervilor cerebrali pe care au fost înregistrate sunetele pure călătoresc de-a lungul măduvei spinării către partea de sus a stomacului (ganglionii plexului solar!), şi de acolo către inimă. Aşa se explică de ce muzica pură trezeşte inima şi o umple cu sentimente. Mai departe, aceste sunete ascensionează pornind din inimă şi pot fi desenate sub forma unor steluţe de către lumina iubirii pe cele două obeliscuri de pe faţetele cerebrale. De multe ori, ele sunt avanposturile sufletului în lumea spiritului, aşa că nu ezitaţi să învăţaţi şi să predaţi muzica pură, căci acest lucru îi poate fi foarte util sufletului pentru fuziunea completă cu spiritul. Muzica impură şi lipsită de armonie are însă efecte contrare.

Aşadar, chiar şi sunetele pot lua forme vizuale pentru suflet, după ce fac un mic ocol. Ele nu iau forma imaginilor unor obiecte, ci a unor forme şi semne spirituale superioare, similare cu hieroglifele de pe vechile monumente egiptene.

Toate aceste fenomene nu se pot petrece decât într-un creier ordonat şi pur, printr-o educaţie şi printr-o pregătire corespunzătoare a inimii, care să permită înregistrarea prin intermediul luminii iubirii a tot felul de forme astrale şi spirituale pe piramidele cerebrale.

După această lucrare preliminară, pentru a înţelege mai bine întregul proces, va trebui să privim mai îndeaproape felul în care sufletul permite înregistrarea imaginilor acestei lumi materiale pe faţetele cerebrale. Voinţa Mea face ca inclusiv imaginile care provin prin intermediul ochilor să fie înregistrate aici. Ce vedeţi acum?

Remarcaţi îndeosebi obeliscurile scrise amplasate înaintea celor două suprafeţe, felul în care ele se întunecă brusc, ca şi cum ar fi umplute cu un lichid de culoare neagră. Iată, toţi ce de faţă, inclusiv mediul care ne înconjoară, suntem înscrişi până la cele mai intime detalii pe aceste faţete, şi nu prin imagini plate şi lipsite de viaţă, ci prin imagini tridimensionale, ca şi cum am fi vii. Fiecare din mişcările noastre sunt reproduse aici şi reluate apoi de mii de ori, în timp ce toate mişcările noastre anterioare sunt înregistrate în camerele interioare ale piramidelor. Ochiul sufletului poate avea oricând acces la ele, căci ele este iluminat în permanenţă de lumina astral-spirituală. Acest proces poartă numele de amintire sau memorie, şi se referă la accesarea părţii interioare a piramidei cerebrale. Prin

reflexii multiple, aceste „impresii” se înmulţesc, astfel încât unul şi acelaşi obiect poate fi accesat de nenumărate ori.

În acest fel, orice om poartă în suflet, şi cu atât mai mult întru spirit, întreaga creaţie, de la cele mai mari şi până la cele mai mici părţi ale sale, omul însuşi fiind alcătuit din aceste elemente.

Desenele din sfera lumii exterioare a naturii apar sub forma unor imagini întunecate, dar imaginile luminoase din spatele lor şi care provin din sfera spiritului iluminează aceste imagini ale naturii, astfel încât sufletul le poate înţelege şi poate privi prin ele.

Mai mult, partea frontală a creierului se află într-o comunicare continuă cu simţurile (nervii) mirosului şi gustului, în timp ce partea din spate a creierului se află într-o comunicare continuă cu simţurile (nervii) pipăitului. Aceşti nervi generează şi ei caracteristici particulare pe anumite faţete cerebrale bine determinate, create special pentru acest scop, astfel încât sufletul să le poată recunoaşte cu uşurinţă (de pildă, parfumul unei anumite flori sau gustul unui anumit aliment). Creierul este astfel creat încât faţetele mirosurilor şi gusturilor sunt legate prin nervi foarte fini cu celelalte faţete similare. Astfel, atunci când un miros familiar activează nervii olfactivi, el este imediat recunoscut de faţeta corespondentă a piramidei din gama celor pe care sunt înregistrate mirosurile. Faţeta corespondentă este imediat stimulată, astfel încât sufletul îşi dă imediat seama despre ce miros este vorba. Acelaşi proces se aplică şi în ceea ce priveşte gustul.

Simţul atingerii îi este prezentat sufletului de partea din spate a creierului, în timp ce materia care a stimulat această atingere îi este prezentată în forma şi structura ei. Dar toate aceste procese nu se petrec decât într-un creier ordonat şi bine organizat, nu şi în cazul celor dezordonate şi dezechilibrate, unde procesele corespondente sunt mult diminuate.

Priviţi acest creier cu adevărat bine organizat! Ce claritate au imaginile sale! Totul este luminos şi toate formele corespund perfect celor exterioare, putând fi văzute cum se dezvoltă în cea mai perfectă claritate în structura lor organică. Ce concepte şi ce reprezentări ideale trebuie să primească sufletul acesta din partea tuturor lucrurilor şi relaţiilor! Cât de înţeleaptă şi cât de plină de energie vitală trebuie să fie această fiinţă umană!

Avem acum în faţa ochilor un creier degradat; priviţi cum continuă el să se degradeze, din cauza asocierilor proaste pe care le face. Priviţi ce haos există în acest creier! În el nu există nicăieri o conexiune ordonată, ci numai piramide stâlciate şi deformate. Totul pare mai degrabă o grămadă de moloz decât un organ ordonat. Multe creiere primesc din start o asemenea formă, încă din pântecul mamei (din cauza degradării sufletului care se încarnează!). Mintea acestor copii ar trebui educată cu cea mai mare atenţie timp de cel puţin zece ani. Dar cine se gândeşte la aşa ceva? Înţelepţii acestei lumi au în cel mai bun caz un intelect ascuţit, dar egoist. Secretul acestei ascuţimi mentale constă în alinierea parţială sau totală a piramidelor cerebrale la toate fiinţele umane. Această comunicare în linie dreaptă între piramide poate permite – din când în când – ca un intelect lumesc să fie capabil să dea naştere unor idei excepţionale, deşi aservite unor scopuri pur materiale. Natura spirituală profundă le rămâne însă străină acestor oameni.

Explicaţia constă în degradarea fundamentului creierului încă din pântecul mamei, urmată de o accelerare a degradării inimii şi a minţii prin felul în care evoluează sufletul respectiv. Dacă, după naştere, acest suflet ar fi educat în mod corespunzător, creierul lui ar putea reveni în mare măsură la forma corectă, în pofida degradării sale pre-natale. Omul respectiv ar putea ajunge astfel treptat la o anumită strălucire şi la un nivel superior de energie vitală, iar prin bunătatea inimii sale, ar putea – după câţiva ani – să înlocuiască părţile degradate cu care s-a născut.

În omul care are un creier corupt – în care nu există decât imagini spirituale deformate – razele de lumină nu pot străpunge structurile cerebrale material-substanţiale pentru a ajunge la creierul astral-spiritual. De aceea, faţetele cerebrale complet atrofiate ale sufletului său rămân întunecate şi goale. Chiar dacă lumina pură a spiritului ar pătrunde în aceste faţete, sufletul respectiv nu ar beneficia prea mult de pe urma ei, căci ar fi ca şi cum ai lumina o cameră complet goală, în care nu ai nimic de văzut. Când spiritul îşi dă seama că nu priveşte decât nişte faţete goale ale sufletului, el nu mai îngăduie trecerea luminii sale, iar sufletul continuă să rămână în acelaşi întuneric ca şi mai înainte.

Pentru stimularea activă a unor asemenea minţi întunecate sunt necesare noi remedii, mult mai drastice, astfel încât ele să înceapă să fie structurate pe calea cea dreaptă.

Vă voi arăta acum care sunt efectele impregnării unui asemenea creier corupt şi copilăresc cu primele concepte lumeşti. Observaţi cum obeliscurile încep să creeze imagini distorsionate pe faţetele piramidelor, în culori întunecate şi fade. Consecinţa acestor imagini deformate este că tânărul nu va putea multă vreme să înţeleagă corect materia care îi este predată. El nu îşi poate forma o concepţie corectă despre ea, decât dacă îi este prezentată de sute de ori. Explicaţia constă în imaturitatea puţinelor faţete cerebrale care sunt încă ordonate în creierul său. Pensulele care ar trebui să facă desenele pe aceste faţete sunt încă slabe şi neîndemânatice, neavând nici un fel de practică astrală. Ele nu dispun de materialele necesare pentru a desena, iar „pânza” pe care desenează (faţetele piramidelor) nu este nici ea dreaptă şi de calitate. De aceea, imaginile desenate de ele pălesc rapid, şi de multe ori trebuie să fie redesenate în mod repetat, pentru a putea adera pe faţeta încă imatură. Tot ce vede sufletul sunt nişte contururi exterioare palide şi nu putem vorbi de o pătrundere a lui în profunzimea conceptului respectiv. Faţetele cerebrale disponibile sunt mâzgălite cu limfă neagră. În acest fel, învăţăturile spirituale ale lui Dumnezeu sunt memorate de creier pe de rost, la fel ca tabla înmulţirii, fără a servi cu adevărat pentru educaţia minţii şi a inimii.

Întrucât nu există nici o mişcare mentală care să stimuleze ascensiunea luminii spirituale din inimă către creier, sufletul nu poate privi direct, ci trebuie să simtă imaginile întunecate şi stereotipe care au fost înregistrate pe faţetele cerebrale. Întrucât un asemenea suflet sărman nu îşi poate obţine cunoaşterea decât prin atingerea directă a acestor faţete, este explicabil de ce el neagă în existenţa sa pământească toate conceptele legate de spirit, necrezând decât în ceea ce poate atinge direct cu simţurile sale terestre. Formaţiunile din creierul său corupt care nu au structura unor piramide îi sunt complet inutile. Ele nu fac altceva decât să genereze o senzaţie de confuzie lipsită de speranţă în sufletul respectiv, şi orice încercare de transmitere a unor adevăruri superioare este absolut inutilă. Este dificil pentru aceste suflete să înţeleagă chiar şi lucrurile naturale; cum le-am putea cere

atunci să înţeleagă aspectele supranaturale sau celeste, câtă vreme zac încă în întunericul cel mai deplin?

Cei care îşi educă copiii în sensul dezvoltării intelectului înaintea emoţiilor inimii nu fac altceva decât să le distrugă creierele, care ajung să fie dezechilibrate. Atunci când două treimi din creier nu au ajuns încă la maturitate, este dificil ca tânărul să asocieze corect imagini, cuvinte, numere şi simboluri în cantităţi foarte mari, înregistrându-le în mod corespunzător pe faţetele cerebrale încă nestructurate şi delicate; dacă el este forţat totuşi să facă acest lucru, faţetele cerebrale se vor împietri, dar numai pe anumite porţiuni ale lor, rămânând lipsite de soliditate pe alte porţiuni. Pe de altă parte, din cauza forţării memoriei, ele se vor deforma complet. În acest fel, încă din primii ani de viaţă creierul este impregnat cu tot felul de impresii, devenind absolut incapabil să mai recepteze simbolurile subtile care ascensionează dinspre minte şi care ar trebui să fie imprimate pe faţetele corespondente ale creierului. Mai târziu, când mintea va citi în suflet căutând marile adevăruri spirituale, ea nu va găsi nimic, astfel încât sufletul nu va „înţelege" aceste adevăruri.

De altfel, sufletul are tot timpul în faţa lui diferite imagini grosiere, materiale, lumeşti, o adevărată pădure densă, prin care nu mai poate decât cel mult întrezări numeroasele imagini subtile şi delicate (ale minţii). Dacă el surprinde – chiar şi pentru un singur moment – asemenea imagini ca prin ceaţă, imagini care au provenit din inimă şi care au fost imprimate pe creier, ele îi apar în forme distorsionate, din cauza imaginilor grosiere, materiale (rezultate din impresiile simţurilor) care stau în faţa celor spirituale, acoperindu-le parţial sau chiar distrugându-le. Creierul a fost creat cu scopul de a permite sufletului să vadă şi să cunoască ordinea prestabilită a vieţii. Mecanismul corpului fizic uman este supus unei ordini strict matematice, în care fiecare rotiţă are rostul ei şi nimic nu poate fi schimbat nici măcar cu o singură iotă. Dacă schimbi ceva, se va produce în mod necesar o schimbare în întregul organism. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte organismul sufletului, care este însă mult mai delicat şi mai subtil decât cel grosier. În timpul vieţii pământeşti, sufletul nu poate vedea şi auzi decât prin intermediul creierului material. El poate avea însă şi alte impresii, confuze şi inexplicabile, percepute prin ceilalţi nervi. Chiar şi acestea trebuie să se afle într-o comunicare neîntreruptă cu nervii cerebrali, căci în caz contrar palatul nu ar mai avea capacitatea de a gusta, iar nasul nu ar mai avea capacitatea de a mirosi.

Atâta vreme cât sufletul sălăşluieşte în corpul fizic, creierul rămâne principalul organ al vederii. Dacă este structurat corect, sufletul va putea privi cu toată claritatea, prin intermediul minţii, imaginile vieţii imprimate pe creier, după care va putea reflecta asupra lor, va putea trage concluzii şi va acţiona în consecinţă. Atunci când primeşte alte percepţii în timpul vieţii sale fizice (cum ar fi de pildă cele receptate prin partea de sus a plexului solar), la care creierul nu participă, în suflet nu va rămâne nici o amintire a acestor percepţii, decât cel mult o senzaţie superficială. Tot ceea ce rămâne în creierul astral, ca urmare a viziunii interioare a sufletului, nu poate fi citit şi recunoscut decât de către spirit. În ceea ce priveşte viziunea interioară, creierul fizic deformat nu îi este de nici un folos sufletului. Pe de altă parte, atunci când creierul este structurat în acord cu ordinea justă care derivă din inimă, imaginile spirituale ale vieţii sunt imprimate mai rapid pe faţetele creierului decât cele materiale. Iar cum aceste imagini spirituale sunt un aspect al luminii, impresiile din lumea exterioară care vor fi înregistrate ulterior vor fi scăldate şi ele în lumină, fiind uşor de înţeles din perspectiva înţelepciunii'".

(n.ed. Aceste învăţături referitoare la relaţia dintre creier şi suflet demonstrează dubla funcţie a creierului: 1. cea de înregistrare a informaţiilor primite prin impulsuri spirituale – imagini ale luminii provenite din inimă; şi 2. cea de înregistrare a informaţiilor primite prin impresiile exterioare receptate de simţuri – imagini fizice sau materiale. Învăţăturile confirmă importanţa dezvoltării corecte a creierului pentru formarea corpului astral al omului. Avem de-a face aici cu o anatomie spirituală şi fizică mult superioară oricărei cunoaşteri ştiinţifice de până acum).

Structura şi funcţiile viscerelor

Pământul şi luna, capitolele 10-12 (citat de Viktor Mohr)

După ce a descris forma exterioară a splinei, Domnul a explicat funcţiile acesteia, după cum urmează: „Vasele de sânge, distribuite în număr mare în splină, pornesc dintr-un vas singular aflat în contact cu stomacul şi se reunifică într-un alt vas principal aflat într-un contact direct cu inima.

Întregul ţesut al splinei este prins într-o piele delicată, străbătută intens de vasele de sânge, ca nişte pungi mici, alcătuind o reţea de mici puncte de culoare roşie. Fiind un ţesut extrem de delicat, splina este înfăşurată cu un strat de ţesut gras, care o protejează în timpul fricţiunii sale continue.

Contactul direct al splinei cu stomacul şi cu inima se explică prin faptul că splina primeşte o serie de lichide care trec din stomac în sânge, pe care le transformă în sânge propriu-zis, pe care îl trimite apoi către inimă. Se poate întâmpla uşor ca la oamenii care nu au avut pierderi de sânge, splina prea plină să nu mai poată depozita tot sângele, pentru a-l trimite către inimă, astfel încât surplusul de sânge este retrimis înapoi către stomac, de unde va fi vomitat. În cazul vomelor frecvente cu sânge, explicaţia are legătură de regulă cu splina, şi nu cu plămânii. Atunci când lichidul de culoarea oului trece din stomac în splină, el rămâne o vreme în vasele de sânge, având consistenţa unor perluţe; cu fiecare bătaie de inimă, o perluţă avansează, ceea ce generează o anumită fricţiune la nivelul cămăruţelor splinei. Acestea se umplu astfel cu un foc electric, care are o polaritate pozitivă în zona stomacului, şi una negativă în zona inimii. Aşa se explică de ce cămăruţele orientate către stomac sunt mai ascuţite la vârf, în timp ce cele orientate către inimă au mai degrabă o formă de ou.

Datorită acestui foc electric, cămăruţele splinei se dilată şi se contractă alternativ. Membranele lor se află în contact unele cu altele, precum şi cu globulele vaselor de sânge, fiind despărţite doar de nişte cilindri mici. Datorită întregului proces, lichidele care se află în sânge trec printr-o anumită fermentaţie. În urma acestui procedeu chimic, surplusul de carbon este decantat şi trimis parţial către vezica biliară, şi parţial către ţesuturile grase. Din cauza procesului de fermentaţie, în sânge se formează tot mai multe bule, care se contractă sub influenţa electricităţii negative, luând o formă lenticulară. Ele se umplu până la jumătate cu această electricitate, care le dă o culoare galbenă de nuanţa şofranului, după care pătrund în compartimentele inimii ca sânge propriu-zis.

Sângele nu este un lichid continuu, ci o sumă de mici forme lenticulare care distribuie electricitatea negativă în întregul corp, prin lentilele sale fine şi alunecoase. Acest tip de electricitate încălzeşte întregul organism. Lentilele din sânge pătrund oriunde sunt conduse, prin intermediul unor vase foarte înguste.

Aici, ele devin lichide şi se transformă în aşa-numitele lichide limfatice, în timp ce substanţa electrică eliberată este consumată sub forma unui eter feruginos pentru stimularea sistemului nervos.

La fel ca şi splina, ficatul trebuie considerat unul din cele mai importante organe interne. În corpurile oamenilor şi ale animalelor, ficatul este organul care răspunde de eliminarea substanţelor otrăvitoare, care există – alături de cele vitale şi hrănitoare – în orice aliment. Dacă trupul său nu ar conţine un organ care să selecteze substanţele otrăvitoare – în principal carbon şi cianuri –, eliminând o parte din ele prin tractul urinar, omul ar fi ucis imediat după ce a mâncat ceva. Organul care realizează această activitate este ficatul. Structura internă a ficatului este similară cu cea a splinei, deşi din punct de vedere exterior este mai asemănătoare cu cea a plămânilor. Ficatul este şi el alcătuit dintr-o sumedenie de alveole (cămăruţe) aliniate în serie, la fel ca şi splina, dar mult mai strâns unite unele cu celelalte. În interiorul lui se încrucişează patru vase sanguine principale, alcătuind patru organe uniforme, strâns legate de tot felul de pasaje mai mici.

O parte din aceste vase îşi au originea în inimă, aducând sângele din ficat în interiorul său, pentru ca ea să poată primi cantitatea de carbon de care are nevoie şi anumite doze mici de cianuri. Numai astfel devine sângele capabil să efectueze digestia în vasele organelor interne, iar apoi să hrănească pielea exterioară. După ce şi-a îndeplinit această funcţie, sângele nu mai este util, ceea ce explică de ce cei care suferă de boli ale ficatului pot fi recunoscuţi cu uşurinţă după culoarea galbenă a pielii lor (boala mai este numită şi gălbinare, sau icter). Un al doilea tip de vase sanguine din interiorul ficatului îşi au originea în stomac. Ele preiau toate substanţele apoase, în care este vărsată cianura pentru a fi diluată, pe care le elimină apoi prin micile vase ale ficatului în sânge. Cea mai mare parte a cianurii otrăvitoare este trimisă către rinichi, unde este extrasă şi eliminată prin vezica urinară, fiind o substanţă complet nefolositoare.

Un al treilea tip de vase încep tot în zona stomacului şi fac legătura între membranele mucoase ale stomacului, pe de o parte, şi vezica biliară şi ficat, pe de altă parte. Prin aceste canale este excretat carbonul mucos sau bila acumulată în stomac după digerarea hranei. Aceste substanţe sunt acumulate în vezica biliară. Dacă în stomac apare o lipsă de asemenea substanţe necesare pentru digestie, ficatul le trimite înapoi către stomac. Acest proces este necesar deoarece întreaga digestie reprezintă o formă de fermentaţie, iar anumite substanţe nutritive sunt mai capabile de fermentaţie decât altele.

Cel de-al patrulea tip de vase sunt micuţele vene de aerisire care pornesc din plămâni şi ajung la ficat. Vezica biliară este parţial alcătuită din aceste vene, care o menţin tot timpul sub o tensiune constantă. Simultan, aceste vase permit aprovizionarea vezicii biliare cu o anumită cantitate de aer şi de oxigen, astfel încât substanţele conţinute de bilă să nu fermenteze de mai multe ori. Excesul de fermentare produce o serie de boli inflamatorii organismului, cum ar fi reumatismul, guta, şi altele. Aşa se explică de ce este periculos ca omul să trăiască o perioadă prea lungă de timp în locuri în care nu are acces la aerul proaspăt, ci doar la un aer stătut, care nu conţine suficient de mult oxigen.

Acţiunea şi reacţiile celor patru tipuri de vase sunt afectate de fluidul electric, la fel ca în cazul splinei, lichid care apare în compartimentele amintite mai sus, din cauza mişcărilor de fricţiune. Focul electric din ficat este stimulat la început chiar de focul din splină.

În organismele umane şi animale, rinichii au un triplu rol, fiind un organ intern asupra căruia merită să ne oprim atenţia. Ei au trei funcţii esenţiale şi extrem de importante. Fără ei, viaţa animală nu ar putea exista, procrearea ar fi imposibilă, şi nici o fiinţă fizică nu ar putea atinge o stare de bunăstare fizică şi de veselie psihică, căci această stare se naşte din cauza rinichilor. Aşa se explică de ce acest organ este atât de des menţionat în Sfintele Scripturi.

Principala funcţie a rinichilor constă în acceptarea substanţelor eliminate de ficat, precum şi a apelor de care organismul nu mai are nevoie. Partea uzată a acestor lichide este trimisă mai departe către vezica urinară, în timp ce partea care mai poate servi vieţii este resorbită şi transformată în substanţa materială din care este alcătuită sămânţa fertilă. În continuare, sămânţa este condusă prin propriile sale vase, devenind utilizabilă pentru procreaţie ca energie polar pozitivă, prin intermediul energiei negative a testiculelor. Aceasta este cea de-a doua funcţie a rinichilor.

Cea de-a treia funcţie, încă şi mai importantă, se referă la faptul că, prin intermediul unor vase mici, rinichii se află într-un contact intim cu inima, plămânii, stomacul, splina şi ficatul. În acest fel, dintr-o perspectivă spirituală, ei servesc într-o anumită măsură sufletului ca un câmp de activitate necesar în timpul procreării. Ei generează în acest scop o anumită bunăstare interioară, care, evident, nu poate fi atribuită organului propriu-zis, ci sufletului şi spiritului care activează acest suflet. Corespondentul fizic al acestui sentiment de bucurie este asigurat de rinichi, a căror formă alungită asigură inclusiv un sediu confortabil pentru suflet. Aşa se întâmplă în cazul somnambulilor, când conştiinţa-sufletului pătrunde în acest organ, care se află într-un contact intim cu vârful stomacului, prin nervii ganglionari. Sufletul are percepţii prin această zonă (a plexului solar) şi poate intra în contact cu lumea de dincolo.

Şi structura rinichilor seamănă mult cu cea a splinei sau a ficatului, dar în secţiune ei arată diferit. Pe ambele părţi ale rinichilor există nişte saci în formă de burtă. Aceştia sunt separaţi de impresiile observabile şi de nişte ţesuturi albe, fiind ţinute împreună numai de o linie mediană. Principalele canale traversează şi ele prin acest ţesut alb, ducând preţioasele substanţe necesare pentru crearea sămânţei, pe care le absorb din lichidele provenite de la ficat şi le depozitează apoi în sacii în formă de burtă. Datorită electricităţii produse în sacii în formă de burtă, acest lichid continuă să fermenteze, după care este preluat sub forma unui lichid mai subtil de către delicatele vase sanguine ale rinichilor. Transportată de sânge, această sămânţă-substanţă este dusă până la inimă, unde pătrunde în propriile sale vase şi este dusă în compartimentele specifice de depozitare a sămânţei. Aici, ea primeşte continuu de la testicule hrana necesară, dobândind astfel calităţile necesare procesului de procreaţie.

Dezvoltarea corpului uman

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/118-120 (citat de Viktor Mohr)

„Domnul (în timpul unei prelegeri): „Ceea ce vedeţi acum prin puterea vederii voastre astrale, ca un număr uriaş de şerpişori agitaţi, la fel de rapizi ca şi nişte săgeţi, sunt de fapt substanţele nutritive necesare vieţii organice, un fel de sare a aerului şi a oceanelor pe care înţelepţii viitorului o vor numi oxigen. La origini,

această substanţă a fost de fapt substanţa sufletului, şi ea corespunde gândurilor înainte ca acestea să devină idei.

Oriunde veţi găsi o cantitate mai mare din această substanţă astrală şi vitală condensată, puteţi fi siguri că din ea va ieşi curând o formă vie. Atunci când aceşti şerpişori de foc se adună cu sutele şi cu miile într-o singură grămadă, ei încep să strălucească cu putere. Acesta este semnul auto-determinării care va conduce la apariţia unei creaturi, prin fecundarea lor de către o idee. Vă întrebaţi, desigur, cine este cel care modelează aceste spirite ale vieţii, dându-le o formă vitală propriu-zisă. În conformitate cu voinţa Mea, cel care vă va răspunde la această întrebare va fi Rafael".

(Rafael explică): „Gândurile pure ale lui Dumnezeu sunt substanţa din care apar toate lucrurile în existenţa infinită. Noi, Arhanghelii, primii creaţi, am apărut din voinţa atotputernicului Spirit al lui Dumnezeu ('Elohim' din istoria creaţiei; sau 'Arhanghelii' din învăţăturile creştine). Toate celelalte lucruri şi fiinţe au fost apoi create de noi, întrucât noi am fost şi suntem primii recipienţi ai gândurilor şi ideilor lui Dumnezeu. Noi formulăm gândurile-viaţă provenite de la Dumnezeu, adică cele care vouă vă apar sub forma acestor limbi ca de foc, şi modelăm din ele forme şi fiinţe în acord cu ordinea lui Dumnezeu din interiorul nostru. Dacă mă veţi întreba care este substanţa materială din care creăm aceste fiinţe, vă voi răspunde că limbile de foc ca nişte şerpişori sunt cărămizile astral-spirituale din care confecţionăm tot ceea ce creăm, adică tot ceea ce capătă o formă substanţial-materială.

Spre exemplu, observaţi ovarele unei găini. Unele grămezi de ouă sunt la fel de mici ca şi boabele de mazăre, în timp ce altele sunt aproape la fel de mari ca şi merele. La început, sub coaja moale nu există decât gălbenuşul. Această substanţă centrală este hrănită până când în jurul ei se formează substanţa albuşului, care dă forma completă a oului. În timpul acestui proces, substanţele cele mai grosiere sunt eliminate către periferie, unde formează coaja dură a oului, care va fi astfel protejat atunci când găina îl va oua. Apoi găina începe să-şi clocească ouăle. Ce schimbări fantastice se petrec atunci! Substanţele din gălbenuşul de ou intră în agitaţie şi capătă o altă structură, conform ordinii divine, căci gândurile-formă (limbile de foc) se unesc şi le atrag pe cele din vecinătatea lor. Procesul continuă până când apar treptat inima, capul, ochii, intestinele, picioarele şi aripile noului pui. Aceste gânduri ordonate (idei parţiale) atrag continuu o omogenitate din ce în ce mai mare din substanţa respectivă, creând organele necesare pentru ca forma să prindă viaţă.

După ce corpul s-a dezvoltat în acest fel, gândul vieţii care a pătruns în organismul respectiv începe să-şi dea seama că sufletul se află încă în închisoare. De aceea, el devine din ce în ce mai activ, până când sparge pereţii închisorii (adică ai oului, prin procesul de naştere) şi pătrunde, încă slăbit, în marea lume. Aici, el începe să se hrănească cu hrana exterioară a acestei lumi, iar procesul de creştere continuă. Avem în sfârşit în faţa noastră o găină complet dezvoltată, fertilă, o fiinţă organică vie ce are capacitatea să preia din regatul naturii anumite substanţe (părţi sufleteşti corespondente) sub formă de hrană. Partea spirituală a hranei serveşte la dezvoltarea în continuare a sufletului, în timp ce partea ei materială serveşte la susţinerea corpului fizic, dar şi pentru crearea unor noi fiinţe de acelaşi fel.

Sexul depinde de greutatea iniţială, mai mare sau mai mică, a puiului, adică de calitatea şi puterea gândurilor fundamentale ale vieţii sufletului respectiv. Dacă

aceste gânduri sunt deja complet solidificate, astfel încât alcătuiesc o idee (adică un mănunchi spiritual de gânduri), dezvoltarea lor va conduce la o creatură de sex masculin. Dacă gândurile fundamentale ale vieţii sunt mai uşoare (adică mai puţin dezvoltate), dezvoltarea lor va conduce la o formă feminină.

Prin copulaţia animalelor nu se produce decât stimularea unei activităţi ordonate în interiorul oului a gândurilor fundamentale ale vieţii deja prezente aici. Fără această stimulare, gândurile vieţii ar rămâne într-o stare latentă. În pântecul matern, limbile de foc care corespund sufletului animalului se reunifică, adunându-se în numărul potrivit şi alcătuind forma necesară. Mai întâi, ele stimulează femela, care stimulează apoi masculul, şi astfel începe perioada rutului. Trebuie menţionat că masculul nu plasează o sămânţă nouă în trupul mamei, ci doar activează mănunchiul vieţii deja prezent în interiorul acesteia. Acest proces se petrece atunci când sămânţa masculului, alcătuită din spirite ale vieţii mai libere şi mai independente, stimulează spiritele amorţite din pântecul mamei să se trezească la viaţă. Fără această forţare, spiritele vieţii ar rămâne în stare de latenţă şi nu ar atinge nivelul prin care pot da viaţă unei noi fiinţe. Spiritele din sămânţa masculului nu le lasă în pace pe cele ale femelei, care se opun vehement acestei stimulări, căci, aşa cum spuneam mai devreme, ele sunt înclinate mai degrabă către odihnă, iar fără o forţare din exterior nu ar fi niciodată pregătite să intre într-o activitate continuă şi ordonată (diviziunea celulară, formarea organelor).

Lăsat în stare de latenţă, adică fără stimularea din exterior, mănunchiul vieţii din pântecul matern s-ar micşora din ce în ce mai mult, contractându-se către centru până la auto-dizolvare. Dar spiritele vieţii din masculul excitat pun în mişcare şi se întâlnesc cu cele amorţite ale femelei (n.ed. adică sperma se întâlneşte cu ovulul). Imediat, spiritele mai mici ale femelei intră în agitaţie, încercând să scape de atacatori. Ele nu reuşesc însă acest lucru, iar stimularea spiritelor vieţii din pântecul femelei continuă din ce în ce mai profund, până când ajunge în centrul mănunchiului. Acesta intră şi el în mişcare, până când mult-încercatelor limbi de foc ale femelei li se face foame, din cauza activităţii lor prelungite. De aceea, ele se hrănesc cu lumina limbilor de foc masculine. În acest fel, spiritul sau gândul-viaţă care urmează să se nască primeşte impulsul masculin de care are nevoie. Astfel stimulate, limbile de foc feminine încep să se aranjeze în ordinea prestabilită, ca un pluton bine organizat de soldaţi.

Spiritele vieţii din centru, care sunt mai puternice şi mai iluminate, îşi recunosc acum (din punct de vedere astral) sensul şi ordinea, şi se adună laolaltă potrivit acestei ordini. Se stabilesc astfel relaţii organice, iar schimbările exterioare prind formă, care începe să semene din ce în ce mai mult cu fiinţa care va fi creată (dezvoltare embrionară).

În procesul de procreare şi de devenire a fiinţei umane lucrurile se petrec destul de asemănător ca şi în cazul animalelor, dar raţiunea este cu totul alta. Femeia are în interiorul trupului ei o substanţă a naturii, iar atunci când se petrece procrearea, mănunchiul vieţii este excitat şi fertilizat. Dar el este smuls ca o boabă din teaca ei şi dus la locul potrivit pentru dezvoltarea sa ulterioară. Aici, un suflet pregătit pătrunde în el şi – pentru o vreme – are grijă de această formă a vieţii, până când substanţa devine suficient de matură pentru ca sufletul să poată intra în embrionul încă foarte subdezvoltat. Sufletul are nevoie de două luni pentru această sarcină. Când el intră pe deplin în posesiunea embrionului, copilul devine cu adevărat viu, în mod perceptibil, şi începe să crească până când atinge dimensiunea corectă.

Atât timp cât nervii fizici ai copilului nu sunt încă plenar dezvoltaţi şi nu devin activi, sufletul continuă să lucreze şi să pregătească trupul în conformitate cu nevoile sale. Când nervii au atins nivelul necesar de maturitate şi când spiritul lor aflat într-o continuă dezvoltare devine mai activ, conform ordinii sale, sufletul începe să se retragă din ce în ce mai mult, până când adoarme complet, în regiunea rinichilor. El îşi pierde conştiinţa de sine şi începe să vegeteze, uitând complet care a fost starea sa naturală anterioară. La câteva luni după naştere, sufletul începe să se trezească din nou, treptat, lucru care poate fi observat cu uşurinţă, căci copilul îşi reduce perioada de somn. Mai este nevoie, însă, de un anumit timp până când acest suflet să îşi recapete cu adevărat conştiinţa. Acest lucru se petrece abia când copilul începe să vorbească, fără ca el să-şi aducă totuşi aminte cine este, căci acest lucru s-ar dovedi un obstacol puternic în calea liberului său arbitru şi al dezvoltării sale ulterioare.

Fiind complet înlănţuit în substanţa cărnii sale, sufletul nu recunoaşte la început nimic altceva decât impresiile comunicate de simţurile trupului său. El nu recunoaşte nimic din interior, căci este orbit de materia corpului său. El nu ştie nici măcar că poate exista fără un corp. Multă vreme, el se simte complet identic cu trupul său şi este nevoie de o lungă perioadă de timp pentru ca un suflet încarnat să îşi poată percepe conştiinţa de sine şi pentru a atinge capacitatea de a se privi pe sine ca ceva de-sine-stătător. Abia când spiritul începe să trezească sufletul, acesta devine din ce în ce mai luminos, descoperind în sine lucruri care îi fuseseră ascunse până atunci. Uitarea de sine dispare însă complet abia când spiritul şi lumina sa puternică se trezesc complet în interiorul sufletului, care îşi poate vedea acum – într-o lumină transfigurată – dezvoltarea pe care a avut-o în toate regatele naturii până atunci. Abia acum dispar amăgirea şi minciuna, iar ceea ce rămâne nu este decât adevărul etern şi strălucitor al spiritului pur”.

Ochiul şi procesul vederii

Marea Evanghelie a lui Ioan, Soarele natural, Pământul şi luna, Zborul, Mărturia naturii, Secretele vieţii, şi Secretele creaţiei (citate de Viktor Mohr)

„Prin energia şi influenţa sa creatoare asupra corpurilor cereşti aflate în raza sa de acţiune, lumina soarelui reprezintă cea mai vie dovadă că ea este cea care generează viaţa naturală. Atunci când soarele – singurul mare generator de lumină pe pământ – apune, spiritele naturii din atmosferă încep să se retragă şi ele, unul după altul. Altfel spus, vibraţia lor, stimulată de lumină, scade în interiorul învelişurilor lor substanţial-subtile. De aceea, ochiul fizic nu le mai remarcă existenţa, ceea ce explică lipsa luminii, sau căderea nopţii. Totuşi, atunci când un mare număr din aceste spirite ale eterului se adună şi intră din nou în vibraţie – dintr-un motiv sau altul –, punctul respectiv devine din nou luminos pentru ochi. Acest lucru se petrece inevitabil atunci când soarele răsare, când respectivele spirite libere ale naturii intră din nou în activitate, stimulate de mişcarea luminii în eter. Cu cât vibraţia acestei sfere natural-spirituale este mai intensă, cu atât efectele stimulării ei sunt mai întinse, schimbând starea de odihnă letargică într-una de activitate.

De îndată ce o rază de lumină atinge un obiect cu vibraţia ei, particulele de substanţă ale acestuia încep să vibreze la unison cu cele ale razei de lumină, de un miliard de ori pe secundă. Prin aceste oscilaţii, substanţele elimină anumite particule de lumină, care, atunci când se reflectă pe o anumită suprafaţă, apar în

faţa observatorului sub formă de culori. În plus, există o reacţie care se produce la nivelul ochiului, prin refracţia culorilor asupra irisului şi asupra altor părţi ale organelor vederii. 'A vedea' nu înseamnă altceva decât a observa un obiect sau altul în culorile pe care le reflectă acestea. Întrucât reflexia (culorilor) nu ţine de natura existenţială a obiectului, acesta o respinge, iar aceste elemente respinse reprezintă culorile percepute de ochi. Pe de altă parte, obiectul absoarbe toate celelalte culori, esenţiale şi amestecate, întrucât ele sunt necesare existenţei sale. De aceea, negrul nu este o culoare, întrucât obiectul a absorbit deja toate elementele luminii. Tot din acelaşi motiv, nici albul nu este o culoare, căci un obiect de această nuanţă care îi apare ochiului este complet privat de capacitatea de absorbţie a culorilor şi reflectă toate razele care cad asupra lui, fără a le dizolva în funcţie de nevoile sale. Efectul razelor de lumină este principalul factor al oricărei forme de viaţă, lucru pe care îl comunică prin intermediul ochiului sufletului uman.

Dacă o rază de lumină de la una din stelele cele mai îndepărtate ar cădea asupra ochiului, ea ar trece neobservată dacă ochiul nu ar avea o natură solară. În acel amestec de lichide din interiorul ochiului există o lume a luminii omogenă faţă de lumina emanată din întregul univers, care îi prezintă fiinţei umane acelaşi proces pe care îl realizează lumina în întregul proces al creaţiei. Organul vederii este unul din acei intermediari care îi permit sufletului să vadă în lumea spirituală şi invizibilă, în mod similar cu maniera în care se reflectă în ochi vastitatea lumii exterioare. Fiind un organ receptiv al impresiilor provenite din exterior, ochiul are o natură negativ-receptivă, dar în calitatea sa de oglindă a sufletului, de expresie a lumii interioare, el are o natură pozitiv-reflexivă. Tot ceea ce primeşte inconştient omul de la lumina stelelor şi a soarelui, el emană spiritual prin intermediul micului său organ al vederii, căci lumina materială are capacitatea de a o trezi pe cea spirituală.

În ochiul uman există substanţe şi elemente în pigmentaţie, în retină şi în lichidele lentilelor cristalinului, dar şi la nivelul irisului şi corneei, şi toate sunt de natură solară. Ele nu sunt alcătuite decât din substanţe luminoase eterice. Aceste elemente sunt supuse în interiorul ochiului altor procese spirituale, care conduc la o transformare spirituală. De aceea, sufletul este capabil să ofere prin intermediul ochilor informaţii legate de ceea ce se petrece în lumea lui. Emoţiile lăuntrice ale vieţii spirituale pot fi văzute cu ajutorul ochilor, fără să-şi schimbe elementele sau forma exterioară vizibilă. Aceste circumstanţe manifestate nu pot fi măsurate în oglinda sufletului, dar pot fi simţite cu exactitate de către o altă fiinţă umană (prin transferul fluidului luminos spiritual), aceasta fiind una din dovezile faptului că lumina are un potenţial spiritual propriu-zis.

Atunci când aspiraţia sufletului se amplifică, din cauza entuziasmului său faţă de aspectele superioare şi nemateriale, se întâmplă de multe ori ca procesul vederii fizice să fie înlocuit de un alt tip de proces. Sferele subtile ale lumilor spirituale se revelează atunci fiinţei umane, devenind evidente pentru omul care nu credea până atunci în ele. Când sufletul trece în lumea de dincolo, fiinţa nu ia cu ea decât elementele spirituale ale corpului său (inclusiv ale ochilor săi), putând să perceapă lumea cauzelor şi a raţiunilor, şi nu doar efectele manifestării spiritului în interiorul substanţei.

Ochiul este organul recepţiei conştiente a luminii, pe care o transformă în impresii cerebrale, astfel încât fiinţa să poată observa lumea exterioară. Întrucât lucrurile similare se atrag, ochiul nu este alcătuit decât din elementele care predomină în lumină. Dacă ochiul nu ar fi suficient de pregătit, omul nu ar putea

percepe imaginea soarelui, care este de departe cel mai luminos obiect. Ochiul este astfel creat încât prin mica deschizătură a pupilei nu pot trece decât razele conturului luminos, căzând asupra retinei, element cu o mare sensibilitate, după care excită nervii optici. Acesta este mecanismul prin care se reflectă emanaţiile luminoase, transformându-se în vedere. La nivelul nervului optic nu ajung decât razele conturului luminos, printr-un efect retroactiv datorat intersectării razelor cu nervii într-un anumit unghi; ele ating nervii într-o stare fragmentată, proces care permite impregnarea impresiilor vizuale asupra faţetelor cerebrale, prin anumite organe şi într-o manieră corespondentă. Dacă ochiul uman nu ar fi pregătit în acest scop, fiinţa umană nu ar putea percepe soarele într-o imagine unitară, şi totul i s-ar părea doar un ocean uniform de lumină.

Ochiul omului corespunde în totalitate unui sistem solar, având în centru un soare primordial activ. Aşa se explică de ce pupila cristalinului este localizată chiar în centrul ochiului (mai ales la unele specii de animale), care posedă o anumită lumină perceptibilă personală. Pe de altă parte, pupila receptează şi lumina lucrurilor exterioare, la fel cum un soare recepteză şi lumina altor constelaţii. Pereţii interiori ai ochiului primesc razele luminoase prin intermediul lentilelor cristalinului şi le reflectă din nou în exterior, proces la care se adaugă şi lumina personală a lentilelor. Este important să menţionăm că omul nu vede obiectele propriu-zise, ci numai imaginile lor corespondente. Obiectul este reflectat mai întâi în pereţii laterali ai ochiului, asemănători unei oglinzi negre, de unde este reflectat din nou în exterior, dar de data aceasta luminat. Numai astfel pot fi văzute lucrurile din realitatea naturală.

În ceea ce priveşte constelaţiile din exteriorul corpului nostru pământesc, imaginea lor nu poate fi văzută de om decât prin intermediul marelui ochi al pământului. Acesta nu este altul decât atmosfera pământului, care este alcătuită din straturi de eter cu densităţi diferite, putând fi comparată cu o lentilă transparentă ce acţionează ca o lupă care focalizează razele luminoase ce provin din univers, permiţându-le să ajungă mult amplificate pe suprafaţa pământului (şi implicit în interiorul ochiului uman). Fără acest ochi planetar, omul nu ar putea percepe imaginile miniaturale ale constelaţiilor.

Dacă ochiul ar putea vedea obiectele propriu-zise, ele i-ar apărea în mărimea lor naturală. În realitate, acestea îi apar la o scară mult redusă, din cauza structurii globulare a ochiului, lucru demonstrat de principiul microscopului, care permite chiar şi amplificarea celor mai mici particule de materie. Aparent, acest procedeu constă în apropierea continuă a obiectului vizualizat, dar în realitate este vorba de o mărire a imaginii luminoase a obiectului până la mărimea sa naturală. Particulele care iniţial erau invizibile demonstrează că este imposibil ca ochiul deschis să le vadă direct, el nepercepând decât imaginile la o scară redusă a acestora, în maniera descrisă anterior.

Mai mult, ochiul este astfel construit încât o rază de lumină care pătrunde cu o viteză uriaşă în interiorul lui să nu-i facă nici un rău. În plus, procesul vederii îi permite sufletului timpul necesar să descifreze imaginile percepute, dându-le o reprezentare spirituală. Sufletul se află într-o comunicare continuă cu ochiul, prin intermediul creierului şi al nervilor optici. Întrucât funcţiile spirituale ale sufletului trebuie să treacă mai întâi printr-un anumit proces cerebral, viteza acestui proces este mai redusă decât cea a luminii. De aceea, ochiul este înzestrat cu anumite aparate cu ajutorul cărora poate încetini viteza razelor luminoase. Lichidele de

densităţi diferite din interiorul lui au exact acest rol, servind până la un punct ca dizolvanţi de intermediare.

Sângele nu trebuie să pătrundă şi să avanseze prin creier cu aceeaşi viteză ca în cazul altor organe interne, ci trebuie să îşi încetinească mişcarea, astfel încât procesul de intermediere între spirit şi materie să se poată produce în mod corespunzător în toate părţile creierului. Aşa se explică de ce imediat ce ajunge la nivelul capului, artera principală nu se mai întinde drept, ci este răsucită într-un fel de spirală. În acest fel, viteza sângelui este redusă, iar sufletul are timp să îşi formeze impresii spirituale pornind de la cele materiale (pentru comparaţie, gândiţi-vă la pierderea temporară a conştiinţei de sine, de tipul leşinului, care se produce în cazul unei abundenţe excesive de sânge la nivelul creierului). Acelaşi proces se aplică şi în cazul urechii, pentru a reduce şi modifica oscilaţiile sunetului, astfel încât ele să poată fi integrate şi transformate de suflet în impresii spirituale.

Penetrarea razelor luminoase în substanţele prezente în ochiul uman este facilitată de magnetismul şi electricitatea fosforului conţinut de elementele ochiului. Dar acest lucru nu este suficient pentru a obţine asemenea rezultate. De aceea, ochiul a fost construit de o asemenea manieră încât razele luminoase să nu poată pătrunde sub forma unor elemente de un alb strălucitor şi pur, ci numai după adăugarea altor substanţe, proces care permite diviziunea razelor. Ochiul are capacitatea de a percepe culorile, ceea ce îi permite dispersarea numeroaselor raze luminoase, producând imagini ale obiectului perceput. Aşa se explică de ce în spatele pupilelor au fost aşezate lentilele cristalinului. Aceste lentile acceptă razele, le concentrează şi le permite apoi să se disperseze din nou pe zona pigmentată a retinei, pentru a realcătui imaginea reală pe fundalul ochiului, asemănător cu o oglindă din catifea neagră.

Teoria potrivit căreia în timpul procesului vizual, imaginea de pe fundalul ocular ar fi inversată, după care este refăcută din nou prin reflexia ochiului interior, are la bază o mare eroare. Oamenii de ştiinţă au construit lentile şlefuite din sticlă, asemănătoare cristalinului, şi au obţinut imagini inversate. Sticla este însă lipsită de viaţă, iar felul în care refractă razele luminoase diferă de cel din interiorul ochiului. Ochiul este plin de viaţă, deopotrivă materială şi spirituală, astfel încât el operează într-o manieră cu totul diferită de cea pe care o presupune ştiinţa opticii. Cum ar putea fi limitat procesul vederii la trasarea matematică a unui cerc, în condiţiile în care ochiul unui cal sau al unei capre, ale cărui pupile – după cum se ştie – alcătuiesc un dreptunghi oblic, reuşesc totuşi să producă imagini vizuale corecte? Ca să nu mai vorbim de ochii unei muşte, care au o alcătuire complet diferită. Musca dispune de o pereche de ochi care reprezintă aproape o şeptime din totalitatea corpului său. Ochii ei sunt alcătuiţi din mii de ochi mai mici, în formă de fagure, fiecare având o formă conică, dar generând o imagine unitară. Ei alcătuiesc practic un microscop extrem de puternic, cu ajutorul căruia musca reuşeşte să vadă animale dintre cele mai mici, de dimensiuni aproape atomice.

Simpla observare materială sau fizică a părţilor din care este alcătuit ochiul uman nu va permite niciodată să descoperiţi întreaga funcţionalitate a mecanismului său. Toate concluziile pe care le-au tras oamenii de ştiinţă au fost trase în urma unor experienţe făcute asupra obiectelor lipsite de viaţă, după care au fost aplicate fiinţelor vii. Din acest motiv, ei au răspândit numeroase erori, nereuşind să explice niciodată contradicţiile care stăteau la baza lor. Atunci când omul moare, principiul vieţii, care corespunde sufletului său, părăseşte corpul fizic. Întreaga viaţă naturală este susţinută de acest principiu al vieţii, la care se adaugă

doi factori esenţiali ai creaţiei, şi anume magnetismul şi electricitatea. Disecarea unui cadavru nu poate permite decât cel mult descoperirea efectelor generate de neregularitatea influxurilor interioare şi exterioare ale acestor elemente esenţiale. Adevăratul factor al vieţii a dispărut însă, şi odată cu el şi posibilitatea descifrării adevăratelor fundamente ale vieţii.

Mai există şi alte secrete ale organului vederii fiinţei umane, dar acestea sunt profund ascunse. Atunci când omul priveşte cerul înstelat cu ochiul său – acest mic soare din organismul său –, ochiul însuşi devine un mic univers, în care se reflectă imaginile a miliarde de sori. De aceea, se poate spune că ochiul uman poartă în el creaţia infinită. Razele şi reflexiile nenumăraţilor sori la nivelul ochiului (el însuşi corp de natură solară) generează la nivelul sufletului un efect de-a dreptul miraculos, care face ca ceea ce este mare să fie regăsit în ceea ce este mic, recunoscându-l ca atare în mod intrinsec (principiul holografic)".

Narcoza sau anestezia

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/209, Darurile cerului II, pag. 309 ff (citate de Viktor Mohr)

„Hrana acceptată de stomac nu este atât de moartă precât pare. Orice aliment este alcătuit din trei părţi: una grosier-materială, una eterică şi una substanţială. Partea materială a hranei este cea vizibilă, care poate fi simţită prin intermediul simţului gustativ şi al celui olfactiv de la nivelul limbii şi nasului. Atunci când hrana şi băutura ajung în stomac, se poate spune că ea este gătită aici pentru a doua oară. În timpul acestui proces apar două ingrediente, din care unul este material, care este condus de sânge în interiorul organismului, ca hrană pentru corpul fizic, pentru organele şi membrele acestuia, pentru intestine şi muşchi, adică pentru toate celulele care au nevoie să fie fortificate. Partea substanţială subtilă a hranei nu este eliminată până când ajunge la nivelul stomacului inferior. Aici, substanţa eterică a hranei este separată printr-un proces de fermentaţie de corespondentul ei material, servind ca hrană pentru nervi. De aceea, ea ar mai putea fi numită şi „nerv spiritual".

O a treia componentă, extraordinar de subtilă, cea care alcătuieşte adevărata substanţă a materiei, este condusă (tot prin intermediul procesului de fermentaţie), printr-un anumit canal particular, de la splină către inimă, unde este complet purificată şi serveşte drept hrană a sufletului. Altfel spus, sufletul se hrăneşte şi el cu alimentele ingerate de om, dar numai cu acele părţi care îi corespund din punct de vedere substanţial (cu elementele care au frecvenţe de vibraţie asemănătoare cu a lui), fiind fortificat de acestea (aşa se explică influenţa dietei alimentare asupra sufletului!).

Fluidul eteric pe care l-am denumit mai sus nervul spiritual, cel care face legătura în corp şi suflet, joacă un rol decisiv în procesul de anestezie sau narcoză.

Toate eterurile care reprezintă lichide spirituale de o mare puritate au efecte anestezice asupra nervului spiritual. Este cazul vinului, berii, mustului, şi al altor lichide similare, care conţin elemente astrale mai libere şi mai puţin supuse constrângerilor, spre deosebire de apă şi de celelalte lichide nesupuse procesului de fermentaţie. Eterul cel mai pur este aproape complet liber şi de aceea el nu poate fi păstrat decât în recipiente bine sigilate.

Atunci când un asemenea eter ajunge, prin inhalarea lui de către organism, în zona în care operează nervul spiritual, intrând în contract cu acesta, el este absorbit cu lăcomie de către acesta, fiind folosit pentru alimentarea compartimentelor interioare ale nervului. Când aceste compartimente sunt alimentate subit, în această manieră neaşteptată, ele se umflă la fel ca un balon, nemaifiind capabile să reacţioneze la impulsurile exterioare, chiar dacă este vorba de o rană externă (principiul anesteziei).

Este uşor de înţeles că prin acest mecanism, nervul spiritual devine inactiv în ceea ce priveşte corpul fizic. Din cauza atingerii pragului de saţietate la nivelul compartimentelor nervului spiritual, acesta din urmă refuză contactul cu corpul, eliberând din nou sufletul, căci în această stare de saţietate, nervul spiritual nu mai este capabil să lege sufletul. Când sufletul se află în această stare de eliberare temporară, din cauza scurtei perioade de amorţire a nervilor, conştiinţa sa sălăşluieşte în sfera spirituală, care corespunde inimii sau minţii umane. În această stare de amorţeală (narcoză), sufletul trăieşte o viziune spirituală care corespunde întru totul naturii sale bune sau rele.

Întrucât sufletul se află încă într-un contact deplin cu nervul spiritual, la fel ca în cazul somnului natural, cu menţiunea că este separat de compartimentele nervului, el devine capabil să-şi transfere ideile nervului spiritual. De aceea, el îşi poate reaminti ulterior ce a văzut în lumea spirituală a sufletului, deşi nu a perceput nimic din ceea ce s-a petrecut în lumea corpului fizic. La fel ca atunci când revine dintr-o stare de vis natural, atunci când se întoarce din starea pur somnambulică (n.a. pe care parapsihologia o numeşte „transă”) sufletul nu se trezeşte cu o stare de anamneză, căci de regulă în această stare el nu se află în contact cu nervul spiritual. Explicaţia este că nervul spiritual rămâne într-un contact strâns cu nervii, care nu ar putea fi alimentaţi în caz contrar, pierzându-şi puterea. Atunci când pierd contactul cu nervul spiritual, nervii mor curând, ceea ce conduce inclusiv la moartea corpului fizic.

În cazul anesteziei eterice, eterul devine un substitut pentru nervul spiritual, la fel ca în cazul somnului natural, când eterul din stomac (provenit de la hrană) preia această funcţie. În acest caz, nervul spiritual se poate elibera fără pericolul golirii compartimentelor sale.

Atunci când se petrece acest lucru, nervul spiritual rămâne exclusiv în serviciul sufletului, ceea ce conduce la anamneza[1] celor văzute în lumea spirituală. Aşa se explică principala diferenţă între starea de narcoză eterică şi aşa-numitul somn magnetic, în care sufletul îşi poate observa corpul fizic, căci nervul spiritual rămâne conectat la acesta, lucru care nu se petrece în timpul narcozei.

În cazul anumitor fiinţe umane, anestezia poate avea efecte secundare de tipul convulsiilor. Acesta nu reprezintă altceva decât dorinţa sufletului ‘de a scăpa’ din închisoarea sa materială. Această dorinţă s-a născut în timpul stării de anestezie. Cele mai eficiente remedii care pot vindeca această boală sunt rugăciunea şi postul”.

Capitolul 4

---

[1] Această anamneză se referă la impresiile percepute de creierul sufletului, care nu sunt transferate de regulă creierului fizic.

Sfera vitală exterioară a fiinţei umane

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/102 şi IV/215

„Observaţi că fiecare fiinţă umană are un corp spiritual, unul astral şi unul natural (fizic), precum şi o sferă vitală exterioară, care o înconjoară. Acest principiu se aplică tuturor corpurilor, de la astre şi până la pietre, plante şi animale. Fără această sferă vitală exterioară pietrele, plantele şi toate celelalte creaturi vii nu ar putea exista.

Realitatea acestei afirmaţii poate fi demonstrată prin anumite experienţe. De pildă, atunci când vă aflaţi într-o pădure de stejari, senzaţia pe care o experimentaţi este diferită de cea pe care o aveţi într-o pădure de cedri. La fel, dacă urcaţi pe un munte din calcar, senzaţia va fi diferită faţă de cea pe care o aveţi dacă urcaţi pe un munte de granit. Omul atent va trăi senzaţii diferite atunci când se află într-o vie, prin comparaţie cu cele pe care le-ar avea într-o grădină de smochini. Aceste impresii diferite devin încă şi mai accentuate atunci când el are de-a face cu animale diferite, dar mai ales cu oameni diferiţi. Omul extrem de receptiv poate simţi aceste impresii chiar de la mare distanţă, dându-şi seama dacă se va întâlni cu un om bun sau cu unul rău.

Mai puteţi observa şi următorul aspect: animalele dispun şi ele de această receptivitate, unele dintre ele chiar într-o măsură mult mai mare decât oamenii materialişti, prea puţin preocupaţi de bine şi de adevăr.

În cazul fiinţelor umane cu o natură foarte bună, al căror suflet este inspirat de spiritul divin, sfera vitală exterioară devine extrem de puternică, putând ajunge până la distanţe foarte mari. Atunci când un asemenea om se află în preajma unui animal, oricât de feroce ar fi acesta, animalul va fi influenţat de sfera sa vitală exterioară, devenind extrem de blând şi de supus în faţa acestuia. Omul îi va putea chiar comanda prin voinţa sa, iar animalul îl va asculta cu siguranţă.

Există în istorie numeroase exemple care atestă acest lucru, mai ales în cazul patriarhilor şi al profeţilor, şi mulţi dintre cei care s-au aflat alături de Mine de-a lungul timpului au trăit asemenea întâmplări. Eu Însumi am cea mai întinsă sferă vitală, dar şi voi, cei care Mă însoţiţi prin credinţa voastră, aveţi o sferă vitală extrem de puternică, plină de strălucire!

Omul care are un suflet desăvârşit sălăşluieşte într-o formă fizică perfectă, iar percepţiile, sentimentele şi voinţa lui emană precum razele soarelui, acoperind cu lumina lor distanţe foarte mari, în toate direcţiile. Cu cât sfera vitală exterioară este mai apropiată de suflet, cu atât mai intensă devine influenţa exterioară a acestuia în planul gândirii, voinţei şi sentimentelor.

Sfera luminoasă a soarelui, care scaldă în lumina ei pământul, luna şi tot felul de alte corpuri cereşti din sistemul nostru solar, reprezintă – ca să spunem aşa – sfera vitală exterioară a soarelui, care permite trezirea vieţii în toate corpurile aflate sub influenţa sa. Aşa se explică de ce toate aceste corpuri trebuie să se adapteze – mai mult sau mai puţin – la ordinea solară. De aceea, se poate spune că soarele este un legiuitor şi un stăpân al tuturor celorlalte corpuri cereşti supuse radiaţiei sale luminoase. Evident, nu se poate spune că soarele gândeşte sau că are o voinţă personală, dar însăşi lumina sa reprezintă un mare gând, la fel cum căldura acesteia reprezintă o voinţă puternică, care emană direct din Mine, dar devine

efectivă numai datorită naturii organice a corpului solar. Cu cât un corp ceresc se află mai aproape de soare, cu atât mai vie şi mai puternică va fi influenţa acestuia asupra sa, ascultând de voinţa manifestată de lumina şi de căldura sa.

La fel cum soarele poate influenţa celelalte corpuri cereşti din sistemul nostru solar prin sfera sa vitală exterioară, un suflet perfect, necorupt, plin de viaţă, de iubire, de credinţă şi de voinţă îi va influenţa pe toţi cei aflaţi în sfera sa vitală. Un asemenea suflet îşi emană lumina şi căldura până la distanţe foarte mari, această lumină şi această căldură alcătuind de fapt sfera sa vitală exterioară, care în cazul lui este extrem de puternică. Voinţa Mea se manifestă prin intermediul sferei vitale a soarelui, astfel încât nimeni nu i se poate opune. În mod similar, nimeni nu se poate opune voinţei unui suflet perfect, manifestată prin intermediul sferei sale vitale, căci potrivit ordinii Mele, ea corespunde voinţei Mele".

Capitolul 5

Influenţa şi alungarea demonilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/96

Iar Îngerul a spus: „Ai perfectă dreptate atunci când afirmi că demonii – chiar şi în număr mare – nu au nici o putere asupra fiinţei umane aflată într-o stare de iubire totală faţă de Dumnezeu. Nu se poate spune despre ei că reprezintă o forţă unită, căci fiecare demon este supus celui mai mare egoism şi celei mai depline iubiri de sine posibile. De aceea, nici un demon nu va fi vreodată dispus să îşi sprijine tovarăşii în vreun demers oarecare, de teama ca aceştia să nu dobândească, în secret, vreun avantaj asupra sa, forţându-l apoi să-i devină slugă.

Chiar şi atunci când ies împreună la prădat – ca să spunem aşa – nici unul dintre ei nu va fi vreodată dispus să le reveleze celorlalţi adevăratele sale intenţii. Atunci când se întâlnesc întâmplător la locul prăzii, între ei izbucneşte de regulă o luptă cumplită, căci fiecare demon care emite pretenţii asupra prăzii reprezintă un duşman pentru vecinul său, care va face astfel tot posibilul să-l gonească de acolo. Un al treilea va profita însă imediat ca să-i ia locul celui dintâi. Dacă va apărea şi un al patrulea demon, primii doi se vor lupta cu el, iar un al cincilea va profita imediat pentru a se înfrupta din pradă. Dacă mai apare un al şaselea demon, lupta reizbucneşte pe loc, ceea ce-i va permite celui de-al şaptelea nepoftit să fure liniştit din prada primilor, până la apariţia celui de-al optulea demon. Şi astfel, ei se vor lupta tot timpul între ei şi nici unul nu îi va permite celuilalt să se bucure în linişte de prada furată.

După cum poţi vedea, nici un demon nu este vreodată dispus să îşi ajute tovarăşii, dar prin egoismul lor reunit, ei pot amplifica foarte mult greutatea prăzii comune. Explicaţia este următoarea: atunci când aşezi două greutăţi identice pe talerele aceluiaşi cântar, acul acestuia nu va fi deloc deplasat. Dacă aşezi însă pe un singur taler o picătură aproape insesizabilă de miere, mirosul acesteia va atrage imediat câteva mii de albine, care se vor aşeza pe taler şi vor devia acul cântarului.

Îl puteţi voi acuza pe Dumnezeu de lipsă de înţelepciune pentru simplul motiv că le-a înzestrat pe albine cu miros şi cu dorinţa de a culege mierea, sau că i-a dat mierii mirosul şi dulceaţa ei caracteristice? Sau putem noi oare spune că Domnul a fost lipsit de înţelepciune atunci când a dat naştere unor creaturi nu doar funcţionale, ci şi extrem de frumoase, fiecare dintre ele în funcţie de propria ei

specie? Este oare o lipsă de înţelepciune a Domnului faptul că El a înzestrat femeile cu un farmec deosebit şi cu o formă extrem de atractivă, pentru ca ele să trezească în bărbaţi o mare dorinţă, astfel încât aceştia să-şi părăsească mama şi tatăl pentru soţia lor?

Dacă asistăm în lumea materială la o asemenea situaţie în care fiinţele sunt atrase unele de altele, dintr-un motiv sau altul, cu atât mai intense se petrec aceste lucruri în lumea spirituală. Dacă nu ar fi fost creată această forţă de atracţie, cum ar mai putea exista toate pământurile, lunile, sorii şi celelalte corpuri cereşti care există pe bolta infinită a creaţiei? Chiar şi un simplu atom manifestă o anumită atracţie faţă de vecinul său. Ei stabilesc o legătură pe care o menţin apoi pe o durată nelimitată. Orice obiect atrage ceea ce îi este similar. Numai astfel au putut fi create lumile.

Atunci de ce să îl acuzăm pe Domnul de lipsă de înţelepciune pentru că – din necesitate – a înzestrat fiecare suflet cu o stare necondiţionată de libertate, deopotrivă de voinţă şi de recunoaştere, supunându-le însă şi consecinţelor care derivă din aceasta. L-aţi mai lăuda oare pe Domnul dacă aţi dori să mergeţi la Ierusalim, dar aţi constata că picioarele nu vă ascultă, cu toată voinţa şi cunoaşterea de care dispuneţi, pentru simplul motiv că Domnul se împotriveşte în acest fel voinţei voastre? Şi astfel, în loc să ajungeţi la Ierusalim, unde aveţi treburi importante, aţi ajunge eventual la Damasc, unde nu aveţi nimic de făcut? Spuneţi-mi, aţi considera înţeleaptă o asemenea creaţie divină? Nu vi s-ar părea absurd să ieşiţi pe stradă acoperiţi cu miere, în loc de haine, trezindu-vă astfel că sunteţi mâncaţi de vii de tot felul de albine, muşte ţânţari, şi alte insecte?

Atunci când sufletul emană în sfera sa vitală exterioară (în aura sa) vibraţii pasionale, care se răspândesc ca un fel de miros subtil, el va atrage în mod natural acele suflete care sunt dezîncarnate, dar continuă şi în lumea de dincolo să savureze mai presus de orice acest gen de miros. Ele simt acest miros în sfera vitală exterioară şi se aruncă asupra acesteia pentru a-şi satisface poftele, fără măcar să-şi dea seama ce fac. Se strâng astfel în număr mare, hrănindu-se cu aceste vibraţii care reprezintă pentru ele hrana mult-dorită. În mod evident, nu putem pune acest proces pe seama unei lipse de înţelepciune a Creatorului, care nu a făcut nimic altceva decât să respecte libertatea necondiţionată a fiecărui suflet în parte. Pe de altă parte, fiecare suflet are la dispoziţie suficiente mijloace prin care poate respinge orice oaspete nepoftit, ori de câte ori doreşte acest lucru.

Dacă nu doriţi să fiţi deranjaţi de insecte, este limpede că trebuie să vă spălaţi trupul de miere. În mod similar, dacă nu doriţi ca sfera voastră vitală să fie atacată de tot felul de demoni, care să vă supere şi să vă slăbească sufletul, alegeţi ordinea stabilită de Domnul ca principiu de viaţă, şi vă promit că nici un demon nu vă va mai supăra în vreun fel!

Credeţi-mă, dacă voi nu aţi dori să atrageţi şi să cultivaţi demonii prin pasiunile voastre – fie ele lăuntrice sau exterioare – aceştia nu v-ar mai seduce şi nu v-ar mai ataca în nici un fel. Dacă voi sunteţi însă cei care i-aţi atras în aura voastră vitală, atunci nu aveţi dreptul să vă plângeţi atunci când – prin numărul mare cu care vă copleşesc – vă împovărează din ce în ce mai tare sufletul, împingându-l către excese, chiar şi împotriva voinţei voastre. Adevăr vă spun: orice om decăzut a ajuns astfel numai pentru că şi-a provocat singur răul, rătăcindu-se de la ordinea lui Dumnezeu! De cele mai multe ori, el a fost pregătit pentru cădere de felul în care a fost educat, căzând treptat în tot felul de pasiuni malefice, şi implicit în păcat.

Aceste înclinaţii deschid apoi poarta celor mai ciudate şi mai nefericite influenţe, iar sufletul devine din ce în ce mai corupt. El nu se va mai putea apoi desprinde decât cu greu din această stare, dar în măsura în care va dori cu adevărat acest lucru, va putea să o facă.

Dacă o fiinţă umană doreşte să se schimbe, Domnul nu îi va pune în cale nici un obstacol. Mai mult, este suficient ca ea să îşi manifeste chiar şi în sinea ei dorinţa de a se schimba, şi este absolut sigur că va primi ajutor. Dacă ea se simte însă bine şi satisfăcută în slăbiciunea ei, fără să-şi dorească vreodată să se transforme în bine, nimeni nu va interfera cu voinţa sa.

Dacă ea admite totuşi mustrările pe care i le trimitem noi (îngerii) în partea cea mai bună a inimii sale, cea pe care voi o numiţi 'conştiinţă', înseamnă că ea nu este complet pierdută şi coruptă. În asemenea cazuri există un ajutor secret care coboară continuu asupra acestor fiinţe de sus, sufletul fiind susţinut în permanenţă cu energie şi cunoaştere pentru a-şi putea desface din ce în ce mai tare cătuşele în care este înlănţuit. Singurul lucru de care are nevoie este puţină bunăvoinţă (în înţelesul cel mai direct al cuvântului: bună voinţă). El va fi astfel ghidat şi susţinut din planurile subtile până când va fi suficient de pregătit pentru a primi o revelaţie superioară, când va fi preluat direct de Spiritul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt), fiind condus mai departe de adevărata Lumină a Vieţii.

Evident, în cazul în care omul refuză să asculte glasul nostru blând care îl mustră, din cauza iluziei în care se complace şi a beţiei simţurilor, acţionând ca şi cum el ar fi stăpânul lumii, nu este de mirare că va cădea din ce în ce mai jos, lucru pentru care nimeni altcineva nu poate fi învinovăţit decât el însuşi".

Partea a II-a

Cauza şi semnificaţia bolilor şi suferinţelor

Capitolul 1

Păcatul originar:

Principala cauză a slăbiciunii fizice

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/224

Domnul: „Dacă Adam ar fi respectat unica poruncă pe care i-a dat-o Dumnezeu, atunci umanitatea – adică sufletul perfect al fiinţei umane – nu ar fi căpătat un corp solid, din carne, greu şi fragil, şi nu ar fi fost astfel supusă bolilor şi imperfecţiunilor. Neascultarea legii pozitive a determinat căderea primei fiinţe umane, din necesitate, astfel încât atingerea scopului suprem a devenit mult mai dificilă, el neputând fi atins decât prin eforturi mult mai mari.

Probabil că vă întrebaţi: 'Cum se poate ca o lege simplă, cu implicaţii cel mult morale, să aibă o influenţă atât de mare asupra întregii naturi a fiinţei umane? Adam ar fi rămas cu siguranţă aceeaşi fiinţă carnală chiar şi fără savurarea prostească a mărului, iar mai devreme sau mai târziu, în funcţie de starea corpului său, ar fi murit, la fel cum mor toate fiinţele umane de astăzi!'

Pe de o parte, aveţi dreptate, dar pe de altă parte, nu aveţi. Savurarea mărului, care este un fruct dulce şi sănătos, nu are cum să conducă la moarte. În caz contrar, toţi oamenii care mănâncă mere ar muri la scurt timp după aceasta. Procesul nu are aproape nimic de-a face cu mărul propriu-zis. Dar dacă mâncarea mărului pentru a-i cunoaşte savoarea este interzisă pentru o anumită perioadă de timp, cu scopul unei mai mari întăriri a sufletului, iar sufletul încalcă această lege, perfect conştient că dispune de un liber arbitru, se poate spune că sufletul respectiv şi-a provocat într-o oarecare măsură căderea.

S-a produs astfel un fel de rană deschisă în natura sufletului, foarte greu de vindecat în totalitate. Chiar dacă rana se cicatrizează, un anumit număr de vase sanguine devin foarte contractate din cauza cicatricei, ceea ce face ca fluidele vitale ale sufletului să nu mai circule corect, exercitând o presiune dureroasă asupra locului în care se află cicatricea. De aceea, sufletul este nevoit să iasă din sălaşul său interior, unde avea grijă de dezvoltarea spiritului dinlăuntrul său, şi începe să-şi dedice cea mai mare parte a activităţii sale eliminării cicatricei. Iar această cicatrice nu este altceva decât 'Lumea exterioară'.

Sufletul ar dori să scape imediat de cicatrice, căci aceasta îi provoacă o durere, din cauza compasiunii sale faţă de lumea exterioară. Dar cu cât se preocupă mai mult de cicatrice, cu atât mai tare devine coaja acesteia, şi cu cât mai tare devine coaja ei, cu atât mai multă atenţie necesită ea din partea sufletului. În final, sufletul ajunge să nu mai facă nimic altceva decât să încerce să vindece cicatricea, identificându-se complet cu aceasta şi uitând de misiunea sa, de a se ocupa de spiritul interior. Iată, acesta este aşa-numitul 'păcat originar'.

Se pune atunci întrebarea: 'Cum se poate moşteni acest păcat originar'? Procesul este destul de simplu, mai ales atunci când este legat de formarea sufletului organic. Tot ce a acceptat sufletul o dată poate rămâne împreună cu acesta timp de mii de ani, dacă spiritul nu are grijă să repună lucrurile în ordine. Priviţi caracterul unei naţiuni! Dacă Eu v-aş arăta acum caracterul primului om care a pus bazele acelei naţiuni, aţi constata că principalele sale caracteristici s-au transmis în majoritatea lor descendenţilor acestuia. Dacă primul strămoş a fost un om bun, la fel ca şi soţia sa, în final – cu puţine excepţii – întreaga naţiune va fi bună, prin comparaţie cu o altă naţiune, ale cărei baze au fost puse de un om mânios, îngâmfat sau lipsit de respect pentru semenii săi.

Dacă o asemenea trăsătură primordială – fie ea fizică sau morală – poate fi recunoscută mii de ani mai târziu la descendenţii primului strămoş al unei naţiuni, este evident că procesul se aplică cu atât mai mult tuturor descendenţilor primului om de pe acest pământ. Întrucât la început, sufletul primului om era mult mai receptiv, şi deci mai sensibil decât cel al urmaşilor săi de mai târziu, caracteristicile tatălui s-au imprimat în genelor urmaşilor săi chiar în momentul procreării, odată cu curgerea fluxului de sămânţă vitală. Aceste caracteristici ale generaţiilor viitoare nu aveau cum să dispară, sau măcar să se şteargă, pe o cale naturală. Din păcate, această cicatrice a desfigurat în mare măsură sufletul omului. Dintotdeauna, Dumnezeu a făcut tot ce a stat în puterile Sale pentru a elimina această cicatrice malefică, dar eforturile Sale nu au fost încununate de un succes prea mare, motiv pentru care am fost nevoit să vin în Persoană pe acest pământ, cu scopul precis de a elimina această cicatrice urâtă şi atât de veche.

Şi vă asigur că voi elimina această cicatrice, lucru care a devenit posibil prin nenumăratele răni la care a fost supus trupul Meu".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/34

„Iată ce înseamnă referirea din Biblie potrivit căreia Satan a luat forma unui şarpe şi a sedus primul cuplu uman: cei doi, care îl cunoşteau pe Dumnezeu şi voinţa Lui, s-au lăsat seduşi de farmecele lumii materiale şi de dorinţele cărnii lor. Ei şi-au spus: 'Haide să vedem ce se va întâmpla dacă vom acţiona măcar o dată împotriva voinţei lui Dumnezeu! De vreme ce Dumnezeu ne-a dat o libertate deplină în ceea ce priveşte acţiunile noastre, nu avem cum să ne pierdem cunoaşterea (pe care, oricum, nu o deţinem), şi deci nu putem decât să câştigăm! Dumnezeu ştie foarte bine ce ni se va întâmpla dacă vom acţiona independent, dar noi nu ştim. De aceea, vom acţiona în funcţie de simţurile noastre, iar prin experienţa câştigată vom dobândi cunoaştere, pe care deocamdată nu o deţine decât Dumnezeu!'

Şi iată, cei doi au mâncat din Pomul interzis al Cunoaşterii, aflat pe cărarea experienţei, lucru pe care l-au făcut în mod conştient şi voluntar. Prin acest act, ei s-au scufundat ceva mai mult în materia fizică, adică în planul judecăţii. Prin comparaţie cu viaţa veşnică a spiritelor libere, putem numi această cădere: 'moarte'.

În acest fel, cei doi au acceptat faptul că Judecata Obligatorie şi Moartea se aflau la ele acasă în trupul lor, lucru care a condus la o iubire din ce în ce mai mare a lumii exterioare, şi implicit la limitarea şi constrângerea sufletului liber. Astfel, ei au pierdut paradisul, care însemna fuziunea totală între suflet şi spiritul lor. Mai mult, ei şi-au pierdut conştiinţa de sine, din cauza rănii produse sufletului de acul materiei. Şi astfel s-a ajuns la situaţia actuală, în care fiinţele umane sunt nevoite să facă mari eforturi pentru a se elibera de povara necesităţii. Aşa se explică de ce Eu (Domnul) am venit în această lume, pentru a le arăta din nou oamenilor adevărata cărare a vieţii şi pentru a-i ajuta, prin învăţăturile Mele, să regăsească paradisul pierdut".

Capitolul 2

Bolile auto-induse

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/12

„Multă lume se plânge şi se lamentează, iar cei slabi în credinţa lor afirmă deseori: 'Oare cum se poate bucura Dumnezeu de toate aceste boli pe care ni le trimite şi cu care ne pedepseşte? Ori nu există nici un Dumnezeu, ori El se află undeva atât de sus încât nu-i mai pasă de sărmanele creaturi pe care le-a lăsat pe pământ. Ori poate că îi fac plăcere sacrificiile, tămâia, şi nu poate fi împăcat decât prin ofrande, incantaţii magice şi ritualuri! Sau poate că Dumnezeu s-a supărat pe umanitate şi acum îşi găseşte plăcerea pedepsind-o! Şi cine ştie, poate că trebuie să facem cu toţii penitenţă, aruncând în apa Iordanului cel puţin 12 păcătoşi!'

Dar nimeni nu pare să realizeze că toate aceste boli, suferinţe, războaie, creşteri de preţuri, epidemii, foamete, li se datorează exclusiv oamenilor, care au uitat de ordinea pe care a stabilit-o Dumnezeu pentru sufletul şi spiritul lor, ocupându-se numai de corpul lor fizic!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/35

Domnul: „Eu nu voi lăsa foametea, sărăcia şi toate nenorocirile să cadă asupra oamenilor decât atunci când aceştia îşi vor întoarce complet faţa de la Mine, transformându-se în adoratori ai idolilor întunericului şi căutând numai plăcerile personale, lipsite de conţinut spiritual. Căci foametea şi sărăcia îi vor forţa pe oameni să se gândească la cauzele care au provocat toate aceste suferinţe, ascuţindu-le mintea. Astfel, din rândul naţiunilor se vor naşte oameni înţelepţi şi sensibili care le vor deschide semenilor lor ochii, arătându-le adevărata cauză a suferinţei lor!

Dacă oamenii nu şi-ar mai întoarce niciodată faţa de la Dumnezeu, ei nu ar mai suferi de boli şi de sărăcie. Astfel, dacă voi şi descendenţii voştri vă veţi păstra întotdeauna credinţa, acţionând în acord cu învăţăturile Mele, nu veţi avea niciodată de suferit, iar bolile trupului nu vă vor slăbi niciodată sufletul, umplându-l de teamă. De altfel, bolile trupului nu sunt niciodată altceva decât consecinţele amare ale neascultării poruncilor pe care vi le-am dat şi pe care vi le-am explicat cu atâta claritate.

Cel care urmăreşte să respecte încă din tinereţe aceste porunci va atinge o vârstă înaintată şi nu va avea niciodată nevoie de doctor; iar urmaşii săi nu vor trebui să sufere din cauza păcatelor părinţilor lor. În schimb, oamenii care se rătăcesc de la ordinea Mea vor experimenta foarte curând cele mai cumplite boli fizice şi vor fi nevoiţi astfel să înveţe care sunt consecinţele dispreţului lor faţă de poruncile divine.

Dacă doreşte ca utilajul pe care l-a cumpărat să funcţioneze multă vreme corect, cumpărătorul trebuie să respecte indicaţiile pe care i le-a oferit şi pe care i le-a demonstrat fabricantul atunci când a cumpărat utilajul. Dacă după o vreme, din indolenţă sau din nechibzuinţă, cumpărătorul renunţă să mai respecte indicaţiile de folosinţă, iar utilajul se strică, el nu îl poate condamna pe fabricant, ci numai pe sine însuşi.

Dumnezeu este marele Inginer al trupului uman, pe care l-a conceput ca pe o maşinărie sofisticată, care să le fie de folos oamenilor. Dacă sufletul se foloseşte de această maşinărie animată respectând indicaţiile clare oferite lui de Dumnezeu prin poruncile Sale, corpul fizic îşi va păstra de-a pururi starea de sănătate. Dacă sufletul devine însă leneş şi senzual, refuzând să mai asculte indicaţiile Inginerului etern, el nu îl poate condamna pe Acesta atunci când maşinăria se strică”.

Capitolul 3

Principalele cauze ale bolilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/56

Domnul: „Cele mai rele dintre toate viciile sunt indecenţele de toate felurile. Fiinţe umane ajung să se rătăcească din cauza lenei, a orgoliului şi aroganţei lor. Omul orgolios nu are nimic sfânt; el se foloseşte de toate mijloacele pe care le are la îndemână pentru a-şi satisface pasiunile lumeşti şi desfrâul. Atunci când procreează, el nu poate da naştere unor copii elevaţi, ci unor creaturi jalnice şi bolnăvicioase. Acest păcat este principala cauză a marii majorităţi a bolilor grave care există în această lume.

Se mai adaugă lăcomia, destrăbălarea, mânia şi celelalte tipuri de supărări. Toate aceste vicii nu fac altceva decât să îi conducă pe oameni la boală, care apoi îi chinuieşte în cele mai dramatice maniere".

Domnul: „După ce l-am vindecat pe infirmul din Ierusalim, care a aşteptat 38 de ani vindecarea, Eu i-am spus: 'Du-te şi nu mai păcătui, căci altfel ţi se vor întâmpla nenorociri încă şi mai mari!' Într-adevăr, guta de care suferea era consecinţa numeroaselor sale păcate anterioare. La fel s-au petrecut lucrurile în toate situaţiile în care am vindecat bolnavi. Dacă nu s-a fi îmbolnăvit din cauza păcatelor lor, sufletele lor nu ar mai fi avut nici o speranţă de a fi salvate. Bolile lor grele i-au trezit din amorţeală şi le-au arătat felul în care îi răsplăteşte lumea exterioară pe cei care i se închină. Boala i-a ajutat să-şi piardă iubirea pentru lumea exterioară şi să tânjească după o mântuire cât mai rapidă. Sufletele lor au devenit astfel mai libere, iar vindecarea trupească s-a putut produce la momentul potrivit.

În afara acestor cauze principale ale bolilor, care explică de ce oamenii se nasc încă de la început cu trupuri şubrezite, pe care nu fac apoi decât să le slăbească şi mai tare, mai există şi alte cauze, care determină îmbolnăvirea gravă a celor deja slăbiţi. Dar mai întâi, doresc să subliniez încă o dată: de aceste boli nu se îmbolnăvesc decât cei care s-au născut deja în trupuri şubrezite! Iar acum, vă voi indica pe scurt aceste cauze:

Cauza principală constă în dieta incorectă, în ingerarea unor alimente impure, rele, care nu sunt proaspete sau care nu sunt bine gătite (la care se adaugă şi băuturile necorespunzătoare). Pe de altă parte, fructele necoapte contribuie şi ele la aceste boli. Unii oameni au prostul obicei de a se răcori prea rapid atunci când sunt încălziţi. Alţii se expun cu prea multă uşurinţă la tot felul de pericole, fără să-şi dea seama de slăbiciunea lor inerentă, lucru care îi conduce fie direct la moarte, fie la handicapuri de care vor suferi apoi întreaga viaţă.

Toate acestea nu se produc din vina lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât Acesta le-a dăruit oamenilor intelectul, liberul arbitru şi poruncile divine, care reprezintă de fapt Legile Vieţii!

De altfel, împotriva indolenţei oamenilor nu poate exista vreun alt remediu decât toate tipurile de nenorociri, care nu sunt altceva decât consecinţele necesare ale nerespectării voinţei divine. Aceste nenorociri trezesc sufletele celor adormiţi în trupul lor, arătându-le consecinţele nefaste ale indolenţei lor. Ca urmare, aceste suflete devin mai atente, mai sensibile, mai precaute şi mai dornice să îndeplinească voinţa divină. Rezultă că bolile de care suferă astăzi oamenii au în realitate un rol pozitiv. Ele reprezintă un fel de judecată care sileşte sufletul să se transforme în bine, fără a-l priva de liberul său arbitru, lucru care îi permite apoi să continue să se perfecţioneze în lumea de dincolo.

Există şi oameni care intră în această lume bolnavi încă din pântecul mamei lor, din cauza păcatelor părinţilor săi, sau chiar a strămoşilor acestora. Aceste suflete provin de regulă din lumile superioare şi sunt dispuse să îndure o încercare temporară în trupul pământesc. Aceste fiinţe au un statut elevat în lumea spiritelor, şi oricine le îngrijeşte cu iubire şi cu răbdare pe pământ va avea parte de o soartă similară în lumea de dincolo".

Pământul şi luna, cap. 59

„Voi ştiţi că anumite fiinţe umane, deopotrivă de sex masculin şi feminin, sunt extrem de expuse dorinţelor carnale, în timp ce altele au o natură senzuală de-a dreptul impasibilă. Aceşti oameni nu reacţionează nici chiar atunci când au în faţă cele mai minunate trupuri, în timp ce alţi bărbaţi devin aproape turbaţi atunci când sunt supuşi farmecelor feminine. Ei sunt nişte nerozi care se îndrăgostesc atât de tare de farmecele unei femei încât îşi pierd complet judecata dacă nu reuşesc să o ia de nevastă, sau să obţină din partea ei cel puţin anumite satisfacţii de moment.

Motivul unei asemenea înclinaţii carnale excesive, mai ales atunci când nu poate fi controlată, este de multe ori legat de posesia unor demoni desfrânaţi.

Cum pot intra aceşti demoni în trupul oamenilor? Cei care îi invită singuri, dându-le nenumărate ocazii în această direcţie, sunt chiar oamenii înşişi. Aceşti demoni carnali trăiesc de regulă în băuturile calde, în vin, bere, dar mai ales în alcoolul distilat. Ori de câte ori oamenii beau aceste băuturi alcoolice şi se îmbată, ei primesc în trupul lor cel puţin un asemenea demon carnal, dacă nu mai mulţi. După ce ajung în trup, aceşti demoni gâdilă şi tulbură organele genitale într-o asemenea măsură încât omul nu mai poate răbda fără a-şi satisface poftele. Demonii carnali nu sunt altceva decât suflete dezîncarnate impure, care au aparţinut cândva unor oameni dependenţi de alcool sau de plăcerile sexuale. Ei pătrund în trupul oamenilor vii pentru propria lor perfecţionare, căci principalul lor element a fost carnea. Din păcate, ei se dezlănţuie în trupul altora chiar mai rău decât au făcut-o vreodată în propriul lor trup.

Atunci când aceste suflete carnale corupte sunt tolerate fără restricţii, ele devin din ce în ce mai nesăţioase în dorinţele lor impure şi conduc la cele mai groaznice şi mai periculoase boli. Îngerii păzitori permit acest lucru, pentru ca sufletul celui care se îmbolnăveşte să nu piară complet în furia dezlănţuită a cărnii.

Aşa-numitele băuturi calde (care conţin alcool, de tip punch) reprezintă prima portiţă prin care aceşti demoni carnali pătrund în trupul omului.

O a doua portiţă este la fel de periculoasă: dansurile publice! Puteţi fii siguri că la asemenea baluri sau la alte forme de dans public[2] există cel puţin de zece ori mai multe suflete impure, invizibile, dependente de carne, decât oaspeţi din lumea reală. În asemenea condiţii, ele pătrund cu cea mai mare uşurinţă în trupul celor de faţă, pe care îl agită, conducându-l către cele mai mari murdării. Aşa se explică de ce oamenii care participă regulat la asemenea baluri simt de regulă o aversiune atât de mare faţă de tot ceea ce este superior şi sublim. Acest lucru poate fi cu uşurinţă observat, îndeosebi în cazul elevilor şi studenţilor din marile oraşe. De multe ori, după ce participă la asemenea petreceri dansante, ei nu mai au chef să înveţe, vizualizând în permanenţă un gât frumos arcuit, un braţ alb, etc. Ei simt în permanenţă ochii partenerei lor de dans aţintiţi asupra lor, şi toate simţurile lor sunt preocupate de ceea ce s-a petrecut la bal, care le-a oferit o mare plăcere. Aşa se explică de ce atât de mulţi studenţi renunţă la studiile lor. În loc să se ocupe de ştiinţe, mulţi dintre ei ajung să muncească doar pentru a-şi asigura traiul zilnic, pentru a putea deveni cât mai rapid cu putinţă un cuplu cu cea care le-a fost iniţial doar o parteneră de dans. Dacă cei doi reuşesc să se căsătorească, ei sfârşesc prin a le apărea celor din jur într-o lumină foarte diferită de cea iniţială.

La început, cuplul îşi petrece timpul numai în plăceri sexuale, pierzându-şi astfel rapid vigoarea, transformată în putere procreatoare. De regulă, urmează apoi

[2] N.n. În zilele noastre, discoteci.

o stare generală de oboseală a trupului, caz în care demonii carnali care locuiesc în ei caută o cale de salvare, sugerând sufletelor respective – la fel cum ar face-o un doctor de familie – să-şi caute plăcerea şi în alte trupuri. Astfel, cât de curând soţia nu îi mai place bărbatului ei, şi invers. Femeia începe să caute compania tinerilor prieteni, în timp ce bărbatul va prefera să iasă noaptea, 'ca să ia aer'. Relaţia continuă astfel până când cei doi se plictisesc complet unul de celălalt, după care divorţează sau se separă. Toate aceste consecinţe – care caracterizează într-o măsură atât de mare lumea contemporană – sunt rezultatul balului iniţial, când demonii carnali au pătruns cu cea mai mare uşurinţă în trupurile oamenilor.

La început, această stare de posesiune nu se manifestă cu atâta intensitate ca mai târziu, de pildă în cazul celor care încep să bea băuturi alcoolice calde, invitând astfel asemenea spirite impure să intre în trupul lor. Aceste spirite nu sunt foarte puternice şi pot fi scoase cu uşurinţă din trup cu ajutorul unei rugăciuni ferme, adresată spiritului de către suflet. Spiritele atrase de dans nu pot fi însă alungate la fel de uşor. Este nevoie de post, de mult mai multe rugăciuni şi de smerire pentru ca sufletul să se poată uni din ce în ce mai tare cu spiritul său. În acest fel, spiritul preia din ce în ce mai mult controlul asupra sufletului, alungând astfel demenţa care şi-a făcut sălaş în casa sufletului.

Ce fac de regulă aceste cupluri atunci când se află la o petrecere dansantă? Ele mănâncă şi beau, între două dansuri, cu scopul de a se 'reface', adică de a le asigura demonilor carnali o pensie pe viaţă în sufletul şi în sângele lor. Când sunt invitaţi prea mulţi asemenea 'oaspeţi', corpul fizic al celor mai mulţi dansatori încetează practic să mai existe. Când nu mai există locuri libere în regiunea rinichilor şi a organelor genitale, aceste spirite carnale impure îşi pregătesc locuinţa în zona splinei, a ficatului sau a plămânilor. Oriunde îşi fac căminul aceşti emisari ai iadului, ei ucid carnea, metaforic vorbind. Consecinţa este împietrirea splinei şi a ficatului, care devin din ce în ce mai puţin funcţionale şi mai predispuse către îmbolnăvire, la care se adaugă slăbirea plămânilor şi predispoziţia către tuberculoză, care poate deveni galopantă".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/80

„Principala influenţă malefică derivă aproape inevitabil din plăcerile carnale, lucru care se aplică tuturor fiinţe umane. Toate bolile fizice şi toate tulburările sufletului apar datorită acestor plăceri. De aceea, ar trebui să vă întoarceţi privirea de la farmecele periculoase ale trupului, până când veţi deveni stăpâni pe propriul vostru corp!

Aveţi îndeosebi grijă de copii, şi creşteţi-i în spiritul modestiei. În acest fel, ei îşi vor putea controla cu mai multă uşurinţă trupul atunci când vor deveni adulţi, şi nu vor mai fi atât de predispuşi către cădere. Dacă nu este ţinut sub un control strict, spiritul malefic al trupului va pune posesiune pe ei! Nici un alt demon nu este mai greu de alungat dintr-o fiinţă umană decât spiritul cărnii. Aceşti demoni carnali nu pot fi alungaţi decât prin posturi şi rugăciuni îndelungate.

De aceea, fiţi foarte atenţi, nu-i stârniţi pe cei mici şi nu le excitaţi carnea prin haine prea frumoase. Vai celor care păcătuiesc împotriva naturii celor mici! Adevăr vă spun, ar fi mai bine dacă asemenea oameni nu s-ar fi născut niciodată! Căci Eu Personal îi voi pedepsi pe cei care au călcat în picioare natura sacră a tinerilor, cu întreaga putere a mâniei Mele, căci dacă trupul a devenit prea fragil,

sufletul nu mai dispune de suportul solid care îi este necesar şi nu îşi mai poate continua transformarea în bine (evoluţia spirituală).

Pentru sufletul slab, sarcina de a-şi vindeca trupul slăbit şi de a elimina toate cicatricele este foarte dificilă! Atunci când se petrece totuşi acest lucru, sufletul trebuie să îndure o frică teribilă, căci el remarcă slăbiciunea şi epuizarea trupului său, căminul său pe acest pământ. Dar cine este vinovat? Vinovată este în primul rând proasta educaţie a copiilor şi defectele morale care le sunt cultivate acestora încă de la cele mai fragede vârste.

Evident, corupţia morală este mult mai mare la oraşe decât la ţară. Aşa se şi explică de ce în timpurile de demult, discipolii Mei i-au avertizat pe oameni de acest pericol. Ei le-au explicat numeroasele consecinţe rele care apar ca urmare a căderii premature în capcanele trupului, astfel încât oamenii să fie avizaţi. Căci spiritul nu poate fi trezit decât într-un suflet sănătos, purtat de un trup solid şi curat.

Priviţi-i pe cei orbi, surzi, schilozi şi paralitici. Priviţi-i şi pe cei care au diferite boli şi infirmităţi, care îi afectează deopotrivă pe copii şi pe adulţi. Toate acestea nu sunt decât consecinţele slăbiciunilor carnale! Nici un bărbat nu ar trebui să se atingă de o femeie înainte de vârsta de 24 de ani, în timp ce fata ar trebui să aibă cel puţin 18 ani, sau în cel mai rău caz 17 ani. Înainte de această vârstă ea nu este suficient de coaptă şi nu ar trebui să privească pe nimeni ca pe un bărbat! Dacă este atinsă prea devreme de un bărbat senzual, trupul ei devine deja foarte fragil, iar sufletul ei slab şi pasional.

Este destul de dificil să vindeci trupul unui bărbat, dar este mult mai dificil să vindeci trupul unei femei, dacă el a devenit prea fragil înainte de vreme! Mai întâi de toate, femeia nu va putea aduce pe lume copii sănătoşi, iar în al doilea rând, ea va deveni din ce în ce mai dependentă de actul sexual, existând chiar posibilitatea să devină o desfrânată. Acest lucru este un dezastru pentru rasa umană, vinovaţi fiind în primul rând cei din a căror neglijenţă a devenit ea o desfrânată.

Vai celui care se va folosi de sărăcia unei fete pentru a-i fura virginitatea! Adevăr vă spun, ar fi mai bine ca acel bărbat să nu se foarte născut deloc! Cei care se însoţesc de femei desfrânate, deja corupte, în loc să le împiedice să mai păşească pe calea viciului, vor fi supuşi mai devreme sau mai târziu unor judecăţi aspre, căci cel care loveşte un om sănătos nu păcătuieşte la fel de mult ca acela care loveşte un schilod.

Chiar şi cel care experimentează un act sexual cu o femeie perfect matură şi sănătoasă păcătuieşte, dar de vreme ce răul făcut nu are consecinţe extrem de dăunătoare, îndeosebi dacă amândoi partenerii sunt absolut sănătoşi, judecata la care va fi supus acesta va fi una minoră. Cei care comit însă asemenea acte cu femei mature, din simpla lor dorinţă desfrânată, la fel cum ar proceda cu o prostituată, fără să procreeze un fruct viu în pântecul femeii, vor fi judecaţi de două ori. Dacă vor proceda astfel chiar cu o prostituată, judecata lor va fi înzecită!

Căci prostituata nu este altceva decât o femeie complet distrusă şi bolnavă în trupul şi în sufletul ei. Cel care o ajută însă să se salveze, cu inima sinceră şi credincioasă Mie, va ajunge într-o bună zi să fie mare în Împărăţia Mea. Cine îi plăteşte unei prostituate pentru favorurile ei sexuale, sporindu-i astfel reputaţia proastă, va fi recompensat cândva cu aceeaşi răsplată, la fel ca un criminal, fiind ars într-un cazan pregătit pentru demoni şi pentru slujitorii acestora.

Vai naţiunilor şi oraşelor care permit practica prostituţiei! Şi vai întregului pământ atunci când acest rău se va răspândi pretutindeni! Peste aceste naţiuni şi peste aceste oraşe voi instala conducători tiranici, care îi vor chinui îngrozitor pe supuşii lor, astfel încât aceştia să sufere de foame şi să ajungă singuri să se opună acestui act de sacrilegiu, pe care numai oamenii îl pot comite împotriva semenilor lor!

Prostituata îşi va pierde onoarea şi respectul celor din jur, dar acelaşi lucru se va petrece şi cu cei care o plătesc. În plus, trupul ei va fi atacat de tot felul de boli incurabile, sau cel puţin greu de vindecat. Dacă se va transforma însă într-un sens benefic, potrivit ordinii Mele, ea îmi va reintra din nou în graţii.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/80

Domnul: „Nici tu, Zorel, nu eşti în totalitate pur în ceea ce priveşte atributele tale carnale. Corupţia te-a ispitit în toate felurile încă de pe vremea când erai doar un băiat, şi ai fost un exemplu rău pentru tovarăşii tăi de joacă. Nu consider însă aceasta un păcat, căci nu ai primit o educaţie corespunzătoare, care să te înveţe ce este bine potrivit ordinii lui Dumnezeu, astfel încât să-ţi permită să cunoşti şi să atingi adevărul cel mai înalt. Nu ai căpătat cunoştinţe superioare decât atunci când ai aflat de la un avocat care sunt drepturile cetăţenilor Romei. Începând din acel moment, ai ieşit din stadiul de fiinţă umană animalică, devenind un excelent predicator al legii şi ajutându-ţi semenii să se îndrepte ori de câte ori ţi-a fost posibil. Dar toate acestea au trecut, iar acum te afli în faţa Mea cu o cunoaştere nouă! Am observat totuşi că încă mai ai numeroase dorinţe carnale. Aş dori să-ţi atrag cu deosebire atenţia asupra lor şi îţi recomand să fii deosebit de atent în această privinţă. Atunci când te vei înălţa către o viaţă mai bună, trupul tău – care este plin de găuri – va începe să fiarbă, căci slăbiciunea lui nu este încă vindecată. Vei avea mari dificultăţi în a-l calma, dar în cele din urmă vei reuşi.

De aceea, fereşte-te de orice formă de exces, căci sămânţa tuturor viciilor cărnii se naşte din excese şi din prea marea indulgenţă! Fii moderat în toate şi nu te lăsa pradă lăcomiei, căci în caz contrar îţi va fi din ce în ce mai dificil să îţi controlezi trupul!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/10

Domnul: „Adevăr vă spun, o fiinţă umană nu are nevoie de prea multe pe acest pământ. Dar aroganţa, indolenţa, orgoliul, egoismul şi pasiunea pentru putere au nenumărate nevoi, care nu pot fi niciodată pe deplin satisfăcute. Majoritatea oamenilor nu urmăresc altceva decât să îşi satisfacă aceste vicii, motiv pentru care ei nu mai au timp să se preocupe de lucrurile spirituale.

Începând cu Adam şi până la Noe, copiii care au locuit în munţii înalţi nu au purtat războaie, căci nevoile lor erau foarte puţine, şi nimeni nu dorea să fie mai presus de fraţii săi. Părinţii îşi păstrau buna reputaţie şi respectul copiilor lor, rămânând pentru ei modele înţelepte, învăţători şi sfătuitori. Acum, când Eu vin la voi întru spirit din înălţimea cerului Meu şi vă învăţ cum puteţi reveni la starea beatifică primordială, care a corespuns primului om creat, indicându-vă căile de mult uitate care conduc către Împărăţia lui Dumnezeu, cum puteţi spune că aceste condiţii ale Mele sunt prea dificile, ba chiar imposibile pentru majoritatea

oamenilor? Adevăr vă spun: ‘Jugul pe care l-am pus pe gâtul vostru este unul uşor, iar povara pe care v-am pus să o duceţi este la fel de uşoară ca un fulg prin comparaţie cu cea pe care o purtaţi acum cu seninătate’.

Cât de mult mai sunteţi dispuşi să vă preocupaţi de această lume? Zi şi noapte nu faceţi altceva decât să vă agitaţi inutil, fără un pic de pace! Şi totul numai din cauza lumii exterioare, a grijii voastre pentru luxul deşart şi pentru confortul vostru lumesc, deseori pe socoteala sărmanilor voştri fraţi mai slabi decât voi. Cum ar putea un suflet preocupat de asemenea griji lumeşti să-şi mai găsească timp şi pentru găsirea Spiritului lui Dumnezeu dinlăuntrul său? Da, sufletul vostru, la fel ca sufletele a milioane de oameni, au uitat că poartă în ele Spiritul lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de faptul că vă stă în puteri să vă eliberaţi acest spirit, astfel încât el să devină independent, mai presus de toate grijile voastre lumeşti”.

Capitolul 4

Motivul pentru care există boli, durere şi suferinţă

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/158

„De dragul sufletului său, nu întotdeauna este bine ca o fiinţă umană să beneficieze de un trup perfect sănătos, căci atunci când trupul este prea sănătos, el devine prea uşor excitabil în faţa plăcerilor lumeşti. Sufletul este mult mai predispus în acest caz să îşi satisfacă aceste plăceri decât în cazul în care corpul este bolnav şi slăbit. De aceea, am putea spune – metaforic vorbind – că boala este un fel de păzitor al porţii care duce către viaţa interioară a sufletului.

Eu nu doresc nimănui să treacă prin această perioadă de încercare (pe pământ) a liberului său arbitru într-un trup bolnav. De vreme însă ce oamenii nu mai respectă sfaturile pe care li le-am dat de multă vreme, conform iubirii şi ordinii Mele, încălcându-le cu consecvenţă, se poate spune că ei înşişi sunt creatorii bolilor care le lovesc trupurile şi sufletele.

Eu nu îmi pot schimba ordinea care permite existenţa tuturor lucrurilor numai de dragul orbirii şi neglijenţei oamenilor. Dacă cineva ştie că bătaia şi înjunghierea provoacă o mare durere, dar comite totuşi asemenea acte reprobabile, este firesc ca el să sufere consecinţele acţiunilor sale. Numai pentru că oamenii fac dovada unei prostii atât de mari, Eu nu voi crea niciodată un suflet într-un corp complet insensibil, care să nu mai resimtă povara consecinţelor propriilor sale fapte”.

Ida Kling, 27.11.1883

„Dragul Meu copil! Iată, va trebui să scrii din nou ceea ce îţi voi dicta. Dar mai întâi de toate, doresc să-ţi spun câteva cuvinte legate de sărmana copilă care Mă întreabă în inima ei: ‘De ce m-a copleşit această boală?’

Ascultă, ca răspuns la această întrebare, tot ce îţi pot spune sunt următoarele: tot ceea ce Mă priveşte are un scop măreţ şi benefic, şi nimic nu se întâmplă fără voinţa Mea. Chiar şi în cel mai mic şi mai neînsemnat dintre lucruri poţi descoperi lucrarea Mea minunată. Imaginează-ţi atunci cât de sublimă este viaţa umană. Aceasta nu a apărut ca urmare a unor coincidenţe sau a unui hazard, ci direct din mâinile Tatălui preaiubitor. Până acum nu te-ai gândit suficient de

profund, copila mea, asupra faptului că destinul tuturor fiinţelor umane se află întru totul în mâinile Tatălui ceresc. În caz contrar, nu te-ai fi întrebat: 'De ce?'

O, copila Mea, 'de ce'-ul se află întru totul în mâinile Mele, şi numai Eu ştiu de ce te conduc în această direcţie, şi nu în alta. Numai în acest fel te pot conduce către mântuirea eternă, căci în caz contrar nu Mi-ai mai rămâne credincioasă şi nu ai mai putea deveni copilul Meu!

Înţelegi acum, de ce? Îţi accepţi acum destinul, care te conduce către statutul de Copil al lui Dumnezeu? Căci nu poate exista nimic mai presus de un Copil al lui Dumnezeu!

De aceea, bucură-te de sublimul destin care te aşteaptă şi care îţi permite să atingi – prin intermediul suferinţei – ceea ce ar fi trebuit să realizezi prin credinţa ta. Va veni vremea când îmi vei mulţumi, dar nu pentru că te-am salvat de suferinţă, ci dimpotrivă, îmi vei mulţumi din inimă tocmai pentru că te-am onorat cu această suferinţă, aducându-te astfel într-un timp mult mai scurt la adevărata lumină".

Casa Domnului, III/72

„O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, Creator al tuturor îngerilor şi al fiinţelor umane! Ascultă, viaţa pe pământ – ca perioadă de încercare a spiritului – ar fi întru totul potrivită pentru scopul ei înalt, dacă nu ar exista această chestiune atât de neplăcută, care se referă la durerea trupească.

De ce este necesar ca acest trup să aibă o capacitate atât de mare de a suferi? De ce trebuie să resimt durerea ori de câte ori mă lovesc de ceva, cad, mă tai sau sunt ciupit? De ce este necesar ca aceste dureri atât de copleşitoare să îmi împovăreze atât de tare fiinţa? De ce trebuie să sufere atât de mult o femeie atunci când dă naştere copilului ei? Ascultă, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Eu unul nu pot fi de acord cu durerea din sfera vitală. De aceea aş dori să aflu de la Tine, Creatorul, care este cauza acestui lucru trist.

Căci sunt perfect convins că viaţa spiritului este complet incapabilă să manifeste şi să experimenteze durerea. De aceea, eu cred că nici viaţa corpului fizic nu ar trebui să fie afectată de durere. Am dreptate sau nu?"

Domnul: „Fiul Meu, spune-Mi, după înţelegerea ta: îţi poţi imagina o formă de viaţă care să nu fie receptivă la toate tipurile de impresii? Ai fii tu oare cu adevărat viu dacă nu ai avea senzaţii? Să luăm un exemplu: dacă un om ar percepe toate impresiile ca fiind plăcute, oare nu s-ar autodistruge el imediat lovindu-se de lucruri, tăindu-se, arzându-se, etc.? În mai puţin de un an, el s-ar trezi într-o incapacitate totală de a se mai mişca. Fără aceste senzaţii, fie ele plăcute sau neplăcute, singurul lucru care ar putea exista ar fi moartea. De aceea, durerea este cel mai mare binefăcător al vieţii, şi cel mai sigur păzitor al ei. Fără ea, viaţa nu ar putea dura! De altfel, trebuie să-ţi reamintesc că ţie ţi s-a dăruit un corp complet lipsit de durere! Atât timp cât vei respecta ordinea Mea şi vei avea grijă cum te aşezi, cum te ridici, cum mergi şi cum alergi, vei putea trece liniştit prin viaţă fără nici un fel de durere exterioară. La fel, dacă vei avea grijă să mănânci şi să bei cu moderaţie, vei fi scutit de orice durere interioară. Iar dacă nu te vei lua după dorinţele cărnii, nu vei cunoaşte vreodată durerea în membrele trupului tău!

Durerea este esenţială vieţii, căci fără ea ai fi complet insensibil! Ea este chiar o formă a iubirii. Când fiinţa nu respectă ordinea divină, această iubire se manifestă sub forma durerii. Când ea respectă însă ordinea divină, senzaţia pe care o va percepe va fi una dintre cele mai beatifice.

De aceea, nu izgoni durerea, căci ea este cel mai credincios păzitor al vieţii, singura care te poate conduce către mântuirea spiritului tău".

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/112

Domnul: „Ce face omul, atunci când este perfect sănătos? El se grăbeşte să profite de această stare de sănătate pentru a-şi satisface toate simţurile cu tot felul de plăceri extravagante, supunându-şi corpul unor eforturi absolut inutile.

Să spunem că cineva mai experimentat vine la el şi îi spune: 'Prietene, nu abuza atât de tare de sănătatea ta, căci dacă vei continua cu acest mod de viaţă nenatural şi absurd nu te vei bucura prea mult timp de ea. Iar după ce îţi vei pierde sănătatea, nici un medic şi nici un remediu nu ţi-o va mai putea reda în întregime aşa cum a fost, şi vei rămâne pentru tot restul vieţii o fiinţă bolnăvicioasă şi suferindă!" Ce face omul sănătos? Complet netulburat, el continuă să trăiască la fel ca mai înainte.

După câţiva ani, el se îmbolnăveşte grav. La început, el se sperie de boală şi consultă un medic. Acesta reuşeşte să îl vindece, nu chiar complet, dar cât să-i facă viaţa suportabilă. După ce s-a vindecat, medicul îl avertizează cu toată seriozitatea: 'Prietene, fii rezonabil şi nu mai reveni la vechiul tău mod de viaţă, căci data viitoare te vei îmbolnăvi mult mai grav, şi mie îmi va fi mult mai greu să te ajut!'

Omul vindecat va urma o vreme sfatul medicului, după care va cădea din nou în capcana dorinţelor sale, întorcându-se la modul său dezordonat de viaţă. Cu toate avertismentele serioase pe care le va primi înainte ca boala să se declanşeze din nou, el va continua să păcătuiască împotriva naturii sale deja slăbite. De aceea, el se va îmbolnăvi din nou, din necesitate, dar de data aceasta mult mai grav decât prima oară, iar el va experimenta o durere indescriptibilă. Medicul va veni iarăşi şi va încerca să îl vindece, dar acum nu va reuşi la fel de uşor acest lucru. El îi recomandă pacientului să aibă răbdare. De vreme ce nu i-a urmat de prima oară sfatul, el este singurul responsabil pentru recidiva bolii într-o formă agravată, datorită neglijenţei sale.

De data aceasta, omul este nevoit să sufere timp de un an de zile până când reuşeşte să se vindece din nou, timp în care se simte slăbit şi foarte speriat. După un an, starea lui începe să se îmbunătăţească, iar de data aceasta el se jură pe ce are mai sfânt că va urma întru totul recomandările medicului.

Da, această a doua experienţă, mult mai amară decât prima, l-a făcut mult mai sensibil şi mai grijuliu. După ce îşi recapătă însă puterea, el se simte din nou sigur pe el şi se gândeşte: 'Ei, ce o să se întâmple dacă îmi reiau din nou vechile obiceiuri?' De vreme ce a scăpat deja o dată de consecinţele lor, el crede că la fel se vor întâmpla lucrurile şi a doua şi a treia oară. Aşa că păcătuieşte din nou, a doua, a treia şi a patra oară.

Şi iată, după mai mulţi ani, vechea boală îl pune din nou la pământ, dar de data aceasta nici un medic nu mai poate face mare lucru! Abia după patru ani de

suferinţe grele începe el să se simtă ceva mai bine, dar nu din cauza medicamentelor, ci pentru simplul motiv că s-a obişnuit cu durerea. El îşi dă seama acum că toată suferinţa sa a fost o graţie a lui Dumnezeu, care l-a vindecat de indolenţa sa, astfel încât sufletul lui a devenit mult mai pur şi mai plăcut în faţa lui Dumnezeu. Căci prin suferinţa corpului, sufletul omului devine mai smerit, mai răbdător şi mai serios, dobândind puterea spirituală necesară pentru a controla simţurile trupului”.

Jakob Lorber, 13.10.1842

„Acum scrie din nou, căci Eu ştiu deja despre ce este vorba. Dragul Meu A.Z.O.W., ora la care te-ai născut în acest trup îmi este bine cunoscută. Te-am binecuvântat atunci şi te binecuvântez acum din nou, pentru ca spiritul şi corpul fizic să rămână perfect sănătoase, atât cât îţi este necesar pentru mântuirea ta. Nu fii însă prea preocupat de sănătatea corpului tău, căci ea mai degrabă răneşte spiritul decât îi este de folos.

Priveşte nuca verde de pe crengile copacului. Atâta vreme cât ea va rămâne tare, verde şi proaspătă, miezul nu se va coace. Când învelişul exterior începe însă să se usuce şi capătă o culoare maronie, acesta este un semn că nuca din interior s-a copt. La fel şi Eu, îi las din când în când pe cei dragi Mie să se îmbolnăvească trupeşte, pentru a nu se ataşa prea tare de lumea exterioară din cauza sănătăţii lor fizice. Căci dacă cineva este la fel de puternic ca şi un leu, el nu se mai gândeşte că va veni ziua când va trebui să părăsească această lume a iluziei. Când eşti sănătos, tot ce există în această lume pare minunat, satisfăcându-ţi simţurile: fiecare floare, fiecare înghiţitură de hrană, fiecare femeie, fiecare regiune. Omul care se ataşează prea mult de această planetă nu mai simte dorul de casă şi de Părintele care îl aşteaptă în Împărăţia lui Dumnezeu.

În schimb, atunci când corpul fizic se îmbolnăveşte, omul îşi aminteşte imediat că acest pământ nu este căminul său. Când este grav bolnav, el începe să mediteze în sfârşit, plin de teamă, la ceea ce ar putea urma după moartea corpului fizic, lucru cu mult mai important decât toate desfătările unui trup sănătos.

Este ca şi cum v-aţi trimite fiul într-o ţară străină, iar el ar ajunge să se simtă excepţional de bine acolo. Cum aţi proceda atunci? Nu v-aţi gândi că el ar trebui să se întoarcă acasă? Că ar trebui să i se facă dor de căminul părintesc şi de tatăl lui? El s-ar gândi însă: ‘Nici prin cap nu-mi trece să mă întorc acasă! Aici îmi merge foarte bine, dispun de tot ceea ce îmi doreşte inima şi toată lumea mă respectă. Dacă m-aş întoarce acasă, ar trebui să-i cer voie tatălui meu, indiferent ce aş dori să fac! Mai bine rămân aici!’

În schimb, dacă fiul nu a avut parte decât de suferinţă în ţara străină, el va reacţiona la fel ca cel din parabola pe care v-am oferit-o cândva, cea cu fiul risipitor! Acelaşi lucru vi-l spun şi astăzi, ca să înţelegeţi că aceste mici indispoziţii fizice – pe care le trimit din când în când oamenilor cu unicul scop de a-i trezi – nu sunt altceva decât nişte telegrame pe care vi le trimit pentru a le reaminti copiilor Mei de căminul părintesc şi de Tatăl care îi aşteaptă cu drag, pentru ca ei să nu se ataşeze prea tare de lumea exterioară! Din motivele pe care vi le-am explicat, Eu nu vă voi chema încă din ţara străină în care aţi ajuns, dar vă voi reaminti în această manieră de casa părintească! În acest fel, sper să realizaţi singuri toate inconvenientele vieţii voastre pământeşti. Asta este ceea ce Eu, Tatăl vostru

preasfânt, vă doresc acum şi în vecii vecilor, din abundenţa iubirii şi compasiunii Mele. De aceea, respectaţi voinţa Mea! *Amin!"*

Capitolul 5

Natura posesiunii

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/32

Domnul: „Există oameni care sunt posedaţi de spirite malefice pe termen scurt, dar numai în ceea ce priveşte trupul lor. În acest fel, aceste spirite nu îi pot face nici un rău sufletului celui posedat. Aceste spirite rele care posedă trupul oamenilor nu sunt altceva decât suflete ale celor morţi, care au trăit pe pământ o viaţă la fel de rea, lucru de care sunt perfect conştiente.

Starea de posesiune nu poate apărea decât în cazul celor care nu cred în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului, sau a căror credinţă a slăbit foarte tare. În aceste vremuri, în care credinţa aproape că a dispărut, Eu sunt nevoit să admit trezirea necredincioşilor prin asemenea avertismente severe, pentru a le indica astfel că lipsa lor de credinţă este deşartă şi că sufletul continuă să trăiască inclusiv după ce părăseşte corpul fizic. De asemenea, doresc să le demonstrez astfel că există un Dumnezeu capabil să pedepsească răutatea şi prostia oamenilor în lumea de dincolo.

Cu tot refuzul lui mânios, spiritul malefic care ia în posesiune un trup este umilit până la limita suportabilităţii, până când devine mai blând şi mai bun. Cei care asistă la asemenea întâmplări sunt ajutaţi pe această cale să renunţe la modul lor de viaţă materialist şi întunecat, să-şi întoarcă privirea contemplativă către planul spiritual, fiind îndemnaţi să îşi schimbe în bine comportamentul. De aceea, cu toate că întâmplările de acest gen par groaznice, ele sunt absolut necesare pentru trezirea anumitor suflete pierdute, şi de aceea sunt în realitate absolut benefice.

Fiinţele umane care cred sincer şi cu discernământ nu pot fi posedate, căci sufletul şi spiritul lor penetrează de asemenea corpul fizic, astfel încât nici un spirit malefic nu mai poate pătrunde în carnea astfel spiritualizată. În schimb, atunci când sufletul omului este întunecat, carnal, materialist, timid, temător, bolnav sau prea slab, el nu poate opune rezistenţă invadatorilor străini. De altfel, acestea sunt chiar sufletele care – după plecarea din corpul fizic – rămân în regiunile inferioare ale pământului, pentru a poseda alte fiinţe umane ataşate de corpul lor. Ele îşi continuă astfel modul de viaţă penibil, penetrând trupul celor prea slabi pentru a le opune rezistenţă. De regulă, se stabilesc în regiunea abdomenului inferior, o zonă extrem de sensibilă, unde încep să se manifeste prin intermediul trupului fiinţei posedate.

Chiar şi aşa, cel posedat nu are de suferit în ceea ce priveşte sufletul său. De aceea, posesiunea nu este un fenomen chiar atât de grav pe cât poate părea.

Ori de câte ori întâlniţi fiinţe posedate, aşezaţi-vă mâinile asupra lor în Numele Meu, iar spiritele rele vor părăsi trupul acestora. Dacă totuşi aveţi de-a face cu un spirit malefic extrem de încăpăţânat, ameninţaţi-l, şi el va asculta cu siguranţă ameninţarea făcută cu credinţă în Numele Meu! Acolo unde predicaţi învăţătura Mea, diavolii nu au ce căuta. Oriunde vorbesc îngerii, demonii trebuie să tacă!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/169

Petru: „Doamne, am înţeles multe lucruri, dar nu pricep încă ce înseamnă starea de posesiune malefică, mai ales în cazurile în care cei afectaţi sunt copiii nevinovaţi. Nu pot să înţeleg cum este posibil ca locuitorii demoniaci din trupurile lor să-i determine să se comporte într-o manieră atât de demnă de milă! Cum este posibil ca ordinea Ta să permită o asemenea nedreptate? Fiica acelei femei care a alergat astăzi după noi nu avea mai mult de 13 ani, cel mult 14. După spusele mamei ei, se pare că ea a păcătuit deja de mai mulţi ani, din cauza unui spirit malefic care o posedă. Cum este posibil aşa ceva?”

Domnul: „Există explicaţii, dar intelectul tău nu le poate încă înţelege! Îţi voi da totuşi câteva indicii.

Pe pământ se nasc două tipuri de fiinţe umane. Cele superioare provin din lumile înalte (de pe stele), în timp ce cele inferioare îşi au originea chiar pe această planetă. Într-un fel, se poate spune că sufletul este alcătuit din particule vitale preluate de Satan şi ţinute captive în masa pământului sub formă de materie. De aici, aceste particule trec în corpurile plantelor, apoi ale animalelor, iar după ce trec prin toate nivelele specifice lumii animalelor, ele alcătuiesc împreună lumea sufletelor umane, luând forma trupului ca urmare a actului de procreaţie. La fel ca şi Copiii Luminii, aceste suflete se nasc pe acest pământ.

Întrucât întreaga fiinţă a acestor copii este alcătuită dintr-un material satanic, ei sunt foarte expuşi pericolului de a fi atacaţi de aceste spirite malefice, care nu sunt altceva decât sufletele negre ale unor oameni răi, ce au trăit cândva pe pământ. Ce se întâmplă cu aceste suflete tinere, născute direct din particulele satanice ale acestui pământ, după ce încep să avanseze în direcţia bună, către spiritualitate? Ele se îndepărtează treptat de lumea iadului, lucru care provoacă acestei lumi malefice o durere aproape insuportabilă. Aşa se explică de ce iadul va face toate eforturile pentru a împiedica această ofensă.

Îţi pui probabil întrebarea cum este posibil ca un asemenea fenomen să îi provoace lumii iadului o asemenea durere insuportabilă, de vreme ce un simplu suflet reprezintă ceva insignifiant prin comparaţie cu întreaga lume din care provine, la fel cum pare un fir de păr prin comparaţie cu întreaga fiinţă umană. Smulge totuşi firul de păr şi vei vedea ce durere ascuţită simte în regiunea respectivă întregul corp. Dacă o asemenea durere ar dura o oră întreagă, te-ar putea aduce la disperare.

Sper că această explicaţie te-a ajutat să înţelegi într-o oarecare măsură de ce se petrece pe pământ fenomenul posesiunii, lucru care va continua până la dispariţia acestei planete.

De altfel, această stare are şi consecinţe benefice pentru cel posedat, căci sufletul unei asemenea fiinţe va fi curăţat prin durerea trupului său, fiind astfel salvat de la pieire. La momentul potrivit, fiinţa va primi ajutorul cuvenit din partea cerului, care va câştiga astfel un nou suflet. Spune-Mi dacă ai înţeles ceva mai bine!”

Petru: „Da, Doamne, acum lucrurile sunt perfect clare pentru mine. Încep chiar să cred că este mai bine să nu-i ajuţi deloc pe cei care sunt posedaţi”.

Domnul: „Dacă cineva vine la voi şi vă solicită ajutorul, nu ar trebui să-l refuzaţi! Providenţa Mea divină va face ca nu oricine să vină şi să vă solicite

ajutorul în această direcţie. Când momentul este potrivit, cei care merită vor primi ajutorul cuvenit. Tocmai de aceea nu ar trebui să refuzaţi pe nimeni atunci când vă solicită ajutorul, indiferent despre cine este vorba! Înţelegi această explicaţie, care este cu adevărat foarte importantă?"

Petru: „Da, Doamne, ştiu că Tu eşti iubirea supremă, slăvit fie Numele Tău acum şi de-a pururi! De aceea, toţi cei care au o înţelegere – oricât de relativă – a chestiunilor divine, îşi dau imediat seama că Dumnezeu este iubirea şi înţelepciunea supremă!"

Domnul: „Da, aşa este! De aceea, voi nu trebuie să disperaţi nici chiar atunci când evenimentele de pe această planetă par să ia o turnură extrem de neplăcută, căci Tatăl din ceruri ştie despre ce este vorba, inclusiv de ce permite ca această situaţie neplăcută să se petreacă.

Acest principiu este valabil inclusiv pentru toate bolile de care suferă fiinţele umane. Ele nu sunt altceva decât măsuri preventive pentru ca sufletul să nu se identifice complet cu carnea".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/128

Domnul: „Vameşul Zaheu M-a rugat să-i dau un sfat legat de fiul lui cel mare, un băiat în vârstă de 16 ani, care este nebun de trei ani încoace, scufundându-se din ce în ce mai mult în nebunia lui cu fiecare zi care trece. Tatăl i-a consultat deja pe cei mai buni medici, în speranţa că aceştia îi vor vindeca băiatul, dar ştiinţa acestora nu a avut nici un succes în cazul de faţă. Mai mult, ca urmare a tratamentului primit, starea băiatului s-a înrăutăţit şi mai tare.

I-am spus atunci lui Zaheu: 'Prietene, o asemenea boală nu poate fi vindecată cu plante de către medicii de pe pământ. Adu-ţi fiul aici şi vei cunoaşte atotputerea lui Dumnezeu'.

Zaheu le-a poruncit servitorilor să-l aducă pe băiat, care era legat fedeleş şi încuiat într-o cameră.

Servitorii i-au răspuns: 'Doamne, nu va fi un spectacol prea plăcut în faţa acestor oaspeţi străini. În primul rând, el delirează aproape continuu, iar în al doilea rând, miroase îngrozitor, întrucât se unge cu propriile excremente pe tot corpul!'

Dar Eu le-am spus: 'Aduceţi-l aici, căci doresc să-l văd şi să-l vindec!'

Unul din servitori, cu o poziţie mai înaltă decât a celorlalţi, Mi-a spus: 'O, prietene, numai Dumnezeu îl poate vindeca. Nici un om de pe pământ nu ar putea face acest lucru! Dacă îl vei putea vindeca, înseamnă că nu eşti un om ca şi noi, ci un zeu!'

Eu: 'Nu te preocupa de acest lucru. Mai bine fă ceea ce ţi s-a poruncit!'

După care servitorii au plecat şi l-au adus pe băiat. Toţi discipolii Mei s-au cutremurat văzându-l, şi au spus: 'E chiar mai rău decât cel pe care l-am văzut în regiunea Gadara!'

Atunci, M-am ridicat în picioare şi am ameninţat spiritele malefice din interiorul băiatului, poruncindu-le să-l părăsească pentru totdeauna. După o ultimă convulsie, spiritele rele au părăsit corpul băiatului sub forma unui roi de muşte, iar copilul s-a trezit complet vindecat.

Atunci, le-am spus servitorilor: 'Duceţi-l acum la fântână şi spălaţi-l! Îmbrăcaţi-l apoi cu haine noi şi aduceţi-l încoace, ca să ia masa împreună cu noi'.

Şi aşa s-a şi întâmplat. Când băiatul ni s-a alăturat la masă, sănătos şi curat, toate rudele şi toţi cei care trăiau în casa respectivă au rămas uluiţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor de această vindecare. Iar Zaheu Mi-a mulţumit din toată inima.

Şeful servitorilor a venit atunci la Mine şi Mi-a spus: 'Doamne, Tu nu eşti un om la fel ca şi noi, ci Dumnezeu Însuşi, cel pe care îl adorăm noi!'

S-a servit apoi masa. În timpul mesei, mai mulţi oameni l-au întrebat pe băiat, care acum arăta vesel şi foarte liniştit, dacă în timpul bolii avusese dureri mari.

Băiatul le-a răspuns: „De unde aş putea şti? Practic, eu eram mort atunci. Nu aveam nici un fel de senzaţii şi nu îmi dădeam seama de nimic din ceea ce se petrecea în jurul meu. Ştiu doar că mă aflam continuu într-un fel de vis şi că mă aflam într-o regiune frumoasă, în care conversam cu alţi oameni'.

Cei de faţă au rămas foarte uimiţi de aceste cuvinte, pe care nu puteau să le creadă. Zaheu M-a întrebat atunci cum este cu putinţă aşa ceva şi de ce permite Dumnezeu să se petreacă asemenea lucruri.

I-am răspuns: 'Prietene, nu pot să-ţi spun prea multe în legătură cu acest subiect! În cazul acestui gen de boli, sufletul se retrage din corpul fizic, în zona inimii. Corpul este ocupat de tot felul de spirite malefice, care fac cu el tot ce le trece prin minte, fără ca sufletul să perceapă ceva din toate acestea.

Asemenea posesiuni sunt permise de Dumnezeu pentru ca oamenii care nu mai cred în Dumnezeu sau în nemurirea sufletului să îşi regăsească credinţa spirituală. Înainte de sosirea Mea în această casă, tu însuţi aveai o credinţă foarte slabă, iar această lecţie îţi era foarte necesară.

Dacă aş fi venit mai devreme, tu nu ai fi crezut prea mult în Mine. Iar dacă fiul tău mult iubit nu ar fi suferit de această boală, orgoliul şi îngâmfarea te-ar fi afectat atât de tare încât ai fi devenit un adevărat demon printre oameni, izgonind din sufletul tău orice fel de credinţă în Dumnezeu. I-ai fi privit atunci pe oameni ca pe nişte simple maşini, a căror unică menire ar fi fost aceea de a-ţi aduce ţie o bogăţie din ce în ce mai mare, indiferent de eforturile lor.

Dar atunci când fiul tău preferat s-a îmbolnăvit, acest lucru ţi-a rupt inima. Ai început atunci să te gândeşti din nou la Dumnezeu şi să crezi în El, iar inima ta s-a smerit. Mai mult, ai fost nevoit să apelezi la semenii tăi, la medici de toate neamurile, cu care ai cheltuit o adevărată avere. Când ai văzut însă că nici un medic, nici un esenian şi nici un magician nu te puteau ajuta, ai început să te gândeşti încă şi mai serios la Dumnezeu, întrebându-te de ce te-a lovit într-o manieră atât de cruntă.

Ai început să reciteşti atunci Scripturile, şi ai înţeles cât de nedrept a fost comportamentul tău de până atunci cu semenii tăi, după care i-ai promis chiar lui Dumnezeu că îţi vei îndrepta greşelile făcând foarte mult bine. Când această promisiune a început să prindă substanţă, devenind din ce în ce mai sinceră, şi când ţi-ai dat seama că numai Tatăl din ceruri te-ar mai putea ajuta, Eu am venit în această regiune, iar tu ai auzit de mine după vindecarea celui orb.

Atunci, credinţa ta în Dumnezeu a devenit încă şi mai puternică, mai ales după ce ai auzit mărturiile mai multor oameni din zonă, care te-au făcut să crezi că

nu sunt un simplu profet, ci Domnul Însuşi. Şi astfel, te-ai maturizat suficient de mult, astfel încât Eu te-am putut striga şi l-am putut ajuta pe fiul tău cu atotputerea Mea.

Dacă vei medita profund asupra acestor întâmplări, vei înţelege mai bine de ce permit Eu să fie afectaţi de tot felul de boli oamenii în ale căror inimi nu s-a stins încă complet scânteia divină.

Într-adevăr, cei complet corupţi, aflaţi pe cărarea inferioară a vieţii, nu vor mai primi nici un fel de avertisment din partea Mea, căci ei nu mai pot aduce fructe, stimulând numai răul din jurul lor. Acest gen de oameni îşi încheie viaţa materială pe pământ, dar apoi sunt supuşi judecăţii, care în cazul lor reprezintă moartea eternă.

La momentul potrivit, Eu îi ajut întotdeauna pe cei aflaţi în suferinţă. Cei cărora le permit totuşi să-şi ducă liniştiţi această viaţă arogantă şi luxoasă, aparent fără nici un fel de probleme, îşi poartă singuri judecata, care este chiar moartea eternă. Sper că înţelegi acum de ce bogaţii şi puternicii acestei lumi scapă nepedepsiţi, continuând liniştiţi să păcătuiască şi să comită tot felul de atrocităţi până la moartea corpului lor fizic.

Pentru orice om de pe acest pământ există o anumită măsură fixată de Mine, deopotrivă pentru bine şi adevăr, pe de o parte, şi pentru răutate şi minciună, pe de altă parte. Când omul face eforturi să îşi atingă maximul de potenţial bun şi reuşeşte acest lucru, tentaţiile dispar ca prin farmec, iar el intră direct în lumina pură a cerului, trecând de pe un nivel de perfecţiune pe nivelul următor, şi tot aşa, la infinit'".

Partea a III-a

Remedii vindecătoare

Capitolul 1

Ajutorul obţinut prin intervenţia pe lângă Dumnezeu

Ida Kling, 12.02.1894

„Da, copilul Meu, îţi voi asculta cererea şi îmi voi manifesta compasiunea faţă de cea suferindă. O voi întări, o voi alina şi o voi ajuta. Dar trebuie să îţi menţii iubirea activă şi nu trebuie să încetezi să te rogi pentru ea, până când spiritul ei va dispune de energia şi de puterea necesară pentru a face faţă grelei sale poveri.

Singurul remediu eficient este intervenţia pe lângă Dumnezeu, născută din iubirea pură pentru Mine. Orice altă încercare va fi în zadar şi nu o va putea salva de suferinţa ei.

Aceasta este aşadar sarcina care îţi revine acum: practică intervenţia pe lângă Divin! Fă-o continuu, cu perseverenţă, din toată inima. Cât de curând, vei simţi binecuvântarea coborând asupra ta, iar cea bolnavă va simţi o stare de pace în suflet.

Să nu crezi decât în Cel Unic, mai presus de slăbiciune şi de imaturitate! Realizează-ţi din ce în ce mai mult nimicnicia, astfel încât Eu să devin Totalitatea din tine, iar spiritul Meu să devină eficient în fiinţa ta! Amin!"

Capitolul 2

Vindecarea prin intermediul Voinţei lui Dumnezeu

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/75

„Principala explicaţie a durerii fizice – care este întotdeauna percepută de suflet, niciodată de trup – se referă la presiunea pe care o exercită carnea devenită prea inertă şi prea grea asupra anumitor părţi vii ale sufletului.

De aceea, orice boală poate fi vindecată temporar, cu condiţia ca omul să ştie cum poate fi uşurată masa de carne. În cazul îmbătrânirii nu se mai poate vorbi însă de o vindecare, chiar dacă cei care respectă ordinea lui Dumnezeu pot atinge vârste foarte înaintate fără să aibă parte de dureri prea mari. Trupul lor rămâne aproape la fel de ferm şi de flexibil până în momentul morţii. Sufletul lor se va retrage discret şi lin din trup, conform ordinii juste a lui Dumnezeu. Oricât de bătrân ar fi omul, sufletul nu doreşte să îşi părăsească trupul, până când aude chemarea cerească, însoţită de o stare de fericire perfect perceptibilă, care îi spune: 'Ieşi din închisoarea ta şi trăieşte adevărata viaţă, liberă şi eternă!' Atunci, sufletul pur nu va mai ezita nici măcar o secundă şi îşi va părăsi învelişul pământesc, păşind în lumina vieţii eterne.

Acest sfârşit natural al vieţii pământeşti nu poate fi împiedicat de nici un elixir pe bază de plante. Nu îl veţi putea împiedica nici măcar prin puterea Numelui Meu, căci nu aceasta este voinţa Spiritului Meu. Totuşi, puterea Numelui Meu vă poate ajuta să îmi cunoaşteţi voinţa în inimile voastre, astfel încât nu veţi putea face niciodată miracole împotriva voinţei Mele. Mai presus de orice, voi trebuie să îndepliniţi voinţa Mea, care este adevărata voinţă a lui Dumnezeu, devenind una cu ea. Atunci, nu va mai fi posibil să cădeţi în greşeală, căci nu veţi mai putea încălca ordinea Mea eternă.

De aceea, este imposibil ca cineva să se opună de-a pururi morţii cu ajutorul puterilor vindecătoare revărsate asupra lui prin graţia Mea şi în Numele Meu. Totuşi, dacă spiritul Meu vă spune în inima voastră: 'Acesta trebuie ajutat!', nu ar trebui să-i refuzaţi niciodată ajutorul persoanei în cauză. În schimb, dacă spiritul vă spune: 'Pe acela lăsaţi-l pradă bolii trupeşti, pentru ca sufletul lui să nu îşi mai găsească satisfacţia în plăcerile cărnii', pe acela părăsiţi-l şi nu îl vindecaţi de boală, căci aceasta îi este necesară pentru salvarea sufletului său".

Capitolul 3

Cum poate fi obţinut ajutorul divin

Ida Kling, 8.05.1894

„Dragul meu fiu! Tatăl tău ţi-a auzit rugăciunea şi vine acum la tine prin intermediul Cuvântului, pentru a te întări şi a te ridica din nou, şi pentru a-ţi da viaţă.

Mi-ai cerut să te ajut, să te scap de durere, astfel încât să-ţi găseşti din nou pacea din inimă. Dar oare de ce eşti atât de agitat înlăuntrul tău, copilul Meu drag? De ce nu îţi cauţi pacea în Mine şi în iubirea Mea?

O, vino la pieptul Meu părintesc şi uită de durere, în amintirea Celui care a suferit cea mai mare durere posibilă pentru salvarea voastră! Vino la pieptul Celui care a preluat asupra Lui toate păcatele acestei lumi, căci El va lua asupra Lui şi durerea ta, alături de păcatele tale, vindecându-te de toate suferinţele tale.

Trebuie însă să vii la El cu o credinţă de copil, cu o iubire adevărată şi cu toată smerenia din inima ta. Dar mai întâi de toate trebuie să ceri iertare pentru păcatele tale, căci numai atunci vei putea fi ajutat până la capăt.

Atâta vreme cât nu îţi recunoşti propria inimă, cât nu îţi dai seama ce se ascunde în interiorul acesteia, nu vei putea să îmi înţelegi activitatea şi nu Mă vei recunoaşte cu adevărat ca Părinte al tău.

Mai presus de orice, cunoaşte-te pe tine însuţi! Acesta este primul pas pe care îl poţi face pentru a scăpa de suferinţă. Suferinţa îşi are sediul în sistemul nervos, şi deci nu poate fi vindecată decât printr-un mod de viaţă simplu şi natural. Mai presus de orice, evită băuturile alcoolice şi carnea, şi ai să vezi că durerea va scădea în intensitate. Atunci când Mă vei înţelege în inima ta şi Mă vei recunoaşte ca fiind comoara ta supremă, agitaţia actuală a sufletului tău va dispărea de la sine.

Respectă ordinea divină, fiul Meu, şi urmează Vocea din inima ta. Iar Eu te voi învăţa tot ceea ce trebuie să ştii”.

Capitolul 4

Sfatul ceresc vindecător:

Loialitatea faţă de Dumnezeu

Jakob Lorber, 27.09.1847

„Aşa cum M-ai rugat, scrie câteva cuvinte adresate micuţei tale Martha, care este şi micuţa Mea Martha, fiica Mea mult iubită. Ea se gândeşte mai mult la Mine şi la tine decât o fac fraţii şi surorile ei, care sunt preocupaţi mai degrabă de satisfacţiile intelectuale decât de marile beneficii ale iubirii Mele. De aceea, scrie-i următoarele Marthei:

‘Ascultă-Mă, Fiica Mea! Eu, Domnul şi Tatăl tău, te iubesc foarte tare. De aceea, te-am vindecat de toate bolile tale fizice. Aşa se explică de ce acum te bucuri de o sănătate perfectă. Iar motivul pentru care îmi găsesc atâta plăcere în tine constă în faptul că nu M-ai uitat, spre deosebire de mulţi alţii pe care i-am ajutat. După ce s-au însănătoşit, aceştia au început din nou să se bucure de lumea exterioară, uitând cu desăvârşire de Mine, ca şi cum nu aş fi fost Eu binefăcătorul lor, ci propria lor natură sau medicii la care au apelat. Fiica Mea, dacă vei rămâne de-a pururi în această stare de spirit, nu vei mai avea niciodată probleme cu sănătatea, şi cu cât îţi vei fixa mai tare inima asupra Mea, cu atât mai mare va fi fericirea pe care o vei cunoaşte, născută din iubirea şi din compasiunea Mea.

Iar loialitatea ta faţă de Mine îţi va permite să obţii tot ceea ce doreşte cu sinceritate inimioara ta. Ea va da viaţă dorinţelor tale, care se vor împlini cât de curând. Trebuie să ştii că nimeni nu îmi dăruieşte ceva din comoara inimii sale fără ca Eu să revărs asupra lui de zece sau de o sută de ori mai mult decât Mi-a oferit el.

Dar dacă Mă iubeşti din toată inima, va trebui să te abţii pe cât posibil de la anumite obiceiuri care îţi afectează corpul fizic, iar atunci vei continua să fii sănătoasă şi veselă!

Evident, nu poate fi vorba de un păcat dacă miroşi din când în când o cutie deschisă cu tutun, sau dacă îţi strângi uneori (nu prea des) corsetul puţin prea tare. Mai există şi alte câteva obiceiuri pe care le ai şi care nu reprezintă chiar păcate, dar trebuie să înţelegi că ele nu îi fac bine corpului tău. Când corpul nu se simte bine, nici sufletul nu va avea o dispoziţie prea luminoasă, lucru care nu este benefic pentru dezvoltarea spiritului.

Ascultă-Mă, ar fi infinit mai simplu pentru mulţi oameni lipsiţi de minte să respecte poruncile Mele decât legile propriilor lor obişnuinţe, căci atunci nu ar mai exista boală pe pământ. Dar vechile lor obişnuinţe se dovedesc mai puternice decât poruncile Mele, care s-au născut din pură iubire, ceea ce explică de ce există mii de boli pe această planetă. Aceasta este principala cauză pentru care oamenii mor din punct de vedere fizic, dar şi spiritual.

Dacă ei ar rezista în faţa acestor obiceiuri proaste şi ar începe să respecte legile ordinii Mele, s-ar bucura cu toţii de o vârstă înaintată şi de o bună sănătate. Moartea corpului fizic nu ar mai fi atunci decât o dulce adormire a învelişului carnal şi o trezire spirituală a sufletului în lumea vieţii eterne!

Ascultă aceste cuvinte în inima ta, scumpa mea fiică, şi atunci te vei bucura de-a pururi de o sănătate fizică şi spirituală perfectă, iar iubirea şi compasiunea Mea te vor însoţi în permanenţă, deopotrivă în viaţa temporară şi în eternitate. Tatăl tău preasfânt şi preaplin de iubire. Amin'".

Capitolul 5

Cel mai bun remediu: credinţa şi ascultarea

Jakob Lorber, 26.04.1842

„Îţi pot spune că acest medic te va costa o grămadă de bani, dar nu o va vindeca pe soţia ta, căci Eu nu obişnuiesc să binecuvântez decât rareori lucrările oamenilor însetaţi de bani, de faimă şi de plăcerile lumii exterioare.

Dacă soţia ta ar avea mai multă credinţă în Mine şi dacă ar fi avut o natură mai ascultătoare, s-ar fi vindecat cu mult timp în urmă. De vreme însă ce ea refuză să adopte atitudinea corectă, Mi se pare corect să simtă pe pielea ei ce îi poate oferi lumea exterioară, care îi este încă atât de dragă! Atât timp cât cineva preferă să se agaţe de braţele protectoare ale lumii exterioare, Eu nu pot şi nu trebuie să-Mi întind braţele către el. Chiar dacă Eu aş dori să ung trupul unei asemenea persoane cu cel mai sfânt mir, ea va continua să se şteargă şi să se murdărească la loc, după care mai mănâncă şi toate prostiile alea latineşti. Cum ar putea un asemenea om să se vindece?

Adevăr îţi spun, dacă soţia ta ar fi luat câteva cataplasme bune cu răşină (smoală, sacâz?) şi le-ar fi aplicat în Numele Meu pe tălpi, pe şira spinării, pe partea din spate a gâtului şi pe stomac, s-ar fi vindecat încă cu mult timp în urmă. Şi dacă ar fi băut apă proaspătă şi ar fi mâncat alimente simple, naturale, fără a fi prea grase – spre exemplu, porumb fiert într-o supă din carne proaspătă, puţină carne şi un desert uşor – în locul prostiilor latineşti cu care se desfată, nu s-ar fi îmbolnăvit deloc.

Dacă ţine cu tot dinadinsul să fie consultată de un medic, de ochii lumii pe care o iubeşte atâta, atunci ar face mai bine să consulte un medic bătrân, nu pe unul care îşi testează noile lui medicamente pe ea! Amin".

Capitolul 6

Cuvintele Tatălui şi rugăciunea îi ajută pe cei bolnavi

Gottfried Mayerhofer, 11.01.1871

„De vreme ce ai apelat la Mine pentru a alina suferinţa fratelui tău, scrie şi comunică-i faptul că Eu ştiu prea bine ce-i lipseşte, şi la fel de bine ştie şi el. De aceea, nici unul dintre noi nu are nevoie de confesiunea celuilalt. Dar întrucât Mi-a solicitat de mai mult timp ajutorul, iar rezistenţa lui a mai slăbit din cauza bolii, îmi voi revărsa graţia asupra lui şi îi voi indica ce are de făcut, mai întâi de toate pentru el însuşi, astfel încât binecuvântările Mele să poată aduce roade. Aşadar, ascultă-Mă!

În ceea ce priveşte boala lui, principalul obstacol în calea vindecării sale îl constituie inactivitatea nervilor motori, care ar trebui hrăniţi cu un sânge de o calitate mai bună. Pentru a obţine această calitate, ar trebui să renunţe la anumite obiceiuri pe care le are. Eu nu îi pot îmbunătăţi calitatea sângelui dacă şi-l otrăveşte singur, la fiecare câteva minute, în special prin tutun şi cafea.

Chiar şi atunci când este vorba de medicii şi de remediile lumeşti, credinţa în vindecare reprezintă cel mai bun medicament. Cu atât mai mult ar trebui să-şi plaseze el credinţa în Mine, Cel care sunt Primul Medic al acestei lumi. Ar trebui să-şi plaseze destinul în mâinile Mele, prin rugăciunile lui pline de aspiraţie, iar apoi să aştepte cu răbdare până când se va produce uşurarea.

El Mi se roagă şi acum, dar nu este rugăciunea pe care doresc s-o aud şi care îmi face plăcere. Rugăciunea nu ar trebui să fie mecanică, ci spirituală, la fel cum sunt şi Eu. Numai atunci poate ajunge ea la Mine. Rugăciunea trebuie rostită din inimă, nu din vârful buzelor. Pentru a găsi mai uşor calea către acest tip de rugăciune, el ar trebui să înceapă mai întâi prin a-şi contempla puţin propria viaţă, felul în care s-a purtat în trecut cu Mine, felul în care Mi-a respectat sau Mi-a ignorat voinţa. Va înţelege atunci cum de a ajuns în situaţia actuală, după atâtea ofense aduse Mie, propriului lui suflet, şi nu în ultimul rând trupului său.

Abia atunci, dacă simte o căinţă autentică, dacă înţelege cu claritate cât de des şi cât de mult Mi-a încălcat poruncile, şi faptul că pedeapsa pentru greşelile lui ar fi putut fi mult mai gravă decât cea pe care a primit-o, va trebui să Mi se adreseze şi să-şi afirme deschis în faţa Mea vinovăţia. Va trebui să recunoască atunci cât de puţin merită graţia Tatălui lui ceresc, Cel care îi întinde totuşi din nou mâna Sa, cu toată vârsta lui înaintată, pentru a-Şi salva fiul de mult pierdut.

Dacă se va smeri astfel în faţa Mea şi va lăsa totul pe seama compasiunii şi bunăvoinţei Mele, Eu voi revărsa o viaţă nouă în sufletul său, iar prin intermediul acestuia, în trupul său. Iar dacă îmi va promite că va renunţa la toate ideile lui pământeşti şi va căuta numai mântuirea spirituală, va simţi în curând ce înseamnă să ai credinţă în Tatăl ceresc. La fel ca oricare alt părinte, Acesta nu îşi va lăsa fiul la greu.

Aceasta este calea care i se deschide astăzi. Dacă doreşte să calce pe ea, va experimenta cât de curând consecinţele ei benefice. Dacă iubirea lui de sine şi iubirea faţă de lumea exterioară se vor dovedi însă mai puternice, atunci singurul responsabil pentru consecinţele nefaste care vor urma va fi el însuşi. Eu i-am creat

pe oameni liberi, şi nu pot să intervin în destinul pe care şi-l asumă singuri. Ei pot alege fie calea ascendentă, fie pe care descendentă. Amin!”

Răspunsul fratelui faţă de Domnul: „Mult adoratule Tată! Zac imobilizat de atâţia ani, fiind o povară pentru mine însumi şi pentru cei dragi, un reproş viu pentru viaţa pe care am dus-o. O, Tată preaplin de iubire, de graţie şi de compasiune, Tu ai observat de multă vreme cum mi-am ruinat existenţa şi trupul prin neglijenţa şi prostia mea. Cum m-aş mai putea apropia acum de Tine, ştiind că nu numai eu, ci şi soţia şi copiii mei, pe care i-am procreat din pură pasiune, sacrificându-i astfel pe altarul acestei lumi plină de suferinţă, suntem nefericiţi din cauza mea?

Şi totuşi Tu, dragă Tată, nu m-ai uitat, cu toate greşelile mele. Acum, când am renunţat la orice speranţă de vindecare, îmi trimiţi ajutor, mie, o fiinţă umană întru totul nedemnă! Ce aş putea să-Ţi ofer eu în schimb? O inimă sfâşiată de reproşuri şi o conştiinţă încărcată de păcate – acestea sunt singurele daruri pe care le pot depune la picioarele tronului Tău. Şi în ciuda acestor ofrande deşarte, Tu mă onorezi şi îmi întinzi mâna Ta! Da, îngăduie-mi mie să iau acum mâna Ta, de care am fost tot timpul atât de apropiat, dar pe care am respins-o în permanenţă! Îngăduie-mi să iau mâna Ta şi să o ţin strâns, pentru ca ea să mă tragă afară din suferinţa în care m-am aruncat singur.

Tată! Fiul tău pierdut, dar care se căieşte din inimă, Te cheamă. Iartă-mă şi ajută-mă! Nu pot să-ţi cer nimic în plus, căci nu merit nici măcar atâta. Dar ştiu că iubirea şi compasiunea ta infinită nu uită nici măcar de soarta unui vierme. Acest lucru îmi dă speranţa că mă vei lua şi pe mine, fiul risipitor, în braţele Tale, şi că vei ţine cont de suferinţele pe care le-am îndurat până acum, ca o mică plată în contul datoriei mele.

Îmi spui că doreşti să mă conduci pe mine, sărman orb, şi să faci din greşelile mele treptele care să mă conducă la inima Ta! Cine ar putea răspunde unei iubiri şi unei bunăvoinţe atât de mari? Cu siguranţă, nu un muritor! ‘Eul’ rătăcit nu poate răspunde chemării Tale decât prin tăcere şi prin lacrimi. Amin!”

Capitolul 7

Cele mai importante lucruri:

Smerenia şi credinţa

Jakob Lorber, 29.04.1841

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Priveşte cu îngăduinţă către sărmana mea soră, Klara, bolnavă şi aflată în mare nevoie, şi indică-ne remediul prin care poate fi salvată. Lăudat fie de-a pururi Numele Tău, Tu, cel mai bun Părinte! Redă-i soţului întristat pe soţia sa şi celor doi copii minori pe mama lor, prin graţia Ta! Lăudat fie Numele Tău inclusiv dacă o vei accepta pe cea care zace cuprinsă de dureri îngrozitoare în Împărăţia Ta, a păcii eterne! Amin!”

Domnul: „Ce răspuns aş putea da unei asemenea cereri? Chiar dacă aş dori să vă ajut, medicii voştri au făcut prea mult rău! Trebuie oare să-i distrug pe toţi medicii de pe pământ?

Cel care crede că Eu nu pot vindeca decât prin intermediul medicilor şi al medicamentelor lumeşti se înşeală amarnic. Tocmai de aceea, prefer să nu-i ajut

deloc pe aceştia; în schimb, Eu prescriu din când în când anumite remedii care pot fi de folos celor care cred în Numele Meu. Dar dacă această credinţă lipseşte, ajutorul Meu nu poate veni.

Eu v-am spus deja că dacă cereţi şi credeţi în inima voastră, fără nici un pic de îndoială, până şi 'lepra' se va vindeca. De vreme însă ce ştii că Eu pot ajuta, dar te îndoieşti de voinţa Mea, ar trebui să realizezi că 'lepra[3]' nu îi poate distruge decât trupul, nu şi sufletul celei care îl va părăsi în curând.

Dacă ai avea însă credinţă măcar cât un bob de muştar, ai putea nu numai să o ajuţi pe cea în suferinţă, dar ai putea chiar trezi morţii din somnul lor veşnic. Din păcate, credinţa ta poate fi comparată cu o frunză dusă de vânt încolo şi încoace. Inima ta este slabă, plină de teamă şi de timiditate. De aceea, ori de câte ori îţi moare o rudă, tu te întristezi la culme, de parcă nu ai şti că Tatăl tău este de faţă şi ştie ce face. Dar nu, tu nu te gândeşti că Eu sunt de faţă şi permit anumitor lucruri să se întâmple decât atunci când totul se termină cu bine (din punctul tău de vedere).

Atunci când Eu iau sufletul unui 'lepros' din această lume a voastră, acesta este un lucru bun, nu unul rău. Dacă îi permit să mai rămână în lumea voastră, şi acesta este un lucru la fel de bun. Tu nu consideri că fac ceva bun decât dacă îi permit sufletului să mai rămână în lumea voastră, a existenţei fizice; în schimb, dacă îl iau în lumea spiritelor, eşti de părere că o mare nenorocire s-a abătut asupra familiei voastre. Îţi spun însă că te afli într-o mare greşeală! Căci tot ceea ce se petrece în conformitate cu voinţa Mea este bun. Nu ai aflat încă faptul că ajutorul uman nu valorează nimic? Eu privesc mult mai departe, dincolo de orizontul pe care îl are o mamă îngrijorată! Crezi tu că Cel care are simultan grijă de tată, de mamă şi de copii, nu poate avea grijă exclusiv de copii? O, slabă este credinţa ta! Oare cât timp voi mai fi nevoit să-ţi predic până când credinţa ta se va întări?

Ascultă, adevăratul termometru al iubirii este credinţa vie şi focalizată; el este singurul care poate indica cu câte grade se află iubirea omului deasupra punctului de îngheţare. Atâta vreme cât te afli în primăvara vieţii tale (a iubirii şi credinţei tale), fereşte-te de îngheţ, dacă doreşti ca arborele vieţii să mai dea roade! Fă foc din lemnul vieţii, pentru ca inima ta să nu sufere de frig. Cât despre tine, dragul meu N.N., cel mai bine ar fi să nu-ţi mai vizitezi sora o vreme. Mai bine stai acasă şi bucură-te împreună cu Mine. Te asigur că prezenţa ta nu îi poate fi de nici un folos bolnavei. De mult mai mare folos îi va fi însă faptul că ai rămas împreună cu Mine, că Mi-ai implorat graţia şi iubirea, lăsând lucrurile să se petreacă aşa cum doresc Eu să se petreacă.

Dacă doreşti totuşi să o vizitezi, întrucât este sora ta, nu uita să te rogi înainte şi să te ungi în Numele Meu cu ulei de ienupăr, căci numai astfel îţi vei putea feri propriul cămin de contagioasa lepră. Dezinfectează-ţi hainele cu care intenţionezi să mergi în vizită cu bobiţe de ienupăr, înghite trei asemenea bobiţe în Numele Meu, iar apoi poţi să mergi liniştit. Dar, aşa cum ţi-am spus, nu este deloc necesar să mergi la ea, căci lepra este cu adevărat o boală foarte gravă. Ea este o acţiune a tuturor spiritelor rele care s-au instalat în trupul unui om, uneori chiar ca urmare a păcatelor mai multor generaţii la rând. Încearcă să înţelegi! De aceea, ea este extrem de contagioasă, căci odată eliberate, aceste spirite îşi caută imediat un nou sediu. Dacă sunt scoşi din sălaşul lor şi pătrund într-un nou trup, aceşti demoni produc o devastare chiar mai mare în noul lor cămin decât au produs în cel de

[3] Notă: în cazul de faţă, termenul de „lepră" se referă la toate bolile extrem de contagioase.

dinainte, din cauza mâniei lor, lucru care s-a întâmplat şi cu sora ta, care a fost infectată de altcineva.

Cine se roagă, se unge cu ulei şi se dezinfectează în Numele Meu, nu are însă de ce să se teamă.

Ienupărul are o mare putere de protecţie, căci această plantă a fost deja binecuvântată de Mine. Dar cel mai infailibil remediu rămâne credinţa în puterea Numelui Meu. Adevăr îţi spun, chiar dacă bolnava ar fi în America şi tu aici, dar te-ai întoarce către Mine, solicitându-Mi ajutorul, ai putea-o vindeca fizic şi spiritual! Dacă vei crede cu adevărat, în inima ta, nu doar prin înţelegerea intelectului tău, credinţa ta va fi suficientă pentru a-ţi vindeca sora. Dacă nu ai o credinţă atât de mare, gândeşte-te cel puţin că Eu nu fac nimic nedrept. Cu siguranţă, ceea ce se va petrece va fi ceea ce a trebuit să se petreacă (cel mai bun lucru între toate).

Adu-ţi aminte de lecţia pe care i-am dat-o acelui discipol care a dorit mai întâi să-şi îngroape tatăl, şi abia apoi să Mă urmeze. Îţi vei găsi astfel pacea lăuntrică, pentru totdeauna!

Mai presus de toate, urmează-Mă pe Mine în tot ceea ce faci. În al doilea rând, supune-te poruncilor, profeţilor, dar mai ales celor Două Porunci ale Iubirii pe care vi le-am dat Eu, şi care conţin în ele întreaga viaţă. Acţionează corect şi vei trăi impecabil, şi totul va fi bine pentru tine, aici şi în lumea de dincolo. Amin. Asta am avut să-ţi spun Eu, cel mai bun Medic din toate timpurile. Amin!"

Capitolul 8

Mântuirea la pieptul Tatălui

Gottfried Mayerhofer, 4.01.1871

„Sora ta Mă întreabă – cu teamă în inimă (anxietate) – dacă ai putea-o ajuta să îşi recapete încrederea în propriile puteri prin câteva pase magnetice. Acum vii şi îmi pui întrebarea: 'Ce trebuie făcut în acest caz?'

Ca să-ţi alung îndoielile, voi fi Eu Însumi un Mediator, un Mântuitor şi un Bioenergetician. Căci fără mâna Mea, fără ajutorul Meu direct, mâinile tale nu pot avea decât cel mult o influenţă fizică, nu şi una sufletesc-spirituală. În ceea ce o priveşte pe sora ta, pasele magnetice nu pot avea efectele dorite decât dacă mâinile tale sunt dinamizate mai întâi de Mine. Să punem aşadar punctul pe i. Pune-i sorei tale câteva întrebări: oare nu a simţit niciodată că o rugăciune adresată Mie îi dăruieşte alinare, putere, fericire, şi un sentiment de mulţumire pentru că Mi-a fost adresată direct şi din inimă? Cine este Cel care generează acest sentiment? Eu sunt Acela, prin influxul Meu energetic, care revigorează sufletul rănit. Ce energie magnetică ar putea fi comparată vreodată cu această stare de fericire?

Sora ta ar trebui să îşi înalţe sufletul, cu maximă smerenie, către Mine, Tatăl ei, prezentându-Mi direct dorinţele şi preocupările ei; în faţa tronului Meu, ea ar trebui să simtă că nu mai înseamnă nimic. Când va sta în faţa Mea în această stare de smerenie maximă, aproape redusă la zero, numai atunci o voi ridica, căci ea îmi este cel mai aproape numai în smerenia cea mai profundă. Numai atunci voi lăsa Eu să se reverse asupra ei alinarea, iubirea şi puterea spiritului, ajutând-o să înţeleagă că neplăcerea ei este doar aparentă, un fruct al imaginaţiei ei, şi că o poate îndura cu uşurinţă.

Iubirea Mea este cea mai înaltă formă de magnetism, care atrage totul, dar nu respinge nimic. Cei aflaţi în raza ei de acţiune nu pot pierde niciodată; ei nu pot decât să învingă.

De aceea, ar trebui să se reculeagă şi să îşi ridice privirea către Mine, căci Eu, tatăl ceresc, nu voi respinge niciodată pe vreunul din copiii Mei care îmi cere ajutorul, şi încă şi mai puţin pe acela a cărui inimă a devenit un altar al iubirii, în care arde focul etern al atributelor Mele divine, care iluminează întreaga fiinţă umană, încălzindu-i trupul cu o stare de beatitudine.

Acesta este magnetismul pe care ar trebui să-l caute sora ta, căci el va aduce mult mai multe roade decât pasele mâinii tale, chiar dacă şi acestea au unele efecte, în funcţie de starea ta de exaltare personal-spirituală. Aceste efecte nu se vor compara însă niciodată cu acelea pe care le oferă inima Mea părintească ca răsplată pentru credinţa copiilor Mei în voinţa Mea. Amin".

Capitolul 9

Condiţii ale succesului în curele de fortificare magnetică

Gottfried Mayerhofer, 5.02.1871

„Iată, sunt întrebat din nou de către un suflet bolnav din punct de vedere fizic şi spiritual – care chiar se aşteaptă să-i confirm în scris! – dacă această metodă de vindecare este cea corectă şi dacă ea va conduce la rezultatele dorite. Va trebui să-i deschid puţin ochii spirituali ai acestei copile, acoperiţi acum de o pânză groasă; chiar dacă o parte din lucrurile pe care i le voi spune nu îi vor fi pe plac, ele sunt totuşi adevărate, cu atât mai mult cu cât Cel care le rosteşte sunt chiar Eu.

Ascultă, draga Mea copilă, tu suferi de o indispoziţie minoră, pentru care îţi faci griji mult prea mari şi din cauza căreia ai cerut sfatul tuturor. Se pare că ai auzit câte ceva despre procesul de vindecare spirituală, şi întrucât ai încercat toate remediile alopate şi homeopatice posibile, inclusiv remediul solar, dat de Mine, fără să fi satisfăcută de vreunul, doreşti să încerci acum, ca o ultimă soluţie, această terapie spirituală, pornind de la premisa că: 'chiar dacă nu mă ajută, nu are cum să-mi facă rău'. Tu o consideri doar unul din nenumăratele tratamente magnetice, dar ai dori totuşi să obţii o garanţie în scris că acest tratament te va ajuta.

Pentru a-ţi da răspunsul corect, doresc să-ţi spun mai întâi de toate că Eu ştiu prea bine de ce doreşti cu atâta obstinaţie să fii eliberată de această boală. Te simţi presată de timp, căci abia aştepţi să te arunci din nou, cu toate pânzele sus, în vârtejul plăcerilor lumeşti, mai precis în starea matrimonială. Din cauza acestor dorinţe materialiste şi lumeşti ale tale, consideri că Eu, Creatorul şi Domnul Infinitului, ar trebui să te susţin întru totul şi să-ţi certific chiar în scris acest lucru, că te voi elibera de boala care ţi-a făcut atâtea probleme şi care îţi este cu atât mai neplăcută la ora actuală.

Ascultă, tu doreşti să îţi comunic ceva concret, dar eşti incapabilă să-ţi asculţi propria voce interioară, cea pe care voi, oamenii, o numiţi 'vocea conştiinţei'. Ce îţi spune propria ta conştiinţă, şi încă atât de des? Nu ţi-a spus ea de atâtea ori: 'Nu mai aplica practicile religioase doar în această manieră exterioară, formalistă'? Aminteşte-ţi de faptul că Dumnezeu este spirit pur şi că El doreşte să fie iubit şi slăvit din punct de vedere spiritual, la fel cum trebuie înţelese şi învăţăturile Sale! Nu ţi-a spus de atâtea ori conştiinţa: 'Ai mai multă răbdare cu

semenii tăi şi mai multă iubire pentru Dumnezeu, Tatăl tău!'? Tu ai fost de multe ori la biserică şi eşti convinsă că ţi-ai făcut întru totul datoria în faţa Mea, motiv pentru care îmi ceri acum o vindecare spirituală, dar nu crezi nici măcar că aceste cuvinte provin de la Mine. Cum ai putea obţine atunci rezultate benefice în urma unui asemenea tratament spiritual, care nu poate fi înţeles şi aplicat decât într-o manieră pur spirituală, câtă vreme dai dovadă de o credinţă atât de mică?

Adevărata magnetizare se produce numai atunci când pacientul trăieşte starea de exaltare spirituală a sufletului aflat în rugăciune (dar o rugăciune atât de intensă încât să fie simţită până în ultima fibră a corpului!), când se abandonează complet în faţa voinţei Mele, uitând de toate dorinţele sale lumeşti, când întreaga sa putere spirituală se înalţă, susţinută de credinţa fermă în ajutorul primit din partea Mea (în acest caz, substanţele umane magnetice conţinute în pânza supusă magnetizării devin eficiente, îndeosebi datorită binecuvântării Mele, care însoţeşte credinţa fermă a vindecătorului şi care conferă în realitate puterea vindecătoare pânzei care urmează să fie magnetizată. O asemenea pânză va vindeca nu numai boala de care suferi tu, ci şi orice altă boală). Atâta vreme însă cât te dovedeşti incapabilă să îţi trezeşti puterea rugăciunii dinlăuntrul tău, aşa cum ţi-am descris-o mai sus, te sfătuiesc să renunţi la aceste cure magnetice! Ele nu înseamnă altceva decât o pierdere de timp, care nu poate conduce decât la dezamăgire!

Învaţă mai întâi să recunoşti situaţia spirituală în care te afli în faţa Mea, şi abia apoi o vei putea înţelege pe cea lumească, realizând care dintre ele are o importanţă şi o valoare mai mare. Dacă nu vei face o întoarcere la 180 de grade şi nu o vei apuca pe calea pe care ţi-am indicat-o, vei mai avea de înfruntat multe furtuni şi multă teamă! Amin".

Capitolul 10

Despre magnetismul vindecător

Jakob Lorber, 12.07.1841

Întrebări şi răspunsuri:

1. Ce fel de oameni posedă darul magnetizării? Cine poate fi magnetizat, şi cum poate fi obţinut acest dar?

2. Sunt întotdeauna adevărate şi credibile afirmaţiile şi informaţiile celor magnetizaţi, referitoare la propriile lor infirmităţi şi boli, precum şi la remediile care le sunt necesare?

3. Fiinţele umane magnetizate, aflate într-o stare somnambulică, intră într-o comunicare autentică, sau doar aparentă, cu spiritele din lumea de dincolo?

4. De ce nu-şi mai aduc aminte cei magnetizaţi, atunci când revin la starea de veghe, de experienţele avute, de ceea ce au spus sau de ceea ce au făcut în timpul stării de transă?

5. Le era magnetismul cunoscut evreilor şi creştinilor din vechime?

6. Este corect ca anumite guverne să interzică practica magnetizării? Nu ar fi de dorit pentru umanitate ca această practică să se răspândească în întreaga lume, iar dacă da, în ce condiţii ar trebui să se petreacă acest lucru?

Domnul: „Dacă vei compara afirmaţiile făcute pe marginea acestui subiect în lucrarea *Cele douăsprezece ore* cu cele din anexa la *Luna,* precum şi cu afirmaţiile anterioare referitoare la cei doi poli ai pământului, îţi vei da seama că o parte din întrebările tale şi-au primit deja răspunsul. Spre exemplu, de ce nu-şi mai aminteşte persoana magnetizată ce s-a întâmplat şi ce a spus în perioada cât s-a aflat în transă (perioadă care coincide cu o trezire temporară a sufletului)?

La fel de inutilă este şi întrebarea: 'Intră cei magnetizaţi într-o comunicare reală sau aparentă cu spiritele din lumea de dincolo?' Ce înseamnă 'reală sau aparentă'? Poţi tu intra, atâta vreme cât te afli în corpul fizic, într-o comunicare cu spiritele din lumea de dincolo, fie ea reală sau aparentă? Sufletul nu poate recepta decât ceea ce i se oferă (din partea magnetizatorului), nimic altceva. Atâta vreme cât se află în corp, el poate accepta anumite imagini ireale imprimate în memoria sa. Merită să-ţi pui întrebarea: de unde apar aceste imagini din memoria noastră? Unicul răspuns posibil este că ele provin din realitatea trăită. Chiar dacă sufletul vede în interiorul lui nişte imagini fantastice, care nu există nicăieri în realitate, motiv pentru care ţie ţi se par ireale, Eu îţi spun că te înşeli de două ori. Mai întâi, tu nu cunoşti deloc nenumăratele structuri ale universului corpului tău (cum ar fi, de pildă, structura fascinantă a unui simplu fir de păr). Ce să mai vorbim de imensa varietate întâlnită în regatul animalelor microscopice?

Dacă sufletul unui om, care este o fiinţă infinit mai complexă, trăieşte subit o suferinţă, fără să ştie de unde i se trage ea, şi are o serie de viziuni ale unor structuri care există în realitate, dar despre care el nu ştia nimic, ce sunt acestea: simple aparenţe, sau realităţi autentice?

În ceea ce priveşte cea de-a doua întrebare: 'Dacă sufletul compilează imagini noi, în interiorul lui, pornind de la impresiile obţinute din realitate, sunt aceste imagini reale sau imaginare?', dacă te-ai gândi puţin, ţi-ai da imediat seama că din nimic nu poate apărea ceva. Îţi poţi imagina o oglindă care să redea o formă care nu există în realitate? Cred că nu mai este nevoie să insist.

Privit ca receptacul, sufletul poate fi comparat cu o oglindă extrem de bine şlefuită. De aceea, tot ceea ce se reflectă în el trebuie să aibă un corespondent în realitatea obiectivă. Acest lucru este valabil inclusiv în ceea ce priveşte gândurile (care nu pot fi niciodată aparente sau imaginare). Căci Eu te întreb: cine ar putea separa gândurile reale de cele aparente într-o manieră bine definită? Dacă cineva crede că poate face acest lucru, aş dori să-i reamintesc de perioada Vechiului Testament, mai precis de cea în care a trăit Adam, care, sedus de minciuna şarpelui, a vrut să devină mai înţelept şi să dobândească mai multă înţelepciune decât Mine.

Aceste explicaţii ar trebui să-ţi fie suficiente, aşa că îţi poţi da seama că şi cea de-a treia întrebare a ta a fost destul de inutilă. Nici cea de-a cincea nu are mult mai multă substanţă, dacă ţii cont de faptul că aşa-numitul magnetism, sau mai bine zis fluidul magnetic, nu este altceva decât voinţa iubirii Mele atotcreatoare, generatoare şi păstrătoare a ordinii.

Deşi cei din vechime nu cunoşteau magnetismul sub noile denumiri 'ştiinţifice', destul de stupide, ei îl cunoşteau totuşi mult mai bine decât omul modern, din perspectiva naturii şi a adevărului.

Ce crezi că au însemnat toate acele miracole ale spiritului pe care le făceau patriarhii şi clarvăzătorii din vechime? Ce altceva putea să însemne vindecarea cu ajutorul mâinilor, dublată de iubire şi o credinţă fermă, pe care Eu le-am transmis-o

apostolilor Mei, primii Mei succesori? Nimic altceva decât ceea ce voi numiţi astăzi ‘magnetism’.

Dacă doreşti să înţelegi mai bine originea acestui fenomen, gândeşte-te la Mine ca la primul şi cel mai important Magnetizator.

Mă întrebi ce fel de oameni au puterea de a magnetiza. Răspunsul vine de la sine: cei care se află într-o rezonanţă directă – prin iubirea, sau cel puţin prin credinţa lor fermă – cu primul Magnetizator al lumii. Numai ei îşi pot aşeza mâinile asupra fraţilor lor bolnavi, vindecându-i de orice boală, în funcţie de iubirea şi de credinţa lor.

Există şi oameni care au o voinţă puternică, deşi nu se află în rezonanţă cu Mine, căci voinţa lor este născută din raţiunea lor, nu din inimă. Fiind atât de puternici, ei îşi urmează irevocabil voinţa, care se împlineşte de fiecare dată. Dacă raţiunea lor porneşte de la anumite cuvinte ale Mele, pe care ei nu le-au înţeles cu adevărat, ei pot magnetiza alte persoane. Pacienţii se supun voinţei lor, lucru care le întăreşte apoi şi mai ferm credinţa, dar pe aceeaşi bază greşită. Aşa se explică de ce magnetizările de astăzi (care sunt în majoritatea lor de acest tip) sunt atât de lente, vindecarea rezultând de multe ori nu atât datorită aşezării mâinilor pe capul bolnavului, cât datorită remediilor suplimentare prescrise sau datorită credinţei pacientului. Cred că ai înţeles din acest răspuns că există fiinţe umane cu o voinţă extrem de fermă, care pot, independent de Mine, să realizeze asemenea performanţe, pe măsura puterii lor.

Conform acestui criteriu, sunt foarte puţini aceia care au capacitatea de a magnetiza. În schimb, din rândul celor care se află pe calea adevărului şi sunt în contact cu Mine, toţi pot face acest lucru.

‘Magnetizatorii cu puteri parţiale’ nu pot magnetiza decât anumiţi oameni, mai precis pe cei care nu sunt încă suficient de dezvoltaţi spiritual şi care posedă o voinţă foarte slabă, sau care nu au chiar nici un fel de voinţă, depinzând întru totul de voinţa magnetizatorului.

După ce ies de sub influenţa acestor oameni cu o voinţă atât de puternică, sărmanele persoane magnetizate rămân într-o stare demnă de milă. Dacă pasele sunt extrem de puternice, ca într-un fel de supradoză, sufletul bolnavului este silit să iasă în afara corpului fizic. De multe ori, el nu mai reuşeşte să se întoarcă în corpul său fizic, şi chiar dacă reuşeşte, el găseşte aici un corp de zece ori mai slab decât înainte. Pe de altă parte, dacă magnetizatorul s-ar fi limitat doar la câteva pase magnetice, după care s-ar fi retras, tratamentul nu ar fi avut nici un efect, putând fi comparat cu o declaraţie de dragoste făcută unei fecioare, după care bărbatul pleacă şi nu se mai întoarce niciodată la ea.

În ceea ce îi priveşte pe cei cu o voinţă suficient de puternică, aceştia nu pot fi trataţi deloc de către magnetizatori, sau nu intră decât foarte greu în transă. Căci orice formă de voinţă îşi are fundamentul în convingerea persoanei respective, care poate fi corectă sau greşită. O voinţă care nu se află în contact cu Mine nu are cum să respecte integral ordinea Mea perfectă. Atunci când magnetizatorul are de-a face cu o altă voinţă suficient de puternică, ce interferează cu a lui, rezultatele acţiunii sale pot fi foarte diferite de cele intenţionate, sau chiar opuse, mai ales în cazurile în care magnetizatorul are o natură foarte senzuală (născută dintr-o posesiune interioară tăcută) sau când pacientul este posedat de spirite malefice.

Pe de altă parte, atunci când magnetizatorul îşi aşează cu adevărat mâinile în Numele Meu, lăsând 'voinţa Mea atotputernică să curgă prin intermediul lor', el nu trebuie să facă pase magnetice, ci doar să-şi plaseze mâinile curate pe corpul bolnavului în Numele Meu, iar acesta se va vindeca prin simpla sa credinţă. Orice om poate face acest lucru dintr-o iubire pură şi cu o credinţă fermă, şi te asigur că chiar dacă Lucifer însuşi ar fi cel care posedă victima, el ar fi nevoit să plece pe loc în faţa acţiunii sale. Un asemenea magnetizator poate nu numai să îi vindece pe cei bolnavi, dar, întru slava Numelui Meu, el poate chiar ridica din morţi.

Dacă vei analiza cu atenţie cele ce ţi-am spus, vei constata că ţi-am răspuns la întrebare.

În ceea ce priveşte magnetismul prin puterea propriei voinţe, mai am de adăugat doar următorul lucru: dacă este realizat cu intenţii bune, atunci el are efecte pozitive, deşi foarte slabe, dar dacă este realizat cu intenţii rele, el conduce la posesiunea temporară a bolnavului de către un spirit malefic. Magnetismul născut din contactul cu Mine, oricât de slab ar fi acesta, le va arăta treptat oamenilor că în afara vindecării cu plante mai există şi alte puteri vindecătoare, mult mai eficiente, învăţându-i astfel că au un suflet nemuritor şi un spirit nemuritor. De aceea, interzicerea acestei forme de terapie de către un stat sau altul nu reprezintă decât o absurditate.

Dacă cineva primeşte această putere de la Mine, el nu ar trebui să se lase intimidat de puterile vremelnice ale acestei lumi, ci să creadă cu tărie că se află în posesia voinţei Mele atotputernice, fiind capabil să realizeze lucruri extraordinare, nu doar să vindece bolnavii. În anumite cazuri de excepţie, el i-ar putea chiar trezi din somnul lor de moarte pe cei plecaţi de curând din lumea celor vii.

La fel cum un artist pleacă din locul în care nu întâlneşte nici un fel de apreciere pentru arta sa, cel înzestrat cu graţia Mea ar trebui să facă acelaşi lucru acolo unde oamenii îl resping. Căci o asemenea graţie este arta supremă. Oricum, dată fiind epoca pe care o trăiţi, cel mai bine ar fi să realizaţi faptele bune în secret, fără să vă temeţi însă de orbirea semenilor voştri, care vă vor urmări cu atât mai asiduu cu cât nu vă vor înţelege. Dacă voi vă veţi îndrepta în direcţia dimineţii, Eu voi direcţiona sunetul paşilor voştri astfel încât atunci când va ajunge la urechile acestor oameni orbi, să pară că vine dinspre seară; şi astfel, veţi fi protejaţi de persecuţiile lor.

Meditaţi asupra acestor cuvinte ale Mele şi păstraţi-le în adâncul inimilor voastre pline de iubire, până când veţi ajunge să le înţelegeţi pe deplin, adică până atunci când ele se vor transforma în fapte. Amin. Cel care v-a transmis aceste lucruri a fost Marele Magnetizator Principal. Amin".

Capitolul 11

Terapia alopată, homeopatia, helioterapia, hidroterapia şi magnetismul

Gottfried Mayerhofer, 8.06.1873

„Acestea sunt câteva terapii vindecătoare, care pot contracara prin mijloace diferite bolile cu care v-aţi împovărat singuri – orbi ce sunteţi – datorită neglijenţei voastre, prostiei şi lipsei de auto-disciplină. În afara clasificării de mai sus, mai există şi o altă clasificare, mai elevată, a acestor remedii, pe care voi nu o

cunoaşteţi. Mi-am propus să v-o revelez prin aceste cuvinte, în speranţa că veţi înţelege o dată pentru totdeauna cu ce tipuri de remedii operaţi şi de ce apar de multe ori efecte adverse celor scontate.

Am menţionat mai sus termenii tehnici pe care îi folosiţi voi pentru anumite terapii vindecătoare şi care au fost preluaţi din diferite limbi străine. Am preluat aceşti termeni nu numai pentru a deosebi o metodă de alta, dar şi pentru că voi sunteţi familiarizaţi cu ei. Doresc totuşi să vă dau nişte explicaţii de care aveţi mare nevoie referitoare la semnificaţia lor reală. Întrucât ştiu prea bine cum trebuie să Mă port cu voi, am folosit aceşti termeni, conştient că îmi veţi accepta punctul de vedere mult mai uşor dacă voi folosi această terminologie. Savanţii şi medicii voştri au procedat corect atunci când au dat nume străine sistemelor şi descoperirilor lor, preluate îndeosebi din limbile unor naţiuni care nu mai există. Deşi spiritul cercetător al savanţilor este orientat în permanenţă către nou, numele pe care le aplică ei descoperirilor lor este preluat din limbi care nu mai există, şi deci care nu mai pot fi traduse şi schimbate. În acest fel, studiul ştiinţelor devine mult mai uşor, indiferent de naţionalitatea studentului.

Numele latineşti sau greceşti nu fac rău nimănui, dar le sunt foarte folositoare studenţilor. Fiind universale, traducerea lor în limba maternă devine mult mai uşoară. Mai mult, numele dat într-o limbă veche este de regulă mai scurt şi mai simplu decât cel dat într-o limbă modernă.

Voi proceda şi Eu la fel ca savanţii voştri, dând acestor metode vindecătoare nume preluate din limbile vechi, întrucât acestea explică mai bine natura şi semnificaţia terapiilor, precum şi de ce sunt ele încununate uneori de succes, în timp ce alteori nu sunt.

Medicii voştri pornesc de la modelul unui organism uman perfect sănătos şi trag anumite concluzii referitoare la imperfecţiunile pe care le constată la pacient, după care îi prescriu acestuia remediile pe care le consideră necesare pentru a-i restaura echilibrul pierdut. La fel şi Eu, pornesc de la principiul fundamental al creaţiei Mele, care reprezintă marele organism al vieţii, şi încerc să vă demonstrez că cei care acţionează împotriva legilor Mele sunt pedepsiţi. Echilibrul perturbat între persoana respectivă şi natura Mea nu poate fi restabilit decât prin reîntoarcerea la ordinea Mea.

Ascultaţi, copiii Mei! Eu am creat lumea materială şi am stabilit marile legi fundamentale pentru susţinerea, transformarea şi reînnoirea fiinţelor umane, precum şi a întregii creaţii. Toate fiinţele vii trebuie să evolueze către o spiritualizare din ce în ce mai mare. Oriunde există lumină, trebuie să existe şi umbră; oriunde există bine, trebuie să existe şi contrariul binelui, adică răul; oriunde există ordine, trebuie să existe şi impulsul către dezordine; oriunde există legi, trebuie să existe şi tentaţia pentru încălcarea lor.

Numai în acest fel poate evolua materia, al cărei fundament interior este spiritul pur. Prin evoluţia materiei inferioare şi transformarea ei în materie superioară, legile cosmice ajung să înlocuiască liberul arbitru. Aşa se explică de ce trebuie să existe păcat împotriva legilor, bătălia şi lupta între lumină şi umbră, între bine şi rău, între adevăr şi minciună, pentru ca fiinţele vii să se poată transforma şi să poată astfel evolua către perfecţiune. În acest fel, ele îşi pot purifica partea spirituală prin intermediul materiei, revenind în cele din urmă la sursa din care s-au născut. Evoluţia nu este altceva decât o cale a auto-examinării şi purificării de sine, până la atingerea scopului final. Aşa se explică de ce a fost creată lumea materială.

Cred că aţi înţeles deja că orice păcat împotriva legilor mele primordiale se traduce prin 'boală', adică printr-un dezechilibru la nivelul ordinii juste. Acest dezechilibru poate fi provocat de propria vinovăţie, dar şi de vinovăţia altor persoane, şi are drept consecinţă anumite schimbări condiţionale şi voluntare în structura organică a fiinţelor. Căci din această perspectivă, 'a fi bolnav' (chiar dacă este vorba de o simplă piatră) înseamnă ieşirea din ordinea primordială şi intrarea în relaţie cu alte fiinţe (sau obiecte), dând astfel naştere unor schimbări necesare. Întregul proces este determinat de anumite influenţe spirituale interioare, dar şi de anumite influenţe materiale exterioare, conducând în final la disoluţia situaţiei existente, adică la schimbare. Nimeni şi nimic nu poate rămâne aşa cum a fost creat, căci legea schimbării începe să-şi exercite influenţa chiar din primul minut al creaţiei, chiar dacă este vorba de o simplă piatră (acelaşi lucru este valabil şi pentru creaturile vii, care încep să se lupte pe viaţă şi pe moarte unele cu altele, încă din primul moment când încep să respire).

Din acest motiv, bolile (sau dezechilibrele proceselor naturale) pot fi divizate în grupe, unele fiind necesare, iar altele condiţionale, sau altfel spus, voluntare şi involuntare. La fel stau lucrurile şi în cazul oamenilor. Moartea, care nu este altceva decât o tranziţie de la o stare la alta, reprezintă încheierea acestui proces de transformare a fiinţei născute, fiind o 'schimbare permanentă'.

După ce am înţeles mai bine semnificaţia termenilor de 'sănătate' şi 'boală', ceea ce mai rămâne de explicat este cât de justificate sunt bolile pentru organismele aflate în transformare, adică de ce apar ele în anumite cazuri, în timp ce în altele nu apar deloc.

Aşa cum am menţionat anterior, tot ceea ce există este supus unei puternice tendinţe către schimbare, disoluţie şi spiritualizare.

Conform structurii sale interioare, orice fiinţă dispune de o anumită vitalitate necesară, pentru ca influenţele distructive ale lumii exterioare să nu îşi atingă prea rapid scopul, iar procesele de transformare şi disoluţie să se petreacă gradat, în funcţie de legile vârstei şi ale dezvoltării.

De aceea, perioadele de transformare şi de boală sunt întotdeauna echilibrate de alte perioade, de reînnoire a vitalităţii, atât timp cât este necesar câtă vreme obiectul sau fiinţa respectivă – din marele lanţ al creaţiei – nu şi-a îndeplinit încă scopul pentru care a fost creat.

Accelerarea acestui proces prin greşeli artificiale care încalcă legile primordiale ale naturii conduce la declanşarea bolii propriu-zise, adică la pedeapsa vizibilă pentru încălcarea legilor universale.

Omul, care este ultima verigă din lanţul creaţiei pe planeta pământ, este înzestrat cu un liber arbitru, datorită căruia poate face orice doreşte. Sub impulsul puterii sale spirituale şi al pasiunilor sale materiale, această fiinţă liberă devastează suprafaţa pământului, în căutarea comorilor interioare ale acestuia. În acest fel, pământul însuşi se îmbolnăveşte, fiind nevoit să îşi schimbe componentele, fie ele grosiere sau subtile (n.n. textual: ponderabile sau imponderabile). Schimbările pământului îi vor afecta în mod necesar şi pe locuitorii acestuia, accelerând declanşarea bolilor şi impulsionându-i din ce în ce mai departe pe calea procesului de disoluţie şi transformare. Astfel se declanşează bolile vizibile în lumea vegetală, animală şi umană.

Pentru a reface aceste dezechilibre numite ‘boli’, încă din cele mai vechi timpuri fiinţele umane au descoperit remedii vindecătoare, menite să refacă ceea ce au stricat ei înşişi, ‘sănătatea’ lor!

În timpurile de demult, cu cât oamenii trăiau mai mult în conformitate cu marele plan al creaţiei, cu atât mai puţin se îmbolnăveau. Cu cât se îndepărtau mai puţin de legile naturii care li s-au dat pentru a-şi împlini misiunea pe pământ, cu atât mai uşor le era să înceapă să-şi îndeplinească misiunea spirituală. Oamenii trăiau în armonie cu natura, iar organismele lor nu cunoşteau decât un singur dezechilibru, conform cu legea, care făcea ca din cauza nefolosirii organelor să se producă moartea fizică, căci toate celelalte influenţe erau reechilibrate prin aportul zilnic de vitalitate.

Pe măsură ce s-au distanţat de această cale, au început să se producă tot felul de evenimente care le puneau în pericol sănătatea. Cu cât se îndepărtau mai mult de legile primordiale, cu atât mai puţin eficiente se dovedeau remediile simple, naturale, pentru refacerea sănătăţii lor. De aceea, ei s-au văzut nevoiţi să caute remedii din ce în ce mai puternice, căci cele simple nu mai erau eficiente. În acest fel, vieţile oamenilor au început să se scurteze, iar sănătatea lor s-a deteriorat, multiplicându-le suferinţele. Aşa se face că astăzi foarte puţini oameni mai au cunoştinţele vindecătoare pe care cei de demult le aveau în mod natural. Numai cei care îşi consacră în întregime viaţa acestei arte mai pot dobândi această cunoaştere.

În mod natural, prima şi cea mai uşoară metodă de vindecare consta în căutarea remediului pornind de la factorul care a cauzat îmbolnăvirea. Şi întrucât primii oameni au început să se îmbolnăvească din cauza consumului iraţional de alimente şi de băutură, remediile au început să fie căutate în zona alimentaţiei.

Aşa s-a născut **terapia alopată,** sau, aşa cum prefer să-i spun Eu: **‘arta vindecării cu ajutorul materiei’.** Întrucât materia era aceea care i-a îmbolnăvit pe oameni, aceştia au căutat să se vindece tot cu ajutorul ei, cu atât mai mult cu cât oamenii înşişi deveniseră materie (căpătaseră un corp fizic). De aceea, această metodă vindecătoare era cea mai potrivită pentru organismul fizic. Şi oamenii au început să îşi restabilească echilibrul fizic, dar numai pentru a şi-l ruina apoi din nou (în acele zile, recunoaşterea naturii plantelor era încă foarte imprecisă). Această metodă de vindecare a rămas până în zilele noastre cea mai răspândită pe pământ, fiind cea mai eficientă la ora actuală deopotrivă pentru medici şi pentru pacienţi.

Cu cât oamenii se scufundau în materialism, cu atât mai complicat devenea modul lor de viaţă şi cu atât mai dificilă era restabilirea echilibrului pierdut cu ajutorul remediilor cunoscute. Ei au început să apeleze astfel la otrăvuri, căci plantele, aceste remedii delicate, nu mai erau suficiente pentru a-i ajuta pe oamenii aflaţi în căutarea unor plăceri din ce în ce mai mari. La ora actuală, noile otrăvuri trebuie să facă ceea ce extractele delicate din plante nu mai reuşesc.

Din păcate, mulţi pacienţi au ajuns să moară astăzi din cauza medicamentelor alopate, care vindecă un rău, dar îl înlocuiesc cu alte zece rele în corpul suferindului. Mai mult, noile boli devin din ce în ce mai virulente, astfel că nu este de mirare că durata de viaţă a oamenilor se află într-un declin accentuat, devenind din ce în ce mai scurtă, lucru care nu este de natură decât să-i slăbească şi mai mult pe urmaşii actualilor părinţi.

Dacă acest declin material ar continua, el ar conduce la dispariţia totală a umanităţii; de aceea, din compasiune, am preferat să iluminez câţiva oameni, care au creat alte metode de vindecare, care nu distrug organismul material, influenţând mai degrabă sufletul. În acest fel, trezind puterea sufletului, aceste remedii pot restaura din nou echilibrul organismului fizic.

Această metodă de vindecare se numeşte **homeopatie,** sau după cum prefer să-i spun Eu: **'arta vindecării cu ajutorul sufletului'.** În acest caz, cel care efectuează vindecarea este sufletul, care este activat cu ajutorul unor agenţi în cantităţi infinitezimale, care ar deveni toxici în doze mai mari. Cum? Simplu, căci în natura Mea nu există nimic dăunător. Remediile nu devin dăunătoare decât dacă sunt administrate incorect sau dacă sunt folosite în cantităţi şi calităţi nepotrivite. Aşa se face că ele pot fi benefice sau dăunătoare.

Iată, de pildă, dacă este băută în cantitatea corectă, apa nu este dăunătoare. Dacă este însă băută în exces, ea poate conduce chiar la moarte. Acelaşi principiu se aplică tuturor lucrurilor.

În homeopatie, nu materia reprezintă principiul activ al remediului, ci spiritualitatea ei. Această spiritualitate nu este foarte diferită de substanţele din care sunt alcătuite sufletele oamenilor şi ale animalelor. Astfel, dacă o boală conduce la un dezechilibru la acest nivel subtil, remediul homeopatic poate restabili ordinea corectă.

Dacă medicii alopaţi ar fi ceva mai atenţi, ei şi-ar da repede seama care din metodele lor de tratament sunt dăunătoare pentru organismul uman, văzând efectele remediilor homeopate. Din păcate, aceşti 'doctori' sunt foarte geloşi unii pe ceilalţi, refuzând orice fel de contrazicere din partea altor confraţi, astfel încât nici chiar propriile Mele mustrări nu le-ar putea clinti părerile.

Homeopatia restabileşte echilibrul energetic al sufletului. Ea realizează la nivel astral ceea ce face la nivel fizic ştiinţa medicală alopată.

Foarte apropiată de homeopatie este şi **helioterapia,** sau **'arta vindecării cu ajutorul soarelui'.** Această terapie restaurează echilibrul în organismul uman cu ajutorul razelor solare, fie înmagazinate deja în materie, fie direct, prin expunerea organismului bolnav la razele soarelui. În continuare, voi descrie puţin mai detaliat această metodă de vindecare, întrucât este bine să cunoaşteţi nu numai cauzele, ci şi efectele lor. În plus, există oameni care nu au auzit niciodată de această metodă terapeutică şi care ar putea fi vindecaţi cu uşurinţă prin intermediul ei.

Soarele este un generator de lumină, şi după cum se ştie, lumina este sursa oricărei forme de viaţă. Fără căldura şi lumina soarelui, pământul nu ar putea exista, la fel ca şi celelalte planete din sistemul solar! De vreme ce soarele susţine întregul sistem solar, este limpede că el trebuie să dispună de o putere de prezervare a vieţii. El remediază defectele, căci soarele, la fel ca şi corpurile cereşti care îi sunt subordonate, reprezintă o împlinire a ordinii Mele ca lege supremă a universului, astfel încât nici o fiinţă din acest sistem nu poate exista decât în cadrul sistemului solar.

Soarele are puterea de a echilibra toate tulburările, iar dacă există vreo deficienţă, de a umple golul cu ceea ce lipseşte. De aceea, Cura Solară este una dintre cele mai simple, dar mai eficiente remedii, căci, la fel ca şi homeopatia,

acţionează la nivelul sufletului, pe care îl reechilibrează cu ajutorul unor Elemente ale Creaţiei simple şi spirituale.

Mii de remedii alopate pot fi înlocuite cu cantităţi infinitezimale de substanţe homeopatice, iar cura solară simplifică şi mai mult lucrurile, ceea ce reprezintă o dovadă a faptului că marele Meu univers are la bază un număr foarte mic de legi fundamentale. Cu cât omul devine mai spiritual, apropiindu-se astfel de împărăţia din care s-a născut, cu atât mai mic este numărul de remedii de care are el nevoie pentru a-şi reechilibra organismul. Un suflet sănătos într-un trup sănătos reprezintă o laudă şi o dovadă de recunoştinţă la adresa Creatorului, căci el nu face altceva decât să avanseze înainte şi ascendent.

După helioterapie urmează **hidroterapia,** sau **'cura prin apă'.** În timp ce cura solară acţionează asupra bolilor prin intermediul luminii, cea cu apă îşi datorează efectele vindecătoare unei lumini concentrate, adică unei atmosfere condensate, acţionând îndeosebi asupra suprafeţei corpului, şi abia apoi asupra structurii interne a acestuia. Rezultatele obţinute prin cura solară cu ajutorul eterului lumesc, sau al luminii solare, pot fi obţinute prin cura cu apă cu ajutorul elementelor sufletului pământului, care, fiind mama voastră, a tuturor, posedă în apa sa toate elementele din care este alcătuită viaţa, încă din cele mai vechi timpuri. În plus, el are o anumită putere creatoare, căci pământul solid s-a născut din apă, fiind hrănit şi susţinut şi astăzi de mama sa plină de iubire.

Voi, oamenii, sunteţi nişte Copii ai Pământului, ceea ce explică de ce pământul are o anumită influenţă fizică asupra voastră (la fel cum şi voi aveţi o anumită influenţă asupra lui). Aşa se face că apa are o influenţă benefică asupra organelor voastre! De altfel, organismul vostru este alcătuit pe trei sferturi (şi chiar mai mult) din apă; forţele creatoare, spirituale, ale acestui element, acţionează prin piele asupra organelor interne. La fel cum apa modelează pământul, dându-i întreaga sa frumuseţe şi splendoare, ea vă revigorează şi pe voi, interior şi exterior, ajutându-vă să vă menţineţi un înveliş sănătos pentru sufletul vostru. Cele două terapii (solară şi cu apă) sunt alternative, având deopotrivă efecte benefice, de mai lungă sau de mai scurtă durată.

Să trecem acum la cea mai rafinată şi mai eficientă metodă de vindecare, care demonstrează faptul că toate lucrurile sunt unite între ele. Atunci când toate condiţiile sunt îndeplinite, ea nu poate cauza răul, având numai efecte benefice.

Această metodă de vindecare este **terapia magnetică,** cunoscută şi ca **magnetism animal** sau **fizic.**

Ascultaţi, copiii Mei, orice lucru are o anumită sferă în cadrul căreia îşi poate manifesta puterile asupra celorlalte lucruri. Această sferă reprezintă propria sa atmosferă, care îl înconjoară, ca un fel de cerc de aburi. Această sferă de aburi îi permite obiectului să se delimiteze de obiectele înconjurătoare, dar îl şi uneşte cu celelalte lucruri. Ea are o anumită influenţă asupra celorlalte fiinţe vii, dar şi asupra obiectelor moarte. Dacă înconjoară un obiect anorganic, ea nu dispune de voinţă. Sfera obiectelor organice are însă o anumită voinţă (mai mare sau mai mică), fiind purtată conştient, amplificată sau diminuată. Oamenii dispun şi ei de o asemenea sferă vitală, cu care intră în contact cu ceilalţi oameni şi cu mediul înconjurător.

Această atmosferă a fost folosită din cele mai vechi timpuri ca remediu vindecător. Mulţi oameni s-au folosit de această metodă, unii chiar au abuzat de ea, fără să înţeleagă prea clar ce fac şi la ce efecte poate conduce ea. Cunoscută ca

‘magnetism animal’ sau ‘fizic’, această metodă nu înseamnă altceva decât un transfer energetic dinspre atmosfera vitală a vindecătorului către cea a bolnavului, prin intermediul puterii voinţei. Folosită inconştient, ea poate fi vindecătoare sau otrăvitoare.

Această metodă foloseşte substanţele cele mai subtile şi mai imponderabile ale creaţiei acestei lumi. Nimeni nu se poate sustrage influenţei acestei sfere, în care trăiesc şi se mişcă toate fiinţele vii. Deşi este o influenţă de tip spiritual, ea foloseşte substanţe fizice extrem de subtile, care se pot substitui între ele (dacă lipseşte una dintre ele, o alta o poate înlocui).

După Magnetismul Animal urmează, la mică distanţă, **magnetismul animistic,** sau **al sufletului.** Acesta se referă la Puterea Sufletului de a influenţa un alt suflet, dar şi de a intra în rezonanţă cu anumite stări psihice sau mentale, astfel încât să se vindece singur.

Această metodă de vindecare nu mai reprezintă o influenţă fizică sau materială, ci se referă la puterea cea mai înaltă şi mai spirituală de care dispune sufletul, mai precis la scânteia sa divină. Această scânteie trebuie mai întâi revelată (în sufletul celui tratat), pentru a revărsa apoi asupra sufletului (celui suferind) puterea de a slăbi coarda care îl leagă de corpul fizic şi de a-i deschide ochiul spiritual, pentru a vedea singur stricăciunile care au fost produse organismului. În acest fel, sufletul devine propriul său medic, chiar şi în cazurile în care alţi medici nu l-au putut trata. Această metodă de vindecare înlătură orice bariere care leagă medicul de eul său, de rădăcinile şi de produsele sale. În asemenea condiţii, timpul şi spaţiul dispar, dizolvându-se în eternitate. În această lume nu mai domneşte întunericul, ci numai lumina, deopotrivă în interiorul şi în exteriorul corpului fizic. Sufletul îşi recunoaşte aici spiritul, dar şi trupul, legătura lui cu regatul spiritual, inclusiv cu Mine, unicul Creator şi Părinte preaplin de iubire!

Ca să poată ajunge să vindece în această manieră, oamenii ar trebui mai întâi să se trezească din orbirea lor. Metoda este foarte dificil de atins, căci ea presupune un standard spiritual foarte înalt.

Vindecătorul ar trebui să fie mai presus de orice o fiinţă extrem de nobilă, pentru ca – lucrând cu aceste puteri – să poată trezi cu ajutorul lor aceeaşi nobleţe sufletească şi în pacienţii lor. Din păcate, există foarte puţini oameni de o asemenea nobleţe sufletească, ceea ce explică de ce ei nu pot trezi un sentiment comparabil nici în semenii lor.

Aşa se explică de ce metoda nu este folosită astăzi decât foarte rar, dar şi dezamăgirile care apar în cazul celor care o folosesc în mod greşit şi abuziv.

În sine, vindecarea este foarte simplă, dar înainte ca ea să se poată produce este necesar ca vindecătorul să fi atins un grad foarte înalt de dezvoltare spirituală, pentru ca toate elementele naturii să-i stea la îndemână. Într-adevăr, această ‘a doua naştere’ nu este deloc uşoară. Când ea se produce totuşi, putem vorbi de ultima formă de magnetism, cea mai înaltă între toate, şi anume **magnetismul divin,** în care Eu Însumi îmi întind mâna asupra celui bolnav, vindecându-l cu un cuvânt, cu un gând, dar numai atunci când intenţiile magnetizatorului sunt foarte pure şi când el îmi cere acest lucru, căci vindecarea face parte din planul Meu divin.

Vindecarea în Numele Meu reprezintă cea mai simplă, mai înaltă şi mai eficientă formă de vindecare, căci ea presupune un suflet extrem de pur, o credinţă

desăvârşită şi o mare aspiraţie, care să ridice sufletul din sfera pământului, până aproape de Mine.

Numai în asemenea cazuri devine posibil un asemenea magnetism divin, cu excepţia situaţiilor în care Eu Însumi aşez în inima unei persoane puterea de a vindeca prin punerea mâinilor în Numele Meu.

Vă spuneam odată că 'dacă doriţi cu adevărat, muntele se va ridica şi se va arunca în mare'. Iată ce am vrut să spun atunci: atunci când un om se uneşte cu voinţa Mea, astfel încât voinţa sa să nu se mai opună niciodată voinţei Mele, planurilor Mele divine, acel om va putea realiza tot ceea ce pot realiza Eu, şi toate elementele naturii îl vor asculta. Evident, pentru un asemenea om, vindecarea va fi un lucru foarte uşor. Este nevoie însă de o perioadă foarte îndelungată pentru ca un suflet să atingă acest nivel, prin credinţă şi trezire spirituală (dar mai presus de toate, prin iubire, smerenie şi compasiune).

Cei care nu sunt înclinaţi către lucrurile lumeşti pot controla elementele. Pentru a realiza însă ceva împreună cu Mine este necesară o credinţă totală, fără jumătăţi de măsură. Această ultimă metodă de vindecare, cea mai înaltă dintre toate, presupune mult mai multe decât aţi putea crede. Numai o credinţă precum cea pe care a avut-o Enoh în Mine – lucru foarte greu de obţinut – îi poate permite omului să o manifeste.

Aspiraţi către ea, dar nu Mi-o cereţi până când nu v-o dăruiesc Eu, căci nu ştiţi ce cereţi, întrucât nu vă daţi seama de responsabilitatea acestei puteri; de aceea, Eu nu pot să v-o dăruiesc, cu toate bunele voastre intenţii.

În general vorbind, nu mai urmăriţi circumstanţele extraordinare! Ele nu sunt întotdeauna ce par să fie. Cu cât omul este înzestrat cu mai multă putere, cu atât mai mare este discernământul lui între cele pământeşti şi cele spirituale, pentru ca el să poată fi eficient în circumstanţele în care l-am aşezat Eu. Poziţia lui în această lume devine mai dificilă, căci cu cât tentaţia este mai mare, cu atât mai de sus poate veni căderea.

Aşadar, terapia alopată, homeopatia, helioterapia, hidroterapia, magnetismul fizic, cel animistic (sufletesc) şi cel divin, nu sunt altceva decât trepte către cea mai înaltă formă de cunoaştere. Aceasta este calea ascendentă a ştiinţei atunci când umanitatea, în ansamblul ei, şi fiinţa umană, privită individual, se ridică de la materie către suflet, apoi de la suflet către spirit, până la conştiinţa supremă, adică la Mine.

La fel stau lucrurile în întreaga Mea creaţie, inclusiv cu fiinţele umane din planul astral-spiritual. Omul trebuie să se elibereze mai întâi din învelişul grosier al materiei şi să ascensioneze către viaţa sufletului, unde eforturile sale vor fi răsplătite. Atunci când sufletul s-a spiritualizat (apropiindu-se din ce în ce mai mult de spirit), atributele sale devin extinse, astfel încât el poate face lucruri pe care omul obişnuit le consideră miracole, lucru explicabil prin faptul că el nu cunoaşte legile spirituale ale creaţiei. El nu va înţelege niciodată că toate lumile au fost create prin voinţa Mea, prin acel 'Facă-se!', iar această putere există în inima fiecărui om, într-o stare latentă.

Pentru a deveni conştient de această putere, legea îi impune omului o mare căinţă şi o mare purificare, pentru ca Eu, Cel Pur, să pot intra în fuziune cu sufletul lui, manifestându-Mi puterea prin intermediul lui.

Aşa cum aceste metode de vindecare avansează pas cu pas, găsindu-şi forma supremă de manifestare în Mine, la fel şi voi, oamenii, trebuie să ascensionaţi treaptă după treaptă, extinzându-vă astfel orizontul spiritual. La fel ca în cazul unei ascensiuni într-un balon cu aer cald, pe măsură ce vă veţi înălţa, veţi înţelege din ce în ce mai bine lumea de sub voi, având o perspectivă din ce în ce mai clară asupra ei, şi veţi zâmbi în faţa concepţiilor limitate pe care le-aţi avut anterior.

De aceea vi s-a dat această nouă revelaţie: pentru a vă conduce cu un pas mai departe, pentru ca lumea să se aştearnă la picioarele voastre, la fel ca atunci când respiraţi atmosfera înaltă a unei culmi muntoase. Cu cât îmi veţi simţi mai mult apropierea, cu atât mai eficienţi veţi deveni ca lucrători în viile Mele!

De aceea, dacă doriţi să ajungeţi să-i vindecaţi pe alţii, renunţaţi la copilării şi începeţi prin a vă purifica şi prin a vă vindeca pe voi înşivă!

Eu, Tatăl vostru, vă vorbesc vouă, cei pe care îi iubesc atât de mult şi de dragul cărora îmi consacru atât de mult timp, pentru a vă explica în cuvinte multe şi sofisticate cât de simple şi de elementare sunt în realitate legile naturii, la fel cum Eu Însumi sunt foarte simplu. Pe lângă cuvintele Mele, creaţia Mea vă vorbeşte în permanenţă, învăţându-vă legea fundamentală, care este iubirea şi numai iubirea! Amin".

Capitolul 12

Cura solară

Jakob Lorber, 1851-1852

Toate puterile vindecătoare îşi au originea în lumina solară, care trezeşte prin radiaţia ei efectele vitalizante ale aerului, apei şi celorlalte elemente naturiste. Învăţăturile revelate în lucrarea lui Lorber, *Puterea vindecătoare a soarelui,* indică mai multe maniere prin care energia soarelui este absorbită de elementele din regatul mineral, vegetal şi animal. Astfel energizate, aceste substanţe devin excelente remedii vindecătoare pentru diferite boli grave. Aceeaşi lucrare explică detaliat cum trebuie administrate aceste substanţe îmbogăţite cu o energie spiritual-sufletească.

Potrivit învăţăturilor spirituale, toate bolile sunt provocate de anumite slăbiciuni ale sufletului uman. Întrucât toate puterile sufletului sunt conţinute de spiritele pure ale soarelui, nu este dificil ca sufletul să preia toate elementele de care are nevoie pentru a-şi restabili echilibrul la nivelul nervilor spirituali, iar apoi la nivelul nervilor fizici şi al sângelui. Remediile solare sunt foarte concentrate. Prin administrarea lor, energiile acumulate în ele operează direct asupra elementelor din sufletul uman, fortificându-le. Odată cu ajutorul primit pe această cale, sufletul începe imediat procesul de vindecare fizică, conducând în cel mai scurt timp – dacă sunt respectate toate condiţiile – la o recuperare completă. Chiar şi rănile exterioare ale trupului pot fi vindecate în cel mai scurt timp prin administrarea corectă a remediilor corespunzătoare.

Procedurile de obţinere a acestor remedii solare şi administrarea lor presupun o mare atenţie şi precizie. Nu ne-am propus însă în lucrarea de faţă să intrăm în asemenea amănunte.

Capitolul 13

Metoda cea mai naturală de vindecare

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/12 (8)

„Eu sunt Mântuitorul! Cum este posibil?, se întreabă fiinţele umane moarte şi oarbe, la fel ca o piatră. Eu vă răspund: Eu nu vindec trupul nimănui, dar dacă sufletul nu este prea prins în cătuşele cărnii, Eu îl eliberez şi trezesc, pe cât este posibil, spiritul dinlăuntrul lui. Spiritul fortifică pe loc sufletul, care devine astfel eliberat, putând să vindece într-o clipă toate bolile trupului, restabilind echilibrul acestuia.

Acesta pare un miracol, dar în realitate nu este altceva decât metoda cea mai naturală de vindecare a trupului!

Cine are, poate dărui; cine nu are, nu are nimic de oferit. Cine dispune de un suflet viu, care trăieşte în armonie cu spiritul şi cu ordinea divină dinlăuntrul lui, poate elibera şi sufletul fratelui său. Dacă sufletul acestuia nu este prea îngropat în carne (nu s-a identificat complet cu aceasta), el va putea fi trezit, vindecând apoi singur trupul bolnav. Dar dacă medicul însuşi are sufletul bolnav, mai mult mort decât viu, cum i-ar putea oferi el altui suflet ceea ce îi lipseşte lui însuşi?”

Capitolul 14

Vindecarea cu ajutorul plantelor

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/89

Domnul. „Au trecut două zile, pe care le-am petrecut în discuţii fructuoase şi în care am primit numeroase vizite din partea locuitorilor acestui mic orăşel. O parte din bolnavii de aici au fost vindecaţi prin punerea mâinilor pe trupul lor. Iar Eu l-am învăţat pe un medic sincer – care nu putea înţelege totuşi cum ar putea fi vindecaţi bolnavii prin plasarea mâinilor pe trupul lor – cum poate vindeca bolile cu ajutorul câtorva plante, ale căror proprietăţi i le-am explicat, astfel încât el a căpătat mai târziu o mare reputaţie ca vindecător”.

Capitolul 15

Urcaţi-vă cu bucurie pe munţi

Pământul şi luna, cap. 29

„Spiritele pure (din cea mai înaltă regiune a atmosferei) coboară frecvent în regiunea de mijloc, iar uneori chiar până în regiunea inferioară. Pe pământ există asemenea locuri frecventate de ele, situate la mare înălţime, în munţi acoperiţi cu zăpadă şi cu gheaţă. De aceea, aceste locuri au nişte proprietăţi aproape magice, trezind în oamenii care le vizitează sentimente de mare fericire şi o stare de calm mental.

Cei care se simt melancolici sau foarte agitaţi ar trebui să se urce în Numele Meu pe aceste înălţimi, sau cel puţin să se apropie pe cât posibil de ele, iar inima lor va fi pe loc alinată de un balsam vindecător.

În timp ce în regiunile inferioare (n.n. adică în văi sau la câmpie) starea de spirit devine cu uşurinţă morocănoasă, depresivă şi greu de suportat, ea poate fi

transformată în bună dispoziţie prin ascensiunea pe munţii înalţi. Mulţi dintre cei care vor proceda astfel vor fi tentaţi să spună: 'Doamne, aceasta este casa mea!', dar Eu le voi răspunde: 'Încă nu a sosit timpul ca tu să te stabileşti aici!'

Asta nu Mă împiedică să vă sfătuiesc: 'Urcaţi cu bucurie munţii! Când am păşit în Persoană pe acest pământ, am urcat Eu Însumi de multe ori pe munţi. Transfigurarea Mea divină s-a produs chiar pe unul dintre ei; pe un alt munte, l-am alungat pe Marele Amăgitor; pe un altul, am predicat despre Împărăţia lui Dumnezeu; şi tot pe un munte am fost crucificat!'

De aceea, ar trebui să iubiţi ascensiunile pe munţi, căci nu numai spiritul, dar şi trupul are de câştigat în aceste locuri sacre, mai mult decât ar putea-o face în o sută de temple!"

Capitolul 16

Vindecarea spirituală de departe

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/40

Domnul: „Trupul fizic trebuie spălat cu apă, iar sufletul trebuie purificat printr-o voinţă fermă, orientată către bine şi către Dumnezeu. La fel cum apa proaspătă fortifică membrele trupului, voinţa fermă şi orientată către Dumnezeu fortifică sufletul şi inima.

Sufletele astfel întărite îşi pot plasa mâinile, în Numele Meu, pe trupul celui bolnav, iar acesta se va vindeca, chiar dacă procesul are loc în plan mental, de la mare distanţă.

Cei care au încă o inimă slabă pot folosi pasele magnetice, uşurând considerabil suferinţele bolnavului. Pacientul va cădea astfel într-un somn extatic (în transă), rostind cu voce tare remediile de care are nevoie pentru a se vindeca. După ce se trezeşte din transă, el trebuie să respecte cu stricteţe indicaţiile primite, care îi vor permite să se însănătoşească, după o anumită perioadă de timp. Această metodă nu este însă la fel de rapidă ca şi cea pur spirituală, prin aplicarea mâinilor binecuvântate ale unei fiinţe perfect pure, când vindecarea se produce practic instantaneu".

Capitolul 17

Vindecarea în timpul somnului extatic

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/40

Domnul: „Când veţi atinge un nivel de evoluţie spirituală suficient de înalt, este posibil ca cel asupra căruia vă veţi aşeza mâinile, cu o credinţă fermă şi cu o voinţă puternică, să capete o clarviziune limitată. Aflat în această stare, el va putea indica remediul de care are nevoie, care îl poate conduce (dar numai prin respectarea cu stricteţe a indicaţiilor primite) la vindecarea completă. Au existat şi cazuri în care aceste indicaţii nu au fost respectate cu stricteţe, conducând la rezultate opuse celor aşteptate. Dacă indicaţiile sunt respectate, vindecarea completă este absolut garantată.

Atunci când un om supus acestui tratament intră în transă, el nu trebuie deranjat din somnul său profetic, şi nu trebuie să i se pună întrebări inutile (în afara celor legate de boala sa).

Cel care îşi plasează mâinile asupra unui bolnav trebuie să facă acest lucru în Numele Meu, căci în caz contrar tratamentul nu va conduce la rezultatele scontate. El are nevoie de o credinţă fermă, de nezdruncinat, dar şi de o voinţă la fel de puternică, de neclintit. Concentrarea trebuie făcută în inimă şi trebuie să aibă la bază o iubire pură pentru aproapele său, până când această putere a iubirii va începe să curgă prin palmele şi prin degetele sale, alinând ca nişte picături de rouă nervii celui bolnav, fiind de multe ori capabilă să stopeze chiar şi cele mai mari dureri.

Mai trebuie să ştiţi că este mult mai greu să ajuţi un bărbat să intre în transă, decât o femeie! În anumite cazuri, bărbatul poate fi adormit de către o femeie, dar ea trebuie să fie extrem de pioasă şi de pură, pentru a fi ajutată de îngerul invizibil care îi stă alături, invocat de rugăciunea ei”.

Capitolul 18

Inducerea somnului extatic

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/41

Domnul: „Pentru a putea vedea în practică efectele unui asemenea somn extatic, voi dispune să fie adus aici un om ignorant şi rău din Caesarea Philippi. Unul dintre voi îl va trata, şi veţi constata astfel cum până şi un asemenea om decăzut poate avea acces la înţelepciune în timpul somnului extatic.

După ce se va trezi, el va redeveni însă la fel de ignorant şi de rău ca şi înainte. Va trebui să facem tot ce ne stă în puteri, în maniera cea mai naturală, pentru a-l inspira – atât cât este posibil – să capete o viziune mai elevată asupra lui Dumnezeu şi a oamenilor… Cel care va realiza tratamentul va fi Zinka, întrucât el este cel mai bine înzestrat dintre voi pentru acest scop. Înainte de a începe, Eu îmi voi aşeza mâinile pe trupul lui Zinka, pentru ca el să dobândească o putere şi mai mare, astfel încât tratamentul lui să fie încununat de succes”.

Zinka a înaintat şi a spus: „Cum aş putea să realizez eu un asemenea tratament, de vreme ce nu sunt deloc familiarizat cu el?”

Domnul i-a răspuns: „Plasează-ţi mâna dreaptă pe fruntea lui şi mâna stângă pe partea de sus a stomacului (plexul solar). El va cădea foarte repede în somnul de care am vorbit şi va începe să vorbească, deşi cu o voce ceva mai slabă decât în mod normal! Dacă doreşti să-l trezeşti, tot ce ai de făcut este să inversezi ordinea mâinilor, păstrându-le încă câteva momente pe trupul lui. El se va trezi foarte repede, după care îţi vei lua mâinile de pe el, şi tratamentul va fi încheiat!”

Capitolul 19

Tratamentul melancoliei şi al depresiei

Ida Kling, 12.06.1894

„Copilul meu, scrie câteva rânduri pentru sora ta suferindă, care aşteaptă un ajutor din partea Mea şi care crede că are o mare credinţă în Mine. Din păcate,

credinţa ei nu este suficient de puternică, întrucât în caz contrar nu ar fi căzut într-o stare depresivă.

Mă întrebi, copilul Meu, ce este depresia, de unde vine ea şi cum poate fi controlată această afecţiune? Ascultă, am să-ţi răspund, căci mulţi oameni suferă de această boală, şi chiar şi tu ai o anumită tendinţă către melancolie.

În general, depresia le afectează mai degrabă pe femei decât pe bărbaţi. La baza ei stau o anumită înclinaţie către nefericire, o inimă zdrobită, o dorinţă neîmplinită, cu care inima s-a identificat prea tare pentru a-şi mai putea reveni. Ea se transformă rapid în nemulţumire de sine, apoi în disperare în faţa destinului, a lui Dumnezeu şi a întregii lumi.

Primul pas către depresie este nemulţumirea inimii. Când un copil nemulţumit în inima sa nu îşi îndreaptă imediat atenţia către Mine, Tatăl lui, şi nu Mă caută şi nu Mă primeşte în inima lui, descoperind totul în Mine şi în iubirea Mea, consecinţele pot fi groaznice. Este chiar posibil ca un asemenea suflet să fie pierdut de-a pururi; norocul lui este că iubirea Mea nu are limite, iar Eu îmi voi revărsa din nou graţia asupra lui, dar după mai multe eternităţi.

Aceasta este o latură a depresiei. Mai există şi o alta, care îi surprinde de multe ori pe copiii Mei care nu sunt încă suficient de dezvoltaţi şi nu au încă o încredere suficient de mare în Mine, atunci când aceştia caută cu prea mare disperare fericirea, dar nu prin graţia Domnului sau a lui Iisus Crucificatul, ci prin propria lor putere.

Dacă vă veţi ruga neîncetat, dacă veţi face fapte caritabile, dacă veţi posti, dacă vă veţi autoflagela, dacă vă veţi sacrifica trupul şi dacă veţi duce o viaţă sfântă din toate punctele de vedere (atât cât puteţi voi să fiţi puri şi sfinţi), lupta voastră poate deveni mai uşoară, dar nu veţi putea cumpăra niciodată fericirea.

De aceea, nu vă îngreunaţi singuri calea prin tot felul de obstacole care nu sunt necesare, de poveri auto-impuse, şi nu cereţi de la voi înşivă mai mult decât puteţi duce. Dacă veţi face ceea ce doresc Eu de la voi, graţia şi compasiunea Mea vă vor mântui, iar iubirea Mea vă va primi printre Copiii lui Dumnezeu.

Acesta este aşadar cel de-al doilea tip de depresie, care îi desparte pe copiii Mei de Mine şi le umple inima de tristeţe, din cauza lipsei lor de putere şi a slăbiciunii lor. Aceasta nu este totuşi o tristeţe autentică, născută din smerenie; de aceea, ea nu-Mi face nici un fel de plăcere. Aş prefera să-Mi văd copiii veseli şi plini de încredere în inimile lor.

Cum poate fi controlată această suferinţă? Pentru a răspunde la această întrebare, haideţi să ne întoarcem la primul tip de depresie. Există un aspect pe care foarte mulţi oameni îl ignoră, întrucât nu este considerat spiritual, dar care rămâne totuşi un aspect interesant din viaţa omului. De aceea, doresc să spun câteva cuvinte despre el. Ascultaţi-Mă!

Numărul nefericiţilor oameni care au o concepţie greşită despre iubire este foarte mare. Privită din perspectiva ei spirituală, iubirea este cel mai măreţ şi mai nobil lucru, putând conduce la o mare fericire. Privită din perspectiva materială, iubirea este o putere care poate avea consecinţe dezastruoase, seducând inima, pe care o orbeşte şi o conduce către iresponsabilitate, lăsând-o apoi zdrobită. Ea i-ar putea conduce pe oameni la multe nebunii, dacă mâna Mea nu le-ar mai netezi calea, orientându-i către direcţia cea bună.

Să revenim la întrebarea noastră: cum poate fi controlată depresia? Nu este iubirea de origine divină? Cum putem deosebi iubirea autentică de cea falsă?

Iubirea autentică este într-adevăr de origine divină, fiind plasată în orice inimă sub forma unei scântei din divinitate. Ea rămâne acolo într-o stare latentă, până când este stimulată şi trezită din exterior. La fel ca orice alt lucru destinat unui scop superior, ea trebuie să treacă însă mai întâi printr-un proces de purificare şi de curăţire. La început, iubirea este aprinsă prin intermediul materiei, care o trezeşte către activitatea autentică a iubirii (către faptele de iubire). După ce a atins un anumit nivel de dezvoltare, ţinând cont de scopul superior pe care îl rezerv sufletului omului respectiv, Eu îl scot din materie, care a fost necesară doar pentru trezirea iubirii, dar nu este un element indispensabil vieţii.

După ce omul trece de această perioadă, după multe lupte şi multă opoziţie, spiritul Meu va fi mai apropiat de el, trezind în el o altfel de iubire, care va începe să strălucească precum o torţă. Abia acum începe omul respectiv să trăiască adevărata viaţă întru iubire, care este tot una cu viaţa spirituală.

Cred că aţi înţeles acum motivele care stau la baza acestor suferinţe şi dureri, şi care vă indică inclusiv remediul prin care vă puteţi elibera de ele, adică Eu Însumi. Iubirea mai presus de orice altă formă de iubire doreşte să vi se dăruiască şi vă consideră pe voi proprietatea ei, pentru eternitate. Altfel spus, este vorba de iubirea Tatălui, care nu-şi doreşte altceva decât să vă elibereze din orice fel de durere, aşteaptă să vă dezvoltaţi să şi să vă transformaţi în copii fericiţi şi veseli.

În ceea ce priveşte semnele prin care iubirea autentică poate fi deosebită de cea falsă, vă pot spune următoarele: iubirea autentică se dovedeşte întotdeauna lipsită de egoism şi este necondiţionată. Ea nu ţine niciodată cont de sine, ci numai de ceilalţi, reuşeşte să-şi păstreze echilibrul în orice situaţie şi Mi se roagă continuu pentru ghidare. De aceea, lucrările iubirii autentice nu vor pieri niciodată. Pe de altă parte, iubirea falsă renunţă rapid la masca credinţei atunci când îşi atinge scopul şi îşi vede dorinţele împlinite. De îndată ce îşi vede interesul satisfăcut, ea îşi arată imediat adevărata faţă, încercând să-i domine pe cei din jur şi să-i transforme în nişte subordonaţi.

O asemenea iubire falsă se îndreaptă către pierzanie, iar Eu sunt silit să folosesc mijloace puternice pentru a readuce asemenea suflete orgolioase înapoi pe calea cea dreaptă, a smereniei şi a iubirii autentice.

Sper că am reuşit să lămuresc aceste aspecte încă neclare pentru atât de multă lume, explicându-vă cum se face că Eu, Dumnezeul iubirii, sunt nevoit să Mă lupt uneori cu propriii Mei copii, pentru a-i salva de la distrugerea totală a corpului şi a sufletului lor. De aceea, copiii Mei, consideraţi bolile voastre ca pe o graţie purificatoare a lui Dumnezeu, şi nu îmi mai opuneţi rezistenţă! Eu nu doresc altceva decât să vă purific sufletul şi să vă pregătesc astfel pentru Împărăţia Mea cerească.

Dragul meu copil, Mă întrebi cum poate fi alinată suferinţa surorii tale, şi cum ai putea-o determina să îţi asculte sfatul? Scoate-ţi aceste gânduri din cap şi lasă-le pe seama Mea. La momentul potrivit, voi interveni cu propriile Mele remedii, care nu dau greş niciodată.

În ceea ce priveşte tratamentul acestei persoane suferinde, este absolut necesară o supraveghere permanentă a ei, îndeosebi a vieţii sale interioare şi a

universului ei mental. Pentru a-i trezi gânduri mai bune, se recomandă evitarea perioadelor prea lungi de singurătate, pentru a nu cădea într-o depresie şi mai adâncă. Aceasta ar avea consecinţe dintre cele mai teribile, putând genera tot felul de excese senzuale, mergând până la imoralitate şi la auto-amăgire, precum şi la o mare confuzie mentală. În acest fel, ea şi-ar pierde independenţa şi ar cădea sub influenţa malefică a tot felul de spirite rele. În asemenea momente, aceste spirite pot supune cu uşurinţă fiinţa umană, satisfăcându-şi prin intermediul ei instinctele lor grosiere şi desfrânate, şi proclamându-şi astfel ura împotriva lui Dumnezeu şi înstrăinarea lor de El. Toate acestea sunt consecinţe ale stimulării simţurilor prin excese senzuale, dar şi rezultatul unei educaţii necorespunzătoare. Când aceşti germeni nu sunt ucişi încă din faşă, atunci când copilul este în creştere, rămânând chiar neobservaţi de către părinţi, în trupul nefericitului copil pătrund o sumedenie de spirite rele. În acest fel, spiritul lui este slăbit, inima lui devine întunecată, şi multă vreme el nu va mai fi capabil să accepte influenţele bune şi pure ale spiritelor celeste.

Asemenea 'nefericiţi' sunt consideraţi bolnavi mintal şi închişi în ospicii, unde sunt înconjuraţi de alte fiinţe de acelaşi fel. De cele mai multe ori, ei devin aici pradă unor spirite din ce în ce mai malefice, iar trupurile şi sufletele lor sunt distruse în totalitate în aceste instituţii. În loc să-i închideţi, ar trebui să vă rugaţi zilnic pentru ei, iar nenorocirea lor ar trebui să vă trezească mila şi compasiunea. Voi însă îi respingeţi, îi dispreţuiţi, şi nu de puţine ori vă temeţi de ei. Adevăr vă spun, dacă aţi avea o credinţă mai puternică şi o iubire mai mare pentru Mine şi pentru semenii voştri, Eu aş putea revărsa asupra voastră puterea Mea, iar voi i-aţi putea ajuta pe toţi cei în suferinţă prin aşezarea mâinilor pe trupul lor. Dar voi nu sunteţi încă suficient de puternici pentru a primi o asemenea forţă divină din partea Duhului Meu Sfânt. De aceea, Eu trebuie să vă iert pe toţi, să vă ajut şi să vă las în slăbiciunea voastră, astfel încât să nu vă rătăciţi şi voi, iar crucea voastră să vă aducă din ce în ce mai aproape de Mine, Tatăl vostru.

Cu adevărat, îmi este dificil Mie, Celui Atotputernic, să nu vă conduc şi să nu vă ghidez cu omnipotenţa Mea, ci doar cu răbdarea şi bunătatea Mea părintească, pentru a vă respecta în permanenţă liberul arbitru, ajutându-vă cu iubirea şi cu înţelepciunea Mea de părinte, şi nu cu puterea lui Dumnezeu cel viu! Puterea divină ar avea un efect distructiv asupra trupului vostru păcătos, spre deosebire de iubirea Tatălui, care are un efect revigorant şi întăritor. De aceea, bucuraţi-vă şi fiţi recunoscători din adâncul inimilor voastre că nu aţi căzut în mâinile Dumnezeului atotputernic, ci doar în braţele pline de iubire ale Tatălui. Numai în calitatea Mea de Părinte plin de iubire vă mai pot Eu tolera slăbiciunile, revărsând asupra voastră întreaga Mea iubire şi toată puterea de care aveţi nevoie zi de zi pentru a vă purta crucea, indicându-vă cum trebuie să procedaţi şi cum trebuie să vă comportaţi pentru a vă apropia de Mine şi de iubirea Mea".

Capitolul 20

Vaccinarea împotriva variolei

Jakob Lorber, 7.02.1841

„Ceea ce doreşti să afli este un aspect minor, deopotrivă din punct de vedere practic şi spiritual. Să luăm exemplul unui copac care a extras din pământ o sevă coruptă şi împotriva naturii sale. Vei constata curând că frunzele sale capătă

malformaţii şi se veştejesc, iar rădăcinile, trunchiul şi crengile sale sunt acoperite de tot felul de plante parazite, respingătoare ca aspect. Chiar şi cel care nu dispune de cunoştinţe serioase de arboricultură va trage repede concluzia că invadarea copacului de către alte plante mai slabe şi mai bolnave decât el nu are cum să-l însănătoşească, ci dimpotrivă, mai devreme sau mai târziu ele se vor distruge reciproc.

La fel se petrec lucrurile cu cineva care are în trupul său o otravă sau căruia i se administrează otravă, în ideea că aceeaşi otravă care i-a furat deja trei sferturi din viaţă îi va face bine. Este limpede că otrava administrată îi va răpi şi ultimele picături de viaţă care i-au mai rămas.

Te poţi gândi la o prostie mai mare decât să-i spui unui păcătos: 'Ascultă, prietene, continuă să păcătuieşti, căci noile tale păcate le vor arde pe cele vechi. Şi de vreme ce eşti atât de desfrânat, continuă cu desfrâul şi satisfă-ţi poftele ori de câte ori doreşti, căci aceasta este cea mai rapidă şi mai uşoară cale pentru a-ţi disciplina trupul şi sufletul!'? Cu greu poţi numi prieten un om care îţi dă un asemenea sfat. Să spunem că el îşi vaccinează trupul împotriva păcatului şi ajunge să îl controleze, omorând pasiunea şi dorinţa de viaţă a trupului. Acum pune-ţi întrebarea dacă omul respectiv a obţinut o victorie a vieţii sau una a morţii. Nu este limpede că nu poţi lupta împotriva morţii folosind chiar instrumentele ei, că procedând astfel nu faci altceva decât să lupţi împotriva vieţii? Chiar dacă obţineţi victoria asupra trupului vostru luptând cu asemenea arme, voi ucideţi de fapt viaţa însăşi, permiţându-i morţii să obţină încă o victorie asupra voastră. Adu-ţi aminte de proverbul înţelept care spune că 'până şi păcatul a părăsit-o pe bătrâna prostituată!' Eu te întreb: ce fel de relaţie poate avea cu viaţa cineva pe care l-au părăsit până şi păcatele, considerându-l insuportabil? Crezi tu că moartea este interesată să ia prizonieri morţi, adică propriile ei victime? Adevăr îţi spun: moartea nu calcă decât pe câmpul vieţii, acesta fiind locul ei favorit unde îşi caută prada.

Cine doreşte să-şi păstreze viaţa trebuie să lupte singur împotriva păcatului, cu armele vieţii, singurele forţe care pot distruge moartea. Cel care a obţinut victoria împotriva morţii cu armele vieţii poate spune că a transcens păcatul în toată plenitudinea vieţii sale; el este eroul care a cucerit viaţa cu ajutorul vieţii. Cine îşi dă viaţa de dragul vieţii procedează corect, dând dovadă de înţelepciune, de iubire şi de poftă de a trăi. Cine renunţă însă la viaţă de dragul morţii este un mare prost! Câtă orbire trebuie să aibă un asemenea om dacă renunţă la lumină de dragul întunericului?

Acelaşi lucru se petrece şi în cazul vaccinării împotriva variolei. Variola este o boală moştenită ca urmare a unor practici sexuale ilicite ancestrale, care ajunge din când în când la maturitate în cazul generaţiilor tinere. Ea nu are nimic de-a face cu boala care poartă acelaşi nume şi care afectează vitele, oile şi caprele, care o iau prin înţepătura unei insecte. Cum crezi atunci că materia infectată preluată de la o vacă bolnavă de variolă poate fi un remediu împotriva variolei de care se îmbolnăvesc oamenii?

Eu îţi spun: acest tip de tratament nu a adus niciodată roadele la care visează umanitatea, în nebunia ei. El nu a creat decât un fel de superstiţie, o legendă în jurul succesului presupus al vaccinului. La ora actuală, credinţa a fost înlocuită aproape în totalitate de aşa-zisa cunoaştere ştiinţifică! În numele ei, tratamentul le-a fost aplicat unor copii care nu ar fi suferit niciodată de această

boală, din două motive posibile: fie generaţia care trebuie să suporte consecinţele acestei maladii nu a ajuns încă la maturitate, fie copiii respectivi nu au fost atacaţi de germenul variolei.

Evident, copiii vaccinaţi prin această metodă aberantă au fost citaţi de savanţi în sprijinul teoriei lor, dar nu este deloc exclus ca atunci când vor atinge maturitatea necesară, aceşti copii să fie atacaţi de virus, la fel ca şi cei care nu au fost vaccinaţi. Adevărata epidemie de variolă nu a fost declarată ca atare de către comunitatea medicală, care a considerat-o în mod ipocrit o simplă eczemă, pentru a nu-şi pierde credibilitatea şi onoarea.

Pune-ţi întrebarea: dacă ţii cont de cele ce ţi-am spus, inclusiv de propria ta experienţă, ce beneficii crezi că au obţinut copiii de pe urma unui asemenea tratament? Poţi fi absolut convins că nu au existat nici un fel de beneficii, ba chiar dimpotrivă, că vaccinul respectiv este toxic pentru fiinţa umană, ducând la o slăbiciune generală, la agitaţie, inactivitate şi la obosirea celor mai active organe ale vieţii. În ceea ce le priveşte pe femei, acestora le stimulează senzualitatea, la fel ca şi gripa spaniolă. Dacă nu Mă crezi, priveşte lucrurile dintr-o perspectivă istorică şi compară-te pe tine cu descendenţii tăi vaccinaţi, dar şi cu generaţiile de dinainte. Îţi vei da cu uşurinţă seama ce diferenţă uriaşă există între generaţii în ceea ce priveşte sănătatea, dar mai ales durata naturală de viaţă.

Ascultă, dacă vei găuri o piatră şi vei plasa în gaură o singură picătură de otravă corozivă, iar apoi vei examina din nou piatra peste 20 de ani, îţi vei da seama cât de distructive au fost consecinţele acestei unice picături de otravă asupra pietrei, astfel încât nu-ţi va fi greu să dai răspunsul corect şi la întrebarea pe care Mi-ai pus-o.

Sunt convins că acum vrei să Mă întrebi dacă nu există totuşi un alt remediu care să poată preveni sau elimina fără efecte secundare această boală. Este normal să îmi pui această întrebare, căci Eu sunt unicul Creator al naturii, şi deci este firesc să o cunosc mai bine decât oricine altcineva. Aşadar, îţi voi răspunde, dar te previn înainte că remediile Mele naturale sunt întotdeauna în armonie cu cele spirituale, iar în acest caz nu există un remediu universal, nici pentru spirit, nici pentru trup.

Dacă vei examina cu atenţie calea pe care v-am indicat-o pentru atingerea vieţii eterne, vei constata că aceasta este o cale a renunţării de sine şi a credinţei în Mine. Îţi vei da seama că nu există decât o singură cale, nu mai multe, căci Eu Însumi sunt unic, fiind deci singura cale către viaţa eternă. Nu aveţi deci nici o altă opţiune decât să credeţi că aceasta este singura cale.

Cine dintre voi ar putea susţine faptul că în afară de Mine mai există şi alte căi care să conducă la Mine, care sunt sursa oricărei forme de viaţă? Oare nu este de preferat viaţa spiritului în locul celei a trupului? Sau, nu depinde viaţa trupului de cea a spiritului?

Atunci când spiritul se îmbolnăveşte, nu există decât un singur remediu pentru vindecarea lui. Pe cale de consecinţă, de ce ar trebui să existe mai multe remedii pentru corpul fizic, care nu este altceva decât un instrument temporar al spiritului şi a cărui activitate depinde exclusiv de cea a spiritului, adică a principiului vieţii.

Cărui medic i-am cerut Eu sfatul atunci când am păşit pe acest pământ, printre oameni? Ce medicamente am folosit pentru a-i vindeca pe cei bolnavi,

deopotrivă din punct de vedere fizic şi spiritual? La ce medic şi la ce remedii au apelat adepţii Mei, care au făcut aceleaşi fapte ca şi Mine? Te întreb: crezi că am devenit mai slab, sau că M-am schimbat, ori Cuvântul Meu nu mai este acelaşi Cuvânt, plin de putere şi capabil să vindece trupul şi spiritul?

O, adevăr îţi spun, nici vorbă de aşa ceva! Eu am rămas Acelaşi! Deşi, a apărut totuşi o diferenţă: în acele zile, Eu îi vindecam numai pe aceia care veneau la Mine cu o credinţă vie, şi care erau nevoiţi să Mă aştepte şi să Mă implore multă vreme înainte să le ascult durerea. Acum, nu mai depind de iubirea, nici de perseverenţa fermă a credinţei voastre. Sunt nevoit să îi ajut chiar şi pe cei care nu Mă invită la ei, şi să-i vindec chiar şi pe cei care nu cunosc ce este credinţa, tocmai pentru a nu permite ca întreaga umanitate să se rătăcească complet şi să fie pierdută.

De aceea, cel care vine astăzi la Mine chiar şi cu o credinţă mică, rugându-se oricât de puţin Mie, nu va fi izgonit, iar Eu îl voi ajuta în toate nevoile lui. De multe ori Mi-am revărsat graţia chiar şi asupra celor care Mă dispreţuiesc şi Mă resping.

Eficienţa remediului pe care ţi l-am indicat a fost dovedită de nenumărate ori de-a lungul istoriei. Adevăr îţi spun, dacă Eu nu l-aş putea ajuta pe cel care are o credinţă fermă şi o mare iubire pentru Mine, atunci nimeni nu l-ar putea ajuta! Dacă este lipsit însă de credinţă, îşi poate injecta toate otrăvurile din lume, poate lua toate medicamentele din farmacii, sau poate ingera toate ierburile care există, la fel ca un bou, căci nimic din toate acestea nu-i va fi de folos, la fel cum nu-i este de folos o picătură de balsam unui craniu.

Dar Eu vă spun: oricât de mult i-aţi fierbe şi i-aţi prăji pe cei morţi în esenţele vieţii, voi nu veţi mai reuşi să treziţi vreodată viaţa în trupurile lor. În schimb, cuvântul Meu are puterea de a deschide mormintele şi de a trezi cadavrele la o viaţă nouă, indiferent de gradul lor de descompunere! De vreme ce cunoaşteţi acest remediu universal, care a produs dintotdeauna cele mai miraculoase vindecări şi chiar a ridicat morţii din somnul lor etern, de ce îl lăsaţi întotdeauna la urmă, amăgindu-vă în schimb cu tot felul de prostii diavoleşti, în speranţa că vă veţi face bine?!

O, adevăr vă spun: comparaţi durata vieţii voastre actuale cu cea a strămoşilor voştri din vechime, şi vă veţi da pe loc seama de ‘marile beneficii’ pe care le-aţi obţinut prin metodele voastre de vindecare, atât de stupide. Puteţi merge chiar şi astăzi în acele zone de pe pământ în care oamenii nu au auzit încă de ştiinţa medicală, şi veţi constata cu uimire că acei oameni aproape că nu au auzit de boli, mai ales dacă duc un mod de viaţă simplu şi pur.

La fel ar trebui să faceţi şi voi: să trăiţi cât mai simplu cu putinţă! Nu vă mai ghiftuiţi stomacul cu tot felul de prostii care nu vă sunt necesare. Alimentaţi-vă organismul cu hrana care îi face plăcere, cu alimente simple, preluate îndeosebi din regatul vegetal. Mai mult, ar trebui să nu mâncaţi decât acele plante care au fost indicate încă din cele mai vechi timpuri ca fiind recomandate pentru alimentaţia fiinţei umane.

Dacă veţi proceda în acest fel, veţi putea fi siguri că trupul vostru nu va mai cunoaşte boala de-a lungul întregii sale vieţi, şi cu atât mai puţin va avea nevoie de vaccinare sau de alte asemenea prostii medicale, iar voi veţi atinge o vârstă cu adevărat venerabilă pentru oameni. Mai mult, când Eu vă voi chema în

Împărăţia Mea din lumea de dincolo, veţi trece foarte uşor în ea, ca şi cum aţi adormi un somn binefăcător după o zi binecuvântată de muncă.

Dacă nu veţi proceda însă în acest fel, preferând să vă găsiţi refugiul în vaccinări şi tot felul de medicamente, consecinţa naturală va fi că veţi îmbătrâni mult înainte de vreme, că simţurile voastre vor slăbi, dinţii vă vor cădea, digestia va deveni proastă, iar buna voastră dispoziţie va dispărea cu totul. Când veţi ajunge la numai 40 de ani, veţi fi mai obosiţi şi mai schilozi decât erau strămoşii voştri la vârsta de 100 de ani! Şi nimeni nu va putea fi învinovăţit pentru acest lucru decât voi înşivă!

Situaţia ar putea fi comparată cu prostia celor cărora li se pare că văd tot felul de lucruri groaznice în timpul nopţii, în timp ce la lumina zilei le vine să râdă de prostia lor, şi nu înţeleg cum au putut confunda o banală creangă de copac cu te miri ce monştri. Ca să nu mai vorbim de celelalte prostii care se petrec noaptea! Dacă veţi folosi remediul Meu cu toată seriozitatea, atunci veţi vedea lumina zilei şi veţi înţelege cât de mare este nebunia şi prostia acestei lumi.

Dacă Eu vă spun că vă voi ajuta pe toţi şi că îmi respect întotdeauna promisiunile, cel mai bine este să Mă credeţi! Eu doresc cu adevărat să vă ajut în toate cele, atâta vreme cât sunteţi dispuşi să vă deschideţi faţă de Mine şi de legile creaţiei Mele. Vă pot ajuta şi în ceea ce priveşte trupul vostru, dar aş prefera să o fac în ceea ce priveşte spiritul vostru.

Atunci când oamenii din vechime deveneau slabi din cauza păcatelor lor, ei posteau şi se căiau pentru greşelile lor. Postul îi ajuta să îşi redobândească rapid vigoarea şi echilibrul organismului lor fizic. În ceea ce priveşte căinţa asociată cu postul, aceasta servea pentru revigorarea spiritului lor, astfel încât în final ei redeveneau spirite sănătoase în trupuri puternice.

Vă puteţi întreba: de ce? Cum este posibil acest lucru? Răspunsul nu este deloc dificil: stomacul este producătorul natural al tuturor lichidelor care hrănesc organismul. Atunci când în trup există corpuri străine, acestea blochează căile înguste de trecere prin organism. Dacă voi vă umpleţi stomacul cu tot felul de alimente inutile, acestea generează o cantitate sporită de lichid, care va exercita o presiune mai mare, iar corpurile străine din acest lichid vor bloca complet căile înguste de trecere şi nu vor mai putea fi eliminate din organism, dând întreaga activitate organică peste cap.

De aceea, în loc să vă îndopaţi cu atâtea vaccinuri şi medicamente, mai bine aţi adopta o dietă corectă şi aţi posti din când în când, amplificându-vă credinţa în cuvântul Meu şi întărindu-vă astfel principiul vieţii (spiritul). Nu cred că este greu de înţeles cât de uşoară şi de naturală este această cale pentru a vă reface din punct de vedere fizic şi spiritual!

Adevăr vă spun: viaţa se poate naşte chiar şi dintr-un corp în putrefacţie, în cazul în care credinţa celui în cauză este suficient de puternică. Acolo unde penitenţa fizică şi spirituală lipseşte, aparenta vindecare cu ajutorul vaccinurilor şi medicamentelor nu este altceva decât o amăgire, căci cu siguranţă nu medicamentele au reuşit să alunge singure boala din corp. Ele nu fac altceva decât să inducă noi efecte secundare malefice, care se acumulează în timp şi care mai devreme sau mai târziu ies la iveală, omorând corpul, iar uneori şi spiritul.

Astfel se petrec lucrurile, şi ele sunt adevărate, exact aşa cum vi le-am descris Eu.

În ceea ce te priveşte, condu-i pe copiii tăi şi orientează-te şi tu către Mine, cu toată credinţa, şi te vei convinge că vaccinul Meu este mai bun decât oricare altul! Amin. Asta am dorit să-ţi comunic Eu, Marele Doctor Universal! Amin, amin, amin!”

Capitolul 21

Un leac pentru scrofulism (boala regilor)

Jakob Lorber, 9.07.1848

„De câte ori ai să-Mi mai ceri remedii pentru diferite boli? Credinţa! Nu există nici un alt remediu mai bun! Nu am ce remedii să-ţi ofer pentru bolile corpului fizic. Dacă Mi-ai cere remedii pentru cei cu credinţa slabă, aş fi fericit să ţi le ofer, şi vei constata că dacă le aplică, starea lor se va îmbunătăţi rapid. Pe de altă parte, dacă nu le aplică, sau dacă sunt prea nerăbdători să obţină rezultatele dorite, atunci credinţa lor va scădea încă şi mai mult.

Leacurile voastre nu aduc şi beneficiile spirituale pe care le doresc Eu. De aceea nu-Mi plac întrebările referitoare la leacuri pentru corp.

Fata respectivă nu ar trebui să mănânce alimente acre, nici mâncăruri care balonează, precum varza, fasolea, etc., căci suferă de scrofulism. De ce a trebuit să ia spiritul iodurii pentru guşă? Ea are un scrofulism latent inclusiv la nivelul picioarelor, iar mai nou boala a avansat dinspre gât către piept. Dacă ar fi ascultat sfaturile pe care i le-ai dat şi şi-ar fi uns gâtul (pe dinăuntru şi pe dinafară) cu salivă (înainte de masa de dimineaţă), acum ar fi vindecată. Se simte mai bine acum, după ce a ingerat spiritul bun al iodurii? Dimpotrivă, acum se aşteaptă ca noi doi să facem miracole! Dacă ar avea credinţa necesară, acest lucru nu ar fi nici o problemă, dar ea nu dispune de ea! De aceea, un miracol este foarte greu de produs.

Aşadar, primul lucru pe care ar trebui să i-l recomanzi este să-şi amplifice credinţa, iar al doilea, să aibă răbdare. În plus, nu ar trebui să mai cânte şi să mai vorbească atât de mult, şi nici să se sărute tot timpul cu prietenele ei, lucru care nu face decât să-i înrăutăţească starea. Imediat după apusul soarelui ar trebui să fie la ea în cameră, şi ar trebui să evite orice fel de uscăciune a gâtului. După ce mănâncă, nu ar trebui să se aşeze imediat la masa de cusut, căci acest lucru îi face foarte mult rău. Ar mai trebui să evite fructele necoapte, care sunt foarte toxice pentru ea.

Îi recomand să macine seminţe de in şi să facă cu ajutorul lor nişte cataplasme pe care să le aplice uşor încălzite. De două ori pe zi ar trebui să bea un ceai cu efecte purificatoare, şi în rest cât mai multă apă. Nu trebuie să bea vin, bere sau cafea, dar la micul dejun poate să bea supă sau o cacao nu foarte concentrată. Cea mai bună hrană pentru ea sunt fulgii de porumb cu lapte şi puţin zahăr. În general vorbind, porumbul fiert în supă de carne îi face cel mai bine. Dacă dublează aceste sfaturi cu o credinţă corespunzătoare, se va face bine. Amin!”

Capitolul 22

Recomandări pentru sângele îngroşat

Jakob Lorber, 18.08.1841

„Principala problemă a soţiei tale este faptul că se enervează frecvent, deşi în secret, lucru care are ca efect o corupere (prin intermediul bilei) a sângelui ei foarte uşor excitabil. Aceeaşi cauză stă şi la baza excesului de mucozităţi. Probabil că îţi pui întrebarea: 'Cum este posibil ca aceste mărunte enervări zilnice, sau chiar depresia severă, să producă asemenea efecte biliare?'

Întrebarea nu este însă corect pusă. În realitate, oamenii mânioşi dispun de o cantitate insuficientă de bilă, dar sângele lor este foarte surescitat, căzând foarte uşor pradă influenţei spiritelor malefice. De aceea, chiar dacă vezica biliară le-ar fi grav afectată din cauza izbucnirilor lor de mânie, ei nu suferă deloc, căci sângele lor foarte stimulat elimină imediat excesul de bilă din corp.

Nu la fel stau însă lucrurile cu acei oameni, îndeosebi de sex feminin, care suferă încă de la naştere de un sânge îngroşat. Ei au o fire foarte instabilă şi pot fi enervaţi chiar şi de o muscă, deşi sunt incapabili de izbucniri de mânie. Din acest motiv, sângele lor este în permanenţă amestecat cu bilă, care este răspândită astfel în întregul organism, împreună cu hrana, îngroșând în continuare lichidele organice.

Această boală poate fi remediată cu uşurinţă prin mijloace spirituale, cu ajutorul postului, dar niciodată cu ajutorul băilor calde sau fierbinţi care şi-au pierdut puterea vitală. Boala va dispărea de la sine dacă va fi respectată o dietă spirituală şi naturală strictă.

În ce constă dieta spirituală? În renunţarea la orice fel de enervare, indiferent de motive. Dacă această indicaţie nu este riguros respectată, nu poate fi vorba de nici un fel de îmbunătăţire a stării de sănătate. Nu Mă voi referi acum la toate motivele care stau la baza acestei iritabilităţi. Este suficient să ştie că ele trebuie evitate în întregime, căci în caz contrar nu se va face bine.

Cum pot fi cu uşurinţă evitate aceste stări de enervare? Privind către Mine cu o credinţă totală, continuă şi plină de respect, dublată de iubire, şi renunţând să mai privească spre lumea exterioară, spre rudele şi prietenii care se roagă pentru ea din vârful buzelor, dar nu din inimă. De aceea, aceşti oameni au o mare preţuire pentru doctorii lumeşti, dar nu şi pentru singurul Medic de familie în care ar trebui să aibă încredere! Din acest punct de vedere, persoana în cauză stă cu fundul pe două scaune, dar nici unul nu o ţine bine, aşa că s-ar putea să cadă! Aceasta a fost dieta spirituală, care poate fi ţinută cu multă uşurinţă.

În ceea ce priveşte dieta naturală, aceasta constă din posturi, o alimentaţie săracă în grăsimi şi renunţarea la băuturile tari. Toate acestea otrăvesc corpul celor care au din naştere un sânge îngroşat. Cafeaua este cu deosebire toxică pentru ei, mai ales dacă este foarte tare. Cei care insistă să o bea, îşi pot distruge complet şi fără putinţă de recuperare întreaga structură a corpului fizic. La fel de dăunătoare sunt dulciurile şi schimbările prea dese în alimentaţie, întrucât contracarează toate transformările benefice produse în zilele anterioare. Fructele proaspete sunt şi ele contraindicate, îndeosebi dacă sunt consumate după-amiaza. Se recomandă în schimb fructele sub formă de compoturi.

Dieta recomandată ar trebui să includă pâinea din grâu, chiflele bine coapte, apa simplă, laptele degresat, supa proaspătă din carne şi legume (care să includă plante precum salbia şi cimbrul), sfecla, ridichile, şi carnea de vită, mâncată cu moderaţie. Din când în când pot să mănânce friptură de viţel şi de miel, cu puţin vin amestecat cu apă, sau boabe de porumb fierte în supă de carne. Această dietă va

îmbunătăţi rapid starea de sănătate a corpului fizic. Orice alt tip de alimente reprezintă o otravă pentru aceste fiinţe umane, mai ales dacă trupul lor a fost deja slăbit cu ajutorul medicamentelor.

Răcorirea prea rapidă nu le este recomandată acestor bolnavi. În schimb, foarte indicate sunt exerciţiile fizice, desigur, fără excese inutile. Somnul în timpul zilei şi băile calde le pot ucide pe aceste persoane!

Iată, dragul Meu A.H.W., aceasta este natura soţiei tale, care suferă din cauza propriilor ei păcate. Dacă va respecta tot ce i-am indicat, având o încredere desăvârşită în Mine, ea se va face bine; în caz contrar, va continua să bolească, pentru ca boala să-i trezească sufletul, care este plin de slăbiciuni, şi a cărui credinţă în Mine nu este încă suficient de mare. Ea se teme de rudele ei mai mult decât de Mine şi îşi preţuieşte cunoştinţele lumeşti excesiv de mult, lucru care nu are cum s-o ajute!

Dacă va respecta toate aceste indicaţii, rezultatele benefice vor apărea în scurt timp; în caz contrar, ele vor fi de scurtă durată. Aş dori să-ţi spun Amin, dar Amin-ul meu depinde în acest caz de Amin-ul tău. Încearcă să înţelegi!"

Capitolul 23

Un leac pentru posedaţi

Jakob Lorber, 2.05.1842

„O, Doamne, pot să-i induc somnul magnetic lui F.G., aşa cum doresc mama şi doctorul ei? Am procedat corect atunci când i-am poruncit în Numele Tău demonului din ea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată? Mi se permite să repet această invocare?"

Domnul: „Ascultă, dragul Meu A.H.W.! Ţi-am dat deja suficiente informaţii atunci când M-ai întrebat data trecută despre starea acestei femei şi despre remediile care o pot ajuta. De ce îmi ceri acum ceva diferit? Crezi că un alt remediu ar putea-o ajuta? Nu aveţi decât să încercaţi leacurile medicului vostru, dar te avertizez că veţi suporta consecinţele de rigoare! Căci voi nu cunoaşteţi puterea spiritelor malefice!

Iată, dorinţa voastră de a acţiona împotriva sfatului Meu, convinşi că faceţi bine ce faceţi, a atras deja la poarta casei voastre două spirite rele. Aveţi grijă să nu vă întunece raţiunea şi să nu vă inflameze dorinţa de cunoaştere! Căci această dorinţă de cunoaştere poate distruge tot ce am clădit Eu în inimile voastre.

Iată cum arată cele două spirite: unul seamănă cu un cal de război bătrân, de culoare cenuşie. Scopul lui este să vă înlănţuiască şi să vă atragă către fiinţa lui nisipoasă. Celălalt, care este mult mai rău, este precum un ochi uriaş de gheaţă, care s-a rostogolit până în faţa casei voastre. Acest ochi aruncă flăcări din centrul lui răutăcios şi lucrează deja de trei zile şi trei nopţi pentru a vă întuneca centrul raţiunii voastre. De aceea, ţineţi-vă aproape de Mine, căci în caz contrar aţi putea păţi ceva rău!

Crezi oare că inducerea somnului magnetic o poate alina pe bolnavă? Dacă aş renunţa la protecţia Mea asupra ei fie şi numai pentru câteva momente, demonul v-ar amăgi, dându-vă aparenţa unei îmbunătăţiri a stării ei de sănătate, dar numai pentru a pune stăpânire pe inimile voastre şi pentru a se hrăni cu ele! Ţi-am

explicat că aşa-numitele pase magnetice trebuie administrate numai în timpul stării critice a bolii (când se declanşează crizele), nu şi atunci când boala dă semne de dispariţie. În caz contrar, riscaţi o recidivă a crizelor, fie într-o manieră deschisă, fie pe ascuns. Crizele ascunse sunt mult mai grave decât cele directe. În cazul de faţă magnetismul nu va avea rezultate pozitive, întrucât pacienta, F.G., nu le poate suporta în timpul fazelor de criză, iar când boala este în remisie, beneficiile paselor magnetice sunt minore, aşa cum ţi-am explicat deja.

Eu am aşezat deja în inima fetei informaţiile de care are nevoie pentru a se vindeca. De altfel, ea a şi vorbit despre ele, lucru de care am vorbit destul de clar în mesajul Meu precedent. De ce nu vreţi să-Mi respectaţi mesajul? Sau poate că ar trebui să Mă înclin Eu în faţa cunoştinţelor medicului vostru lumesc? Te asigur că nu voi face aşa ceva! Aceasta este piatra unghiulară de care se împiedică întotdeauna înţelepciunea acestei lumi: alături de Mine, un medic poate vindeca orice boală; fără Mine, el nu poate face niciodată nimic.

Dacă medicii voştri şi-ar ridica mai întâi mâinile către Mine, iar apoi le-ar aşeza pe trupul pacienţilor lor, aceştia s-a simţi imediat mai bine. Dar ei nu fac altceva decât să-şi ducă mâna la frunte, după care mâzgălesc câteva cuvinte latineşti pe o foaie de hârtie, în loc să-şi pună mâna binecuvântată asupra bolnavului, având o credinţă desăvârşită în puterea şi în graţia Mea. Cum crezi tu că s-ar putea vindeca cineva complet printr-o asemenea metodă?

Din fericire, fata râde ea însăşi de sfaturile medicului vostru, ceea ce este un semn bun. De aceea, lăsaţi-l pe medic să plece şi să facă presupuneri în altă parte! Medicul L. ar trebui să se roage, iar apoi să-şi plaseze mâna asupra ei în Numele Meu. Dar în tot acest timp nu ar trebui să mai fumeze tutun! El poate obţine rezultate foarte bune, dar numai prin credinţa în Mine. În caz contrar, nu va realiza nimic! Singurul remediu eficient în cazul de faţă este ceea ce voi numiţi exorcism, deşi Eu i-aş spune mai degrabă 'vindecarea prin puterea credinţei şi a cuvântului'. De ce nu i-aţi administrat fetei acest tratament? Ţi-am indicat de asemenea şi alte remedii folositoare, dar voi nu le-aţi aplicat cu credinţa necesară.

Există foarte multe remedii naturale, binecuvântate, care pot conduce la rezultate excepţionale, dar ele trebuie administrate în Numele Meu, căci nu corespund de regulă înţelepciunii latineşti a medicilor voştri. În cazuri precum cel de faţă este foarte greu să obţii şi să respecţi un sfat cu adevărat bun, căci raţiunea voastră este întunecată de cunoaşterea lumească şi de înţelepciunea latinească a medicilor voştri. Lăsaţi-i pe doctori să facă ce ştiu ei, iar la momentul potrivit Eu voi face ceea ce este just.

Iar ţie, dragul Meu A.H.W., îţi spun: nu te mai băga acolo unde nu-ţi fierbe oala, dar dacă poţi face ceva într-o anumită privinţă, atunci acţionează. Iar Eu te voi binecuvânta, astfel încât să-ţi poţi îndeplini cu uşurinţă obligaţiile asumate. Dacă doreşti să fii un medic-asistent bun, atunci fă faptele tale bune în tăcere, astfel încât nimeni să nu-ţi datoreze recunoştinţa sa. Atunci, voi asculta şi Eu cu dragă inimă rugăciunile tale, iar aceasta este forma cea mai eficientă de 'exorcism'!

În loc să spui: 'Spirit rău, pleacă!', mai bine spune: 'Tată plin de iubire, ajut-o pe ea!' Numai atunci te vei ruga corect, iar Eu o voi vindeca pe bolnavă de boala ei! Dacă ai fi născut a doua oară, întru spirit, fiind una cu Mine, atunci ai putea spune: 'Pleacă în Numele Domnului, Iisus Christos!', iar spiritul rău ar trebui să asculte de cuvântul tău. Deocamdată nu te afli însă într-o asemenea situaţie. De

aceea, roagă-te cu toată credinţa şi cu toată smerenia, plin de iubire, iar la momentul potrivit, pe care numai Eu îl cunosc, graţia Mea se va revărsa. Amin!"

„O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Sunt pus în mare încurcătură în ceea ce o priveşte pe F.G., căci atât mama cât şi medicii ei insistă să o magnetizez chiar mâine pe fată! Ce-i drept, am fost de acord acum o lună să o magnetizez, din iubire creştinească şi în speranţa că Tu mă vei asista! O, Doamne! Nu doresc cu nici un chip să fiu acuzat de neascultare sau să încalc voia Ta sfântă! Pe de altă parte, nu doresc nici să apar în faţa mamei şi a medicilor fetei ca o fiinţă lipsită de milă şi plină de cruzime, refuzând să fac ceea ce am apucat deja să promit, fără să am înţelepciunea de a Te consulta pe Tine. O, Doamne, Te implor cu smerenie să-mi indici o cale de ieşire din acest impas, căci pentru Tine nimic nu este imposibil! Facă-se voia Ta preasfântă, în ceea ce o priveşte pe această sărmană fată! Amin!"

Domnul: „Ascultă, aşa se întâmplă atunci când nu sunt consultat înainte de luarea unei decizii, mai ales că poarta Mea îţi era larg deschisă. Este pentru a treia oară când îmi ceri un sfat pentru aceeaşi persoană. Nu îţi pot da însă instrucţiuni diferite de cele anterioare! Dacă îţi este absolut imposibil să eviţi cererile familiei în cauză, poţi face totuşi o încercare de a-i convinge că 'Înţelepciunea Mea are o profunzime mai mare decât întreaga înţelepciune a lumii exterioare'. Consecinţele acestei încercări îţi vor demonstra cât de eficiente sunt sfaturile Mele prin comparaţie cu cererile acestei lumi!

Să spunem că aşa-zisa terapie magnetică ar avea nişte rezultate exterioare bune, cel puţin temporar. Crezi că boala fetei ar fi rezolvată în acest fel? Ştii tu cât de mult timp va dura ea şi în ce fel te vor afecta efectele retroactive ale bolii? Ar trebui să înveţi din propria ta experienţă. Dacă terapia nu va avea succes, ce te vei face tu?

Ascultă, aşa-zisul magnetism ar fi putut avea nişte efecte parţial pozitive dacă ar fi fost administrat imediat – cu o mare credinţă – după declanşarea bolii, când natura ei umană nu îşi pierduse încă pe deplin libertatea. Ce mai poţi face însă acum, când organismul ei este atât de intoxicat cu medicamente? În cazul de faţă, înainte ca terapia să poată avea succes, va trebui să elimini toate efectele medicamentelor prin intermediul magnetismului. Altfel spus, vindecarea bolii necesită o cantitate uriaşă de energie magnetică!

Mai mult, terapia magnetică nu va avea efecte de alinare decât asupra nervilor slăbiţi, care – metaforic vorbind – sunt într-o stare de înfometare. Nervii ei sunt însă deja întinşi la limită, într-o stare de saţietate, cu excepţia a două perechi de nervi din spatele ochilor şi al pleoapelor. Contactul acestora cu ceilalţi nervi ai corpului este foarte limitat, şi oricum nu se realizează decât prin intermediul creierului. De aceea, pentru a fi benefică, terapia trebuie aplicată mai întâi la nivelul ochilor, căci dacă ar fi aplicată la nivel general, ea i-ar provoca fetei mari dureri (exceptând cazul în care te-ai pricepe să-i aplici o terapie negativă). Iniţial, tratamentul i-ar face plăcere fetei, dar în realitate el nu ar vindeca-o, ci ar slăbi-o. Este ca şi cum i-ai scoate foarte mult sânge.

Aş mai dori să-ţi spun câteva vorbe în legătură cu oaspeţii nedoriţi. Nu este exclus ca ei să se retragă subit şi tu să tragi concluzia că fata s-a vindecat. Acest lucru este însă departe de adevăr! În asemenea situaţii, aceste spirite îşi spun: 'O acţiune amânată nu este o acţiune anulată! Dacă nu mă laşi să stau în pod, mă voi muta în pivniţă, şi îmi voi construi acolo explozibilul, în toată liniştea. Când va veni momentul, te voi provoca din nou la luptă, iar atunci nu va mai rămâne nimic

din tine!' Înţelegi cum se petrec lucrurile? Pentru voi, asemenea lucruri pot părea neverosimile şi ridicole, dar aşa se petrec ele în natură. De aceea, îţi mai spun, pentru ultima dată: în acest caz magnetismul local şi general nu are rezultate benefice! Sper că nu mai trebuie să-ţi explic odată principiile fundamentale ale acestei metode terapeutice!

De altfel, dacă tot vor ca fata să fie magnetizată, de ce nu îi pun pe medicii lor plătiţi să facă acest lucru, sau de ce nu îşi lasă aceştia asistenţii să le urmeze instrucţiunile, aşa cum o fac cu medicamentele pe care le prepară ei înşişi, pentru ca medicii chirurgi să poată sutura rănile, scoate sânge, aplica pansamente sau amputa membre? Nu au timp, sau consideră recompensa prea mică? De vreme ce ai acceptat să faci acest lucru fără a-Mi cere sfatul, poţi să încerci să aplici şi magnetizarea, căci Eu nu-ţi voi purta pică. De altfel, nu trebuie să consideri sfatul Meu ca o lege absolută.

Ceea ce trebuie să înţelegi este că ajutorul Meu nu vine de pe o zi pe alta, de azi pe mâine, ci direct proporţional cu credinţa, încrederea şi iubirea voastră pentru Mine! Încearcă să înţelegi! Amin!"

Capitolul 24

Vindecarea femeilor

Jakob Lorber, 14.02.1847

„Scrie acum câteva cuvinte pentru surioara micuţei Martha, pe care o cheamă Al-e. Draga Mea Al-e, nu aştept nimic de la tine decât iubire. Mie îmi place frumuseţea, iar tu eşti frumoasă; de aceea, plăcerea pe care Mi-o găsesc în tine este extremă. Dar să nu crezi că Mă refer la frumuseţea corpului fizic, ci numai la frumuseţea inimii tale, care este mult mai frumoasă decât cea a sărmanilor tăi fraţi şi surori.

Am totuşi ceva împotriva ta. Din când în când, din cauza frumuseţii tale, faci dovada unei anumite vanităţi, şi eşti puţin prea ataşată de fineţuri. Aceste pasiuni trebuie eliminate, căci altfel, ele îţi vor umple treptat inima cu amărăciune. Iar o inimă amară nu mai poate accepta iubirea Mea! Deşi ai renunţat la o parte din ele, ar trebui să renunţi complet, căci numai astfel te vei deschide complet în faţa iubirii Mele.

În plus, nu ar trebui să mai petreci atât de mult timp împodobindu-ţi capul, căci el este o expresie a inimii. Şi este limpede că în cazul de faţă arată vanitatea inimii.

În al treilea rând, draga Mea copilă, doresc să-ţi mai spun următoarele: atât timp cât eşti încă foarte tânără, cât ai o delicateţe naturală, cât eşti atât de voluptuoasă, evită aerul uscat şi nu te aşeza niciodată prea aproape de fereastră; în acest fel, nu vei avea niciodată vreo pată pe faţă, nici pe cea a corpului tău fizic, dar nici pe cea a sufletului tău atât de frumos. Acesta este cadoul Meu pentru tine, nu numai pentru ziua ta, ci şi pentru întreaga ta viaţă. În acest fel, vei deveni cu adevărat adorata Mea, iar Eu voi deveni Tatăl tău mult iubit şi preasfânt, deopotrivă temporar şi etern. Amin! Îţi declar toate acestea cu toată iubirea Mea, plină de gingăşie. Amin".

Partea a IV-a

Îngrijirea sănătăţii:

Fundamentele spirituale ale stării de sănătate

Capitolul 1

Învăţăturile fundamentale legate de îngrijirea corpului fizic şi a sufletului

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/210 (1-16)

Domnul: „Iată, corpul este alcătuit din materie, la care se adaugă elementele cele mai grosiere şi mai primordiale ale sufletului, care, prin înţelepciunea şi puterea Spiritului Etern şi Divin, sunt forţate să ia această formă organică, care corespunde întru totul sufletului care locuieşte în ea.

La început, sufletul care locuieşte în trup nu este cu mult mai pur decât acesta, căci şi el s-a născut din acelaşi suflet primordial impur al lui Satan cel căzut. Pentru sufletul cel impur, corpul nu este altceva decât o maşină de purificare, de o mare complexitate şi extrem de eficientă.

În interiorul sufletului locuieşte şi scânteia pură a Spiritului lui Dumnezeu, de unde îşi extrage sufletul conştiinţa de sine, dar şi a Ordinii Divine, prin vocea conştiinţei.

În plus, trupul mai este înzestrat cu diferite simţuri, putând auzi, vedea, mirosi, gusta şi pipăi. Prin intermediul lor, sufletul primeşte tot felul de informaţii de la lumea exterioară, bune şi rele, adevărate sau false. Judecata spiritului interior îi permite însă să înceapă să discearnă în curând binele de rău. Pe de altă parte, simţurile îi permit să câştige experienţă, învăţând să deosebească şi pe această cale binele de rău, ceea ce este plăcut de ceea ce este neplăcut, precum şi tot felul de alte impresii. Pe calea revelaţiei, sufletul este învăţat direct de Dumnezeu, deopotrivă din interior şi din exterior, prin intermediul cuvântului, care este calea care conduce către ordinea divină.

Astfel înzestrat, sufletul poate stabili singur ce trebuie să facă, în acord cu Ordinea Divină, care este uşor de recunoscut. Dar lucrurile nu ar fi astfel aşezate, sufletului i-ar fi imposibil să atingă vreodată o existenţă liberă şi eternă, în sine. Orice suflet care doreşte să nu-şi piardă existenţa trebuie să continue să-şi rafineze capacitatea existenţială, cu ajutorul instrumentelor care i-au fost puse la dispoziţie. În caz contrar, el va împărtăşi aceeaşi soartă ca şi trupul, pe care îl va părăsi într-o stare aproape totală de corupţie, nemaifiindu-i de nici un folos să-şi continue evoluţia într-un asemenea trup. În asemenea cazuri, sufletul este obligat să-şi continue evoluţia într-un înveliş mult mai puţin confortabil, de regulă într-o manieră foarte dureroasă şi jalnică.

Dintr-o altă perspectivă, trupul poate fi privit ca un adevărat iad pentru o fiinţă umană, căci el este alcătuit din numeroase particule supuse unei judecăţi severe, fiind astfel supus morţii. Materia provenită din corpurile cereşti care alcătuieşte corpul fizic al omului reprezintă pentru acesta un iad în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, cei care sunt prea ataşaţi de corpul lor sunt în mod evident ataşaţi de iadul în care trăiesc, alimentându-şi astfel propria judecată şi propria moarte. Pentru a-şi putea îndeplini sarcinile solicitate de suflet, în scopul atingerii

ţelului vieţii, trupul are nevoie de o anumită cantitate de hrană. Cel care exagerează însă cu îngrijirea corpului său, lucrând zi şi noapte numai pentru aceasta, lucrează în mod evident pentru perpetuarea iadului în care trăieşte şi a morţii care se apropie.

Tentaţiile prin care corpul sileşte sufletul să facă tot felul de activităţi pentru a-şi satisface propriile plăceri senzoriale trebuie atribuite naturii impure şi spiritelor materialiste sau condamnate, care alcătuiesc natura propriu-zisă a corpului. Dacă sufletul este prea atent la solicitările trupului, acţionând în consecinţă, el intră în contact cu aceste spirite, pătrunzând astfel adânc în iadul care le este caracteristic şi în moarte. În acest fel, el comite un păcat împotriva Ordinii lui Dumnezeu care sălăşluieşte în interiorul lui. Dacă sufletul se bucură şi îşi iubeşte excesiv trupul, el devine la fel de impur ca şi cele mai impure şi mai condamnate spirite ale corpului, perpetuând păcatul, şi deci iadul şi moartea. Deşi continuă să trăiască pe pământ, se poate spune că un asemenea suflet este deja mort. De altfel, el simte moartea dinlăuntrul lui şi se teme îngrozitor de ea. Într-o asemenea stare de păcat, sufletul poate face orice doreşte, dar nu poate descoperi viaţa, deşi o iubeşte mai presus de orice.

Aşa se explică de ce mii de fiinţe umane ştiu la fel de multe lucruri despre viaţa de după moarte ca şi o piatră care zace pe jos. Ori de câte ori cineva pomeneşte ceva despre acest subiect, ei îl ironizează sau se înfurie şi îl dau afară pe uşă. Şi totuşi, orice om ar trebui să-şi încheie procesul de evoluţie a „eului” său la vârsta de 30 de ani. În acest fel, viaţa care urmează după moarte ar deveni perfect liberă şi fericită, plenar conştientă şi la fel de sigură ca şi zborul unui vultur!

Există două categorii de oameni, unii care se interesează cât de cât de aceste lucruri, fără să înţeleagă însă mare lucru din ele, şi alţii care nici nu vor să audă de ele. Ambele categorii îşi trăiesc viaţa pe pământ în iad şi în moarte.

De multe ori, dacă sufletul s-a purificat complet, el mai are încă la dispoziţie suficient de mulţi ani pentru a-şi purifica şi trupul de spiritele sale. În acest fel, partea superioară a corpului poate beneficia şi ea de nemurirea sufletului, pe care îl însoţeşte şi după moartea componentei sale inferioare (grosiere)”.

Smerenia: premisa fundamentală a mântuirii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/159

Domnul: „Fără Mine, nimeni nu poate face nimic pentru mântuirea sufletului său. Şi chiar dacă ar face tot ce i-a stat în puteri, în acord cu legile care i-au fost revelate, el ar trebui să continue să se spăşească, mărturisindu-şi faptul că a fost un servitor leneş şi indolent. Iar pentru tot ce a făcut bine, ar trebui să-i mulţumească numai lui Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu va continua să-l susţină şi să îl întărească de-a pururi.

Cel care îl slăveşte pe Dumnezeu pentru lucrurile bune pe care le-a făcut îi face o bucurie Tatălui ceresc, fiind un servitor adevărat, care îi merge la inimă. Dumnezeu nu va alunga un asemenea om, ci îl va proteja cu propria Sa mână. Cine îl alungă însă pe Dumnezeu din inima sa – fiind indiferent faţă de El, considerându-se un stăpân al acestei lumi, acţionând în funcţie de raţiunea sa lumească, acceptând să fie lăudat pentru faptele sale sau lăudându-se el însuşi cu inteligenţa şi cu faptele sale – acesta se răsplăteşte singur, aşa că nu se mai poate aştepta la o

răsplată şi din partea lui Dumnezeu! De aceea, tot ceea ce faceţi adevărat şi bine, faceţi în Numele Meu, iar Eu voi sta alături de voi pentru a vă întări şi a vă ajuta să reuşiţi!"

Năzuinţe pământeşti şi aspiraţii cereşti

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/222

Un prieten roman cere informaţii legate de viitoarele transformări în navigaţie.

Domnul îi răspunde: „Generaţiile care vor veni vor construi nave extrem de frumoase, cu care vor putea călători în toate direcţiile, pe tot globul, cu viteza păsărilor. Ele nu vor amplifica însă bunăstarea fizică sau spirituală a oamenilor, ci dimpotrivă, o vor reduce dramatic.

De aceea, păstraţi ce aveţi cât de mult timp puteţi! Căci orice perfecţionare a lucrurilor de pe acest pământ reprezintă o schimbare pe termen lung, care acţionează în detrimentul vieţii spirituale, singura pe care oamenii ar trebui s-o cultive din toate puterile.

La ce i-ar folosi omului dacă ar dobândi toate comorile acestei lumi, dacă sufletul său s-ar îmbolnăvi astfel ireversibil? Nu aţi văzut cât de scurtă este viaţa trupului pe acest pământ şi care este destinul său final? Pentru lumea de dincolo nu are nici o importanţă dacă ai murit ca un cerşetor sau ca un împărat!

Cei care dispun de foarte mult în această lume vor fi extrem de săraci în lumea de dincolo. Cei care nu au nimic aici vor avea totul în lumea de dincolo. Ei vor dobândi cu uşurinţă acolo comorile spirituale, singurele care sunt adevărate şi vii.

Strămoşii voştri, care au trăit pe acest pământ, au fost fiinţe mult mai fericite decât voi. Necesităţile lor erau foarte simple. Când oamenii au început să-şi construiască oraşe în văile joase, ei au devenit orgolioşi şi indolenţi, şi astfel depravarea şi suferinţa a intrat în viaţa lor. La ce le-au folosit cunoştinţele lor? Ei L-au pierdut pe Dumnezeu, iar energia vitală a spiritului i-a părăsit, astfel încât au ajuns să nu mai creadă într-o viaţă de apoi, la fel cum nu cred nici cei mai mulţi dintre voi.

S-a produs astfel o transformare dramatică, materialismul repurtând o victorie absolută asupra spiritualităţii!

Cei înţelepţi urmăresc să renunţe la confortul inutil şi la o viaţă materială prea luxoasă, în schimbul unei vieţi spirituale cât mai pure şi mai autentice. Acest lucru v-ar fi mult mai de folos decât cele mai mari invenţii care v-ar ajuta să traversaţi în condiţii sigure şi foarte rapid marile oceane. Mai devreme sau mai târziu, orice om va muri! La ce-i vor folosi atunci marile sale invenţii sufletului care părăseşte acest plan?

De aceea, păstraţi ceea ce aveţi deja! Mai presus de orice, urmăriţi să păşiţi din ce în ce mai profund pe calea spiritului, şi veţi descoperi astfel cea mai mare invenţie care vă poate ajuta să străbateţi drumul de la pământ la lumea de apoi.

Cu siguranţă, această lume va dura de-a pururi. De aceea, grăbiţi-vă cât mai tare ca să ajungeţi aici. În ceea ce priveşte trupul şi cele pământeşti, nu vă preocupaţi de ele mai mult decât este strict necesar!

Evident, este natural ca omul să mănânce şi să bea, să-şi protejeze trupul de căldura sau de frigul excesiv. Dar cel care se preocupă exclusiv de trupul său, în detrimentul sufletului nemuritor, nu demonstrează altceva decât o incredibilă prostie şi orbire…

Dacă M-ai înţeles, nu Mă mai întreba pe viitor despre îmbunătăţirile pe care le vor aduce oamenii obiectelor lor pământeşti, deşarte prin ele însele. Eu nu am venit pe acest pământ decât cu unicul scop de a pregăti pentru voi calea către viaţa eternă, astfel încât voi să puteţi păşi în condiţii de totală siguranţă pe ea, avansând către marea destinaţie!”

Binecuvântarea simplităţii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/183 (7)

Domnul: „Dacă doriţi să trăiţi fericiţi pe acest pământ, păstraţi-vă simplitatea primordială! Ea nu cere eforturi prea mari, şi în plus, reduce la minimum nevoile naturale, pe care le veţi putea împlini foarte uşor… Nu veţi fi nevoiţi să pierdeţi prea mult timp pentru a vă satisface aceste nevoi naturale, şi veţi avea cu atât mai mult timp pentru contemplarea spirituală! Aceasta este infinit mai valoroasă decât construirea unui palat cu sudoarea frunţii şi cu pierderea a mii de vieţi omeneşti!”

Beneficiile spirituale ale unei vieţi naturale

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/140

Domnul le-a spus celor trei înţelepţi veniţi din Persia: „Absolut toţi oamenii care au o natură bună sunt instruiţi de către spirite, care îi învaţă despre ştiinţele naturale şi spirituale, într-o manieră mai mult sau mai puţin subtilă. Dacă oamenii ar trăi mai natural, mai simplu, şi dacă s-ar orienta mai mult către viaţa lor interioară, ei ar stabili un contact din ce în ce mai ferm cu spiritele înalte din lumea de dincolo. Acesta a fost şi cazul vostru, dar pe măsură ce aţi devenit din ce în ce mai materialişti, din cauza numeroaselor voastre călătorii, spiritele înalte v-au părăsit, lăsându-vă să trăiţi din cunoaşterea voastră”.

Care sunt necesităţile oamenilor şi ce le oferă pământul

Soarele spiritual, II/90

„Să spunem că un om mediu are nevoie de 1,5 kg de hrană pe zi. Este uşor să calculăm astfel de câtă hrană are el nevoie pe durata a 365 de zile. Această cantitate reprezintă nevoile naturale ale omului. Natura îi permite să acumuleze această cantitate anuală. Dacă bărbatul are o soţie şi copii, el poate acumula pentru fiecare nou membru al familiei sale o cantitate similară. În acest fel, el acţionează în conformitate cu legile naturii. Dacă face o muncă foarte grea, lui i se permite să mănânce o cantitate dublă de alimente.

Dacă toată lumea ar respecta această regulă simplă, pe pământ nu ar mai exista foamete sau nevoi. Domnul a aranjat astfel lucrurile încât dacă pământul ar fi lucrat în mod corespunzător, şi dacă recolta ar fi distribuită corect, ea ar asigura cu

uşurinţă toate nevoile a 1,2 miliarde de oameni de pe planetă. La ora actuală nu trăiesc nici măcar un miliard de oameni, dar 700 de milioane suferă de foame.

De ce se petrec astfel lucrurile? Deoarece oamenii nu respectă legea naturii, care le este inerentă.

Să continuăm. Putem calcula cu uşurinţă de câte haine are nevoie un om pornind de la înălţimea sa. Unui om îi sunt suficiente patru rânduri diferite de haine pentru a-şi acoperi corpul în cele patru anotimpuri. Acesta este standardul natural pentru îmbrăcăminte. Aş mai adăuga că aveţi nevoie de patru ori mai multe rânduri de lenjerie de corp, din motive de igienă.

Dacă aţi respecta acest standard, pe pământ nu ar mai exista oameni dezbrăcaţi. Ce fac însă imensele voastre fabrici de îmbrăcăminte? Ele cumpără la preţuri de nimic materia primă şi fac o cantitate uriaşă de haine luxoase, care depăşesc cu mult nevoile trupului uman, după care le vând la preţuri ridicol de mari celor nevoiaşi. Pe de altă parte, foarte mulţi oameni, îndeosebi femeile, acumulează de-a lungul anilor mai mult de o sută de haine diferite. Toţi aceşti oameni încalcă armonia naturală, ceea ce explică de ce, din aproximativ un miliard de oameni care trăiesc la ora actuală pe pământ, cel puţin 600 de milioane trăiesc aproape goi sau nu îşi pot asigura nici măcar strictul necesar în materie de îmbrăcăminte.

Cât de mare trebuie să fie o casă, pentru ca în ea să încapă în condiţii decente câţiva oameni şi familiile lor, împreună cu servitorii necesari? Mergeţi la ţară şi convingeţi-vă cu ochii voştri că pentru un trai confortabil nu este deloc necesar un palat cu o sută de camere.

Tot ceea ce depăşeşte aceste standarde naturale se opune ordinii lui Dumnezeu, încălcând astfel poruncile Sale.

Mai departe, cât de mare trebuie să fie o proprietate funciară? Eu afirm că o bucată de pământ cu o suprafaţă de 1.700 de metri pătraţi ar permite cu uşurinţă obţinerea unui venit mediu, cu o muncă moderată, care să asigure toate nevoile omului de vârstă medie de-a lungul unui an. Dacă pământul este foarte bun, este suficientă chiar o jumătate din această suprafaţă. Dacă pământul nu este de o calitate prea bună, puteţi dubla suprafaţa acceptabilă. Dacă familia este alcătuită din mai mulţi membri, puteţi obţine suprafaţa necesară de pământ înmulţind cifrele de mai sus cu numărul de membri ai familiei. Veţi obţine astfel o cifră în acord cu ordinea naturală a lui Dumnezeu. Eu voi fi chiar mai generos, şi voi dubla această suprafaţă, stabilind că acesta este dreptul vostru, acordat vouă de Dumnezeu. Dacă pământul ar fi împărţit în această manieră, atunci cele 700 de milioane de familii ar putea trăi într-o siguranţă deplină pe suprafaţa pământului".

Falsa sfinţenie

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/51

Domnul: „Corpul are nevoile sale, iar spiritul are propriile sale necesităţi. De aceea, nu putem spune că ne slăbim spiritul dacă avem grijă să ne întărim membrele şi organele noastre.

Nu trebuie să credeţi că lui Dumnezeu îi sunt pe plac postul şi penitenţa pentru păcatele comise, făcute numai de ochii lumii exterioare! Dumnezeu îi iubeşte în primul rând pe cei care mănâncă şi beau cu recunoştinţă ceea ce revarsă asupra lor graţia Lui, întărindu-şi astfel puterea pământească pentru a munci apoi în

beneficiul semenilor lor. Dacă omul păcătuieşte, el trebuie să-şi recunoască păcatul, să se căiască, să-l respingă, iar apoi să urmărească să nu-l mai comită pe viitor. Altfel spus, ar trebui să urmăriţi sincer să vă îmbunătăţiţi comportamentul.

Din păcate, există şi unii oameni care îşi trăiesc întreaga viaţă numai de dragul mâncării şi al băuturii. Ei nu se preocupă decât de stomacul lor, nu înţeleg porunca: 'Iubeşte-ţi aproapele', îi dispreţuiesc pe săraci şi nu-i primesc la uşa casei lor. Burţile lor veşnic pline nu îi ajută să înţeleagă suferinţa produsă de foame şi de sete. Aceştia sunt marii lacomi, beţivi şi desfrânaţi, care îşi supun în permanenţă trupul celor mai josnice pasiuni. Nici unul dintre ei nu va putea intra însă vreodată în Împărăţia lui Dumnezeu.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru ipocriţii care postesc şi fac penitenţă, care aduc ofrande la templu, dar numai pentru a fi respectaţi de alţi oameni şi lăudaţi pentru faptele lor. În schimb, ei îi tratează pe ceilalţi cu toată condescendenţa, îi dispreţuiesc şi îi acuză de toate păcatele, evitându-i de departe, numai pentru simplul motiv că nu s-au lăudat public cu postul lor, că nu au făcut penitenţă sau că nu au adus la vedere ofrande la templu.

Dar Eu vă spun: aceşti oameni sunt o oroare în faţa lui Dumnezeu, căci inimile, simţurile şi intelectul lor sunt complet împietrite. Ei îşi judecă semenii fără pic de compasiune sau toleranţă, mătură la uşa vecinilor lor, dar nu observă murdăria din propria lor casă. O, adevăr vă spun, în ceea ce îi priveşte pe aceşti 'oameni sfinţi şi drepţi', cu măsura cu care măsoară ei acum li se va măsura şi lor în lumea de dincolo!”

Toleranţa faţă de obiceiurile străinilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/99-100

Domnul: „…Apoi, cei de faţă s-au ridicat şi au plecat către locul unde li se pregătiseră aşternuturile. Eu am rămas însă pe scaunul Meu până dimineaţa.

A doua zi, după ce toată lumea s-a odihnit bine, ne-am adunat cu toţii cu o oră înainte de răsăritul soarelui, iar evreii au început să se spele potrivit obiceiului lor. La rândul lor, romanii s-au spălat cu apă parfumată, potrivit cutumelor lor, după care şi-au aplicat pe corp uleiuri parfumate care au răspândit un miros plăcut în cameră.

Atunci, mai mulţi discipoli s-au apropiat de Mine şi Mi-au spus: 'Doamne, aceşti oameni au trecut la credinţa noastră, dar continuă să îşi păstreze vechile lor tradiţii. Toate aceste uleiuri, alifii şi parfumuri sunt probabil foarte scumpe, şi este limpede că ar fi mult mai util dacă s-ar spăla şi ei cu apă curată, la fel ca noi, folosind banii pe care i-au dat pe aceste parfumuri pentru a alina suferinţele săracilor!'

Dar Eu le-am spus: 'Cei care fac pentru cei sărmani ceea ce fac aceşti romani – evident, dacă dispun şi de mijloacele financiare necesare – pot să îşi îngrijească trupul aşa cum au fost obişnuiţi din copilărie. Pentru ei aceasta a devenit o nevoie naturală, la fel cum voi v-aţi obişnuit să vă spălaţi cu apă proaspătă. Pe Mine nu Mă interesează asemenea lucruri –în ce fel vă faceţi fiecare toaleta intimă. Singurul lucru care contează pentru Mine este inima voastră, cu care vă prezentaţi înaintea Mea.

De aceea, aveţi grijă ca atunci când veţi predica Evanghelia Mea în faţa naţiunilor să nu încercaţi să le schimbaţi obiceiurile legate de trupurile lor!

Căci este suficient dacă omul crede în Mine şi în Numele Meu, şi dacă trăieşte în conformitate cu învăţăturile Mele. Cât despre trup, acesta poate fi îngrijit aşa cum a fost obişnuit omul din copilărie, astfel încât să rămână sănătos şi curat.

Pe scurt, dacă vedeţi că Eu tolerez anumite aspecte, cu atât mai mult le puteţi tolera voi! Rolul vostru este să transmiteţi mai departe sfaturile pe care vi le-am dat Eu pentru mântuirea sufletului, îndeosebi celor către care vă conduce Spiritul Meu, fără să vă supăraţi însă dacă ele nu sunt acceptate sau respectate de cei în cauză!

Mai mult, ar trebui să mâncaţi şi să beţi ceea ce vi se oferă, fără să mai fiţi atât de ataşaţi de iudaismul exterior, materialist, care nu are nici o valoare în faţa Mea. În schimb, ar trebui să acţionaţi în concordanţă cu spiritul adevăratului iudaism, cel interior şi viu, căci numai aşa veţi deveni discipolii Mei autentici, şi numai aşa îmi vor fi plăcute lucrările voastre. Iar Eu voi rămâne de-a pururi cu voi, în spiritul Meu, până la sfârşitul zilelor acestui pământ! M-aţi înţeles?'"

Nu fugiţi de lumea exterioară

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/83

Domnul: „Cel care acceptă în totalitate cuvântul Meu, trăind şi acţionând în conformitate cu el, fără să se îndepărteze nici un pic de la el, Mă va accepta cu siguranţă şi pe Mine, cu toată iubirea, înţelepciunea şi atotputerea Mea, şi va avea astfel şansa de a deveni un adevărat copil al lui Dumnezeu. Tatăl din ceruri nu va ascunde nimic din ceea ce are El de un asemenea copil!…

Eu nu doresc să fac din voi fiinţe umane speriate, care blestemă lumea exterioară, ci mai degrabă înţelepţi care o vindecă şi ştiu cum să se folosească de ea!

Dacă cineva se îndrăgosteşte atât de mult de unealta artei sale, ferindu-se să o folosească şi ascunzând-o cu grijă pentru a nu se uza şi a nu-şi pierde astfel frumuseţea, pe care i-ar contempla-o apoi zi de zi, cu o adevărată frenezie – cum l-aţi numi pe acesta? Nu l-aţi considera nebun?

Pentru voi, lumea exterioară este o unealtă, cu ajutorul căreia – dacă o veţi folosi cu măiestrie – veţi putea produce opere de artă de o mare frumuseţe! Dar întrucât sunteţi discipolii Mei, va trebui să vă folosiţi de această unealtă aşa cum v-am învăţat Eu, Învăţătorul vostru!

Când este folosită corect, această unealtă poate pregăti pentru voi viaţa eternă. Dacă nu o folosiţi însă corect, ea va fi precum un cuţit ascuţit în mâinile unui copil, şi voi vă veţi răni cu uşurinţă!"

Nu fiţi rigizi în aplicarea legii

Ida Kling, 2.10.1894

„M-ai întrebat dacă aplicarea strictă a dietei alimentare se aplică inclusiv în regiunile mai reci. Văd că nu-ţi este clar, aşa că îţi voi răspunde.

Ordinea Mea se aplică tuturor celor patru continente; mai mult, ea este aceeaşi pentru întreaga creaţie vizibilă. Ordinea Mea nu are cum să fie alcătuită doar din câteva indicaţii sporadice date de iubirea Mea, ci are la bază liberul arbitru al fiinţelor umane, cărora nu le dau decât sfaturi părinteşti, dar niciodată legi divine. De aceea, feriţi-vă să vedeţi în Mine un Legiuitor! Eu nu am venit să vă aşez sub incidenţa legii, şi nici să vă dau pe mâna tribunalului. Dimpotrivă, am venit ca să vă eliberez de povara legii şi să vă transform din nişte fiinţe umane condamnate, trăind în închisoarea lor, în nişte copiii ai lui Dumnezeu, liberi din punct de vedere spiritual.

Oricine urmează sfaturile Mele născute din iubire va fi binecuvântat. Dacă există însă o constrângere care nu s-a născut din iubirea Mea, pe care omul o acceptă, atunci este mai bine ca el să trăiască în conformitate cu propria lui iubire, născută din trup şi din iubirea de sine. Tot ceea ce faceţi trebuie să se nască din propria voastră voinţă, din adâncul inimilor voastre, căci adevăratele fapte ale iubirii nu se pot naşte altfel. În timpurile care vor urma, vă voi dovedi din nou acest lucru.

Eu prefer oricând un om care nu îmi respectă voinţa, unuia care ascultă de Mine, din teamă şi din supunere, dar fără să-l tragă inima. Chiar dacă pare că ascultă de Mine, acesta din urmă nu îmi înţelege cuvântul şi nu are încă o credinţă vie. Abia atunci când îmi va înţelege plenar cuvântul va acţiona el cu toată convingerea, dublată de întreaga iubire din inima sa, în conformitate cu adevărul pe care acum în recunoaşte în inima lui, căpătând astfel întreaga putere. Iubirea celor temători nu este decât pe jumătate sinceră, căci ei nu trăiesc în conformitate cu o convingere interioară, ci numai cu lecţiile primite de la lumea exterioară, pe care în adâncul inimii nu le înţeleg şi nu le acceptă. Ei le respectă numai în măsura în care acestea le oferă anumite avantaje, fără să le ceară în schimb nici un fel de sacrificii.

Ţi-am descris astfel câteva tipuri de fiinţe umane: unele care ascultă cuvântul, iar altele care acţionează în funcţie de acesta. Ţi-am descris toate aceste lucruri ca să înţelegi mai bine sarcinile care îţi revin pe acest pământ, şi ca un ghid pentru viaţa eternă!”

Capitolul 2

Căsnicia sănătoasă

Un avertisment adresat celor care nu au o natură curată

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/86

Domnul: „Cine păcătuieşte prin desfrâu este foarte bolnav în sufletul lui! Căci prin acest păcat, inima se împietreşte tot mai tare cu fiecare zi, uitând de milă şi de compasiunea faţă de semenii săi. În final, el ajunge să nu mai iubească pe nimeni altcineva decât pe sine şi obiectul pasiunii sale desfrânate. O asemenea inimă ajunge să respingă cuvântul lui Dumnezeu, care îl avertizează împotriva dorinţelor sale păcătoase, devenind în cele din urmă chiar duşmanul celor care ascultă de cuvântul lui Dumnezeu şi care trăiesc în conformitate cu acesta. Foarte mulţi oameni suferă de această boală. De aceea am venit din nou la voi, ca să vă vindec de această maladie mortală. Oricine este conştient de faptul că este atins de această boală să se întoarcă spre Mine cu toată încrederea, iar Eu îl voi vindeca!…

Adevăr vă spun: desfrânaţii nu vor intra niciodată în Împărăţia lui Dumnezeu, decât în măsura în care îşi vor schimba radical modul imoral de viaţă!… Căci aceşti fiori senzuali nu sunt altceva decât un vicleşug al lui Satan. Vai celor care îi vor permite în acest fel lui Satan să intre în ei! Cu greu vor mai putea scăpa ei vreodată de ghearele lui, iar suferinţele vor părea că nu mai au sfârşit! De aceea, feriţi-vă de aceste pasiuni, căci în caz contrar, va veni ziua în care ele nu vor mai fi deloc plăcute pentru voi!"

Binecuvântarea castităţii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/230-231

Domnul: „Dacă oamenii ar evita viciul desfrâului, limitându-se numai la acele contacte sexuale necesare pentru a procrea, adevăr vă spun, nu ar exista om pe această planetă care să nu fie un clarvăzător! Din păcate, nu trece zi fără ca bărbaţii şi femeile să nu îşi risipească puterile, irosind astfel lichidele vitale cele mai nobile şi mai apropiate de structura sufletului!

Din această cauză, ei devin indolenţi şi senzuali, nemaicăutând altceva decât plăcerile simţurilor. Rareori sunt capabili de gânduri înalte, fiind dimpotrivă, temători, laşi, materialişti, agitaţi şi schimbători, egoişti, invidioşi şi geloşi. Ei nu mai înţeleg aproape nimic din ceea ce este spiritual, căci fanteziile lor se învârt întotdeauna în jurul tentaţiilor cărnii, iar imaginaţia lor nu mai este capabilă să se ridice către marile înălţimi spirituale. Mai sunt unii care din când în când îşi revin pentru câteva ore şi îşi înalţă pentru o clipă privirea către cer, dar gândurile senzuale apar din nou, aproape imediat, ca norii grei care ascund cerul, astfel încât sufletul uită complet de gândurile sale elevate, căzând din nou în capcana pasiunilor trupeşti!…

De aceea, acceptaţi acest adevăr: desfrânaţii şi prostituatele, cei care comit adulter, indiferent de sex, şi toţi cei care comit păcate trupeşti nu vor putea pătrunde decât cu care greutate în Împărăţia lui Dumnezeu!

Dacă vi se pare prea severă această judecată, încercaţi să schimbaţi o asemenea fiinţă senzuală. Începeţi prin a-i repeta poruncile lui Dumnezeu şi spuneţi-i: 'Pace ţie! Iată, Împărăţia lui Dumnezeu se apropie! Renunţă la viaţa desfrânată pe care ai dus-o până acum, iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi iubeşte-ţi semenii la fel de mult ca şi pe tine însuţi! Caută adevărul şi Împărăţia lui Dumnezeu în profunzimile inimii tale! Renunţă la lumea exterioară şi la materia ei, şi caută să-ţi trezeşti spiritul viu! Roagă-te, caută şi acţionează în conformitate cu ordinea divină!' Veţi constata că vorbele voastre s-au izbit de nişte urechi surde! Omul va râde de voi, vă va întoarce spatele sau vă va spune: 'Lasă-mă în pace, tembelule; nu mă mai enerva cu prostiile tale, căci s-ar putea să te lovesc!' Dacă îl veţi admonesta şi a doua oară, nu este exclus să aveţi parte de o reacţie chiar mai dură din partea lui.

De aceea, cei care comit păcat trupesc cu prostituatele nu sunt numai nişte păcătoşi desfrânaţi, ci şi nişte oameni foarte răutăcioşi, din cauza iritabilităţii lor, gata oricând să izbucnească într-o criză de furie, dar orbi şi surzi în faţa aspectelor spirituale, a oricărei forme de bunătate şi adevăr. Un hoţ poate fi mult mai uşor convertit decât un desfrânat şi un adulter.

Oriunde această boală a sufletului – care este desfrâul – a prins rădăcini adânci printre oameni, predicarea Evangheliei a luat sfârşit… De aceea, mai presus de orice, aveţi grijă ca acest viciu să nu prindă rădăcini adânci nicăieri! Nici chiar cei căsătoriţi nu ar trebui să aibă alte relaţii intime decât cele strict necesare pentru procreaţie. Cât despre cei care îşi deranjează soţiile deja însărcinate, ei nu fac altceva decât să pângărească fructul din pântecul acestora, impregnându-l cu spiritul desfrâului. Căci spiritul care îi seduce pe soţ şi pe soţia acestuia, trezind în ei dorinţa unei intimităţi care depăşeşte ordinea naturală, va influenţa şi copilul încă nenăscut, chiar mai puternic decât i-a influenţat pe părinţii acestuia.

Nici chiar procreaţia nu ar trebui făcută inconştient, existând nişte reguli care trebuie respectate: mai întâi de toate, ea nu trebuie practicată numai din pură plăcere senzuală, ci din iubirea cea mai curată, precum şi dintr-o înclinaţie a celor două suflete. În al doilea rând, după ce soţia a rămas însărcinată, ea nu mai trebuie deranjată de soţ mai devreme de cel puţin şapte săptămâni după naştere.

Copiii procreaţi în această manieră şi care nu au fost deranjaţi în pântecul mamei lor se nasc mai perfecţi din punct de vedere fizic. Sufletul lor devine mult mai repede preocupat de sănătatea sa spirituală, într-un organism frumos dezvoltat, decât sufletul copiilor corupţi încă din pântecul mamei lor, care nu mai pot fi recuperaţi decât dacă încep imediat procesul de auto-perfecţionare. Pe de altă parte, sufletele copiilor procreaţi conform ordinii divine sunt mai pure şi mai uşoare, întrucât nu au fost tulburate de aceste spirite ale desfrâului, care se nasc la nivelul trupului embrionului prin contacte intime repetate, dar care afectează şi sufletul noului-născut. Sufletele pure se înalţă foarte uşor către Dumnezeu, aşa cum a făcut-o Samuel, încă din copilărie, când iubirea este oricum foarte inocentă! Sfera vitală începe să se formeze de timpuriu în jurul trupurilor acestor copii, care devin foarte uşor clarvăzători, şi întreaga Mea manifestare le vine în întâmpinare şi se aşterne la picioarele lor.

Ce se poate spune despre ceilalţi copii, deja corupţi în pântecul mamei lor, prin comparaţie cu aceştia? Îţi spun un singur lucru: ei nu sunt decât umbre ale vieţii! Şi cine este principalul vinovat? Toate aceste plăceri senzoriale, despre care am vorbit până acum!

În viitor, ori de câte ori veţi auzi predicat cuvântul Meu, ar trebui incluse şi aceste învăţături, căci ele cultivă solul vieţii, curăţându-l de mărăcini, de scaieţi şi de buruieni, din rândul cărora niciodată nu pot fi recoltaţi struguri sau smochine dulci!”

Capacitatea de a procrea şi utilizarea ei corectă

Casa Domnului, III/64 (9-18)

Lameh, unul din strămoşii noştri, a spus: „Bărbatul are o nevoie, care îl face să fie foarte tulburat în faţa femeilor. Iar această nevoie este insaţiabilă. Chiar dacă are două, trei sau mai multe soţii frumoase, dacă ajunge într-un loc în care există o sută de femei diferite, foarte curând el va simţi nevoia să le posede şi pe acestea!

De ce l-ai înzestrat, o, Doamne, pe bărbat cu o asemenea nevoie, care – potrivit ordinii Tale – nu trebuie satisfăcută?”

Domnul: „Ascultă, bogăţia sentimentelor poate fi comparată cu puterea impulsului de a procrea. Orice sentiment care se manifestă printr-un puternic impuls, sau ca o nevoie a inimii, are şi o mare capacitate de a procrea întru spirit. Dacă însă bărbatul este un desfrânat şi îşi împrăştie sămânţa pe toate străzile şi pe toate aleile, golindu-se astfel de putere de jos în sus, cum ar putea procrea el un fruct de proporţii corecte cu o femeie fertilă? Cu siguranţă, el nu va putea face acest lucru, căci din legumele veştejite nimeni nu mai poate stoarce sucul vieţii.

La fel stau lucrurile şi cu bogăţia de sentimente: bărbatul are datoria să strângă aceste sentimente în inima sa, nu să le împrăştie, pentru ca apoi să Mi le ofere Mie! Când aceste sentimente vor ajunge la maturitate, el va găsi în Mine, sursa oricărei vieţi, cel mai plenar şi mai satisfăcător înlocuitor, inclusiv pentru toate femeile din lume; iar el îşi va putea iubi soţia cu aceste noi sentimente, mult mai puternice acum. Pe de altă parte, el nu va mai tânji după soţia aproapelui său.

Mai trebuie să ştii că pe pământ, tot ceea ce există într-un om reprezintă doar un potenţial care trebuie dezvoltat, pentru a-şi atinge scopul său infinit, exaltat, etern. De aceea, omul nu trebuie să se folosească de aceste puteri până când ele nu ajung la maturitate. La fel cum fructele pământului nu se coc decât la lumina soarelui, puterile spirituale ale omului nu se coc decât la lumina Mea. De aceea, toţi oamenii ar trebui să-şi orienteze puterile către Mine, până când vor deveni perfect maturi, conform ordinii Mele. Cei care nu doresc să facă acest lucru sunt singurii responsabili pentru moartea care îi aşteaptă”.

O evanghelie a căsătoriei

Copilăria lui Iisus, cap. 102

„Atunci, copilul Christos s-a ridicat şi le-a spus lui Cirenius şi soţiei sale, Tullia: ‘Eu nu sunt Domnul acestei lumi. De aceea, în ceea ce Mă priveşte, sunteţi eliberaţi de cele lumeşti! Dacă aţi descoperit adevărata iubire în inimile voastre, nu veţi comite cu siguranţă adulter! În ceea ce priveşte căsnicia, nici o altă lege nu este valabilă pentru Mine decât cea scrisă cu litere de foc în inimile voastre.

Tu, dragul Meu Cirenius, ţi-ai orientat atât de puternic inima către această fată, încât nu ar trebui să ţi-o mai întorci niciodată de la ea! Şi tu, draga Mea fiică, te-ai aprins de iubire încă de când l-ai văzut prima oară, aşa că – în faţa Mea – tu eşti deja soţia lui. Eu nu ţin niciodată cont de legămintele din exterior, ci numai de cele din inima voastră. Rămâneţi credincioşi pentru totdeauna acestor legăminte, dacă nu doriţi să deveniţi adulteri în faţa Mea! Blestemaţi fie cei care le dau tinerilor căsătoriţi alte sfaturi, din motive lumeşti, căci singurul motiv care ar trebui să conteze în aceste cazuri este iubirea, iar aceasta reprezintă esenţa Mea! Căci care dintre ele este mai importantă, iubirea născută din Mine, sau raţiunea lumească, născută din iad?

De vreme ce v-aţi recunoscut şi v-aţi ataşat unul de celălalt încă de la prima vedere, conform acestei legi vii, atunci nu ar trebui să vă mai despărţiţi niciodată, dacă nu doriţi să comiteţi un păcat în faţa Mea!

Pentru Mine nu contează verighetele voastre lumeşti, ci doar legătura dintre inimile voastre. Cel care violează acest adevăr devine un adulter în faţa Mea!

Vai celor care iubesc mai presus raţiunea şi această lume. Blestemaţi fie ei!’

Aceste cuvinte ale copilului Iisus i-au şocat pe toţi, şi nimeni nu a mai îndrăznit să rostească vreun cuvânt legat de acest subiect, al căsătoriei”.

Cuvintele Tatălui referitoare la căsătorie

Casa Domnului, II/89

„După ce părinţii au binecuvântat cuplul proaspeţilor căsătoriţi, Jorias şi frumoasa sa soţie s-au întors către Abedam[4], care i-a chemat la El. Când au ajuns în faţa Sa, Omul Sfânt şi-a pus mâinile mai întâi pe Jorias, apoi pe Besela. El le-a atins capetele şi inimile (partea stângă a pieptului), după care le-a spus:

‘Primiţi binecuvântarea Mea pentru viaţa eternă! Procreaţi numai fructe ale iubirii cele mai pure! Nu vă ataşaţi de satisfacţia trupului, care are natura păcatului, şi veţi păşi veşnic liberi în faţa Mea. Cine îşi satisface trupul şi îl hrăneşte peste măsura normală, găsindu-şi mulţumirea prin tot felul de acţiuni desfrânate, nu face altceva decât să-şi hrănească propriul păcat, dând morţii eterne întreaga putere asupra lui, datorită pasiunii sale carnale.

De aceea, controlaţi-vă întotdeauna dorinţa, până când vine timpul să procreaţi un fruct viu pentru Mine! Atunci când a sosit momentul, chemaţi-Mă pe Mine, ca să vă împiedic să faceţi sacrificii pentru păcatele voastre, astfel încât să rămâneţi în graţia Mea.

Toţi cei care cad din acest motiv au mari dificultăţi în a se mai ridica în picioare, şi odată cu fiecare nouă cădere, spiritul lor este înconjurat cu un nou zid al închisorii morţii. Atunci când vor dori să scape din temniţa cărnii – care reprezintă păcatul originar şi moartea spiritului – ei vor trebui să străpungă nu un singur zid, ci câteva sute, fiecare fiind mai dur şi mai greu de străpuns decât precedentul!…

De aceea, vă spun încă o dată: ‘Nu hrăniţi, nu întăriţi şi nu vă desfătaţi trupul!’, căci în acest fel, voi hrăniţi, întăriţi şi vă desfătaţi practic propria moarte, care ajunge să înconjoare spiritul ca ultima închisoare înainte de eliberare. Ridicaţi-vă către viaţa eternă, născută din Mine şi trăită întru Mine!

Tu, dragul Meu Jorias, ai cunoscut măreţia şi frumuseţea stării de copil al iubirii Mele! Ai experimentat plenitudinea şi intensitatea iubirii Mele părinteşti! De aceea, rămâi credincios voinţei Mele, Mie, Dumnezeul tău, da, rămâi credincios Tatălui tău preasfânt şi preaplin de iubire!

Dacă te vei rătăci de pe calea pe care ţi-o indic acum, cerul se va oculta în faţa ochilor tăi, acoperindu-se cu o ceaţă groasă, iar tu nu vei mai vedea stelele vorbitoare până când nu te vei întoarce din nou pe calea Mea!

În schimb, dacă vei rămâne credincios voinţei Mele, vei începe să constaţi cât de curând marea putere care sălăşluieşte înlăuntrul tău. Scopul acestor sfaturi este ca tu să asculţi de voinţa Mea, să o accepţi înlăuntrul tău şi să o transformi în propria ta voinţă…

Oricine va face din voinţa Mea propria lui voinţă, va deveni la fel de perfect ca şi Mine, Tatăl vostru, şi va putea realiza marile lucrări ale vieţii la fel cum o fac Eu. Cine devine posesorul voinţei Mele cunoaşte adevărul stării de fiu…

---

[4] Numele Domnului, care le-a apărut în formă umană strămoşilor noştri.

Aceasta este starea de fiu, când omul se află în interiorul voinţei Mele, iar voinţa Mea în interiorul lui. Acesta este fructul viu şi autentic al iubirii pure şi al vieţii eterne.

Mai presus de toate, ar trebui să procreezi împreună cu soţia ta acest fruct, de dragul Meu. Abia apoi vei putea procrea copii, care se vor naşte din voinţa Mea şi care vor fi la fel de perfecţi ca şi cel care i-a procreat. Aceasta este binecuvântarea Mea pentru tine, ca voinţa Mea să devină voinţa ta, iar tu să trăieşti numai prin ea, acum şi de-a pururi! Amin'".

Voinţa lui Dumnezeu pentru bărbaţi şi femei

Casa Domnului, I/36

„Cât despre voi, femeile, ar trebui să vă acoperiţi trupul cât mai complet, astfel încât natura voastră să nu îi atragă pe bărbaţi în păcatul desfrânării. Mai presus de toate, fiţi la fel de caste ca şi albinele, care nu îndrăznesc să-şi arate faţa în lumina soarelui, ci trudesc la celulele fagurilor pentru copiii lor inocenţi. La fel ar trebui să fiţi şi voi! Ascultaţi-i în toate pe bărbaţii voştri, căci aceasta este voinţa lui Dumnezeu cel sfânt. Totuşi, dacă bărbatul vă sileşte să faceţi ceva împotriva voinţei lui Dumnezeu, vi se permite să vă descoperiţi faţa înaintea acestuia, reamintindu-i cu blândeţe de îndatoririle lui faţă de Dumnezeu. Dacă veţi respecta cu stricteţe această poruncă, Dumnezeu vă va copleşi cu graţia Lui, iar voi veţi căpăta o frumuseţe infinită, ca un festin pentru ochii Tatălui preasfânt, cel etern şi nepieritor.

În ceea ce vă priveşte pe voi, bărbaţii, vouă nu vi se dă nici o altă lege decât cea care a proclamat dintotdeauna voinţa cea sacră a lui Dumnezeu. Dacă cineva nu o respectă în inima sa, el nu va mai auzi vocea lui Dumnezeu şi a naturii. Şi de vreme ce şi-a întors faţa de la Dumnezeu, către lumea exterioară, lui i se va da o lege exterioară care va face din el un sclav al păcatului şi un servitor al iadului. El va trebui să se umilească în inima sa şi să se plece în faţa lui Dumnezeu, plin de iubire şi de teamă, pentru ca Acesta să îl binecuvânteze din nou, redându-i libertatea pierdută".

Căsniciile nefericite şi fructele lor

Soarele natural, cap. 23

Domnul: „Credeţi-Mă, nu există căsnicie mai nefericită pe pământ decât cea care a fost clădită pe bani şi pe proprietate. Mai devreme sau mai târziu, aceste căsnicii se rup, atunci când motivul pentru care au fost contractate dispare. La fel de corupte şi de nefericite sunt şi căsniciile care au la bază senzualitatea şi atracţia fizică, iar ele se vor rupe atunci când motivaţia care a stat la baza lor va dispărea. Nu mai puţin malefice şi efemere sunt şi căsniciile întemeiate pe criterii politice, care nici ele nu durează prea mult. Acelaşi lucru se aplică şi căsniciilor încheiate prematur, care nu au cum să aibă stabilitate, precum şi căsniciilor încheiate din vanitate, care se destramă odată cu motivaţia penibilă care a stat la baza lor.

Singurele căsnicii care vor dura de-a pururi sunt cele care îşi au fundamentul în Mine, căci baza lor este eternă! V-am dat toate aceste exemple pentru a putea discerne care sunt căsătoriile autentice şi care trebuie să fie fundamentul lor.

Nu spuneţi chiar voi: 'Pe un sol nefertil nu pot creşte fructe superioare, ci numai mărăcini şi scaieţi!'? Dacă priviţi această lume care vi se pare rea, şi vă întrebaţi cum este posibil, Eu vă pot spune: priviţi solul pe care cresc aceste fructe şi întrebaţi-vă singuri dacă printre aceste mărăcini pot creşte struguri de viţă nobilă. Strugurii buni nu cresc decât pe colinele munţilor, căci acolo găsesc seva cea bună şi un aer curat. Voi singuri spuneţi atunci: 'Acesta este un pământ bun pentru struguri!' Ascultaţi, la fel ca şi strugurii – cea mai nobilă plantă de pe planetă –, fructul viu al rasei umane ar trebui semănat pe cel mai bun pământ! De aceea, nu fiţi surprinşi să vedeţi fructele cele rele, de vreme ce seminţele au fost cultivate pe teren mlăştinos, printre murdării şi buruieni! Acesta este fundamentul căsniciilor voastre lumeşti! Iar fructele lor nu pot fi diferite de solul pe care au crescut!"

Bărbatul şi femeia

Robert Blum, II/157 (12)

„Iubirea pură pentru femei este tot una cu iubirea de sine! Oricine se iubeşte pe sine în fiinţa unei femei devine corupt, astfel încât iubirea pentru semenii săi, şi implicit cea pentru Dumnezeu, devine o povară pentru el. Nu vă lăsaţi captivaţi de figura fermecătoare a femeilor dincolo de limita firească. În caz contrar, veţi pieri, atraşi de slăbiciunile femeii. Femeia este cea care ar trebui să se ridice prin puterea voastră, devenind o singură fiinţă cu voi. Femeia trebuie iubită la fel cum vă iubiţi o parte a propriului trup, pentru ca ea să devină 'una' cu voi! Dar mai presus de orice, iubiţi-L pe Dumnezeu, căci numai această iubire vă va permite să vă naşteţi din nou, devenind cetăţeni liberi ai celui mai pur dintre cerurile Sale, în veşnicie, la fel ca şi soţia voastră, care va fi una cu voi!"

Capitolul 3

Despre educaţia copiilor

Sufletul copiilor

Pământul şi luna, cap. 53

„Faptul că sufletul copiilor este parţial construit din sufletul părinţilor poate fi dovedit prin asemănarea lor fizică cu părinţii lor. Acele aspecte lăuntrice care diferă faţă de părinţi vor apărea diferite inclusiv în exterior. În schimb, ceea ce s-a născut din părinţi îşi va găsi forma de manifestare fizică prin asemănarea cu cei care l-au procreat pe copil, aceasta fiind chiar maniera prin care părinţii îşi pot recunoaşte copiii".

Importanţa educaţiei copiilor

Jakob Lorber, 8.06.1840

„O, Doamne! Cum ar trebui educaţi copiii oamenilor pentru ca ei să devină copiii Tăi?"

„Notează, căci Mi-ai pus o întrebare foarte bună, la care îţi voi da un răspuns pe măsură. Dar aveţi grijă ca după ce vă voi dărui lumina necesară, să

deveniţi păstorii credincioşi ai micuţei turme care vi s-a dat din înalturi. Creşteţi-i pe copii învăţându-i lecţia supremă a smereniei, încălzindu-i la focul iubirii Mele, pentru ca ei să păşească pe calea vieţii eterne. Efortul va fi mare, dar el vă va îndepărta de dorinţele voastre carnale, pe care vi le împliniţi mult prea des cu soţiile voastre. Din cauza lor, copiii voştri s-au născut din desfrâul prostituatei, ca un monument în Ierusalimul distrus, ca un mormânt sub ruinele Babilonului…

Ascultaţi, dacă v-aţi fi născut a doua oară din spiritul iubirii Mele, aţi fi spălat fecioara în curentul de apă vie înainte să o doriţi ca soţie, iar iubirea ar fi curs asupra voastră din abundenţă. Căsnicia voastră ar fi fost una celestă, iar copiii voştri (procreaţi din fericirea îngerilor, care se naşte numai din unirea înţelepciunii cu iubirea) ar fi copii ai cerului. Ei ar fi ajuns deja la jumătatea drumului către a doua naştere, iar sămânţa spirituală ar fi înflorit în curând, dând roade care ar fi creat un pământ nou, plasat în marea grădină a noului Ierusalim. Iar creşterea copiilor ar fi devenit o mare bucurie pentru voi, prin graţia Tatălui preasfânt. Voi v-aţi unit prin căsnicie în întunericul acestei lumi, realizând astfel lucrarea morţii şi procreând fructele iadului – care sunt copiii voştri atât de răsfăţaţi; aşa se explică de ce vă este atât de greu acum să scoateţi otrava din cuibul de vipere. Nu mai aveţi nici o altă şansă decât crucificarea trupului şi controlul deplin al voinţei. Căci voinţa acestor copii este pur satanică; ei nu au nimic ceresc în ei.

Dacă vi se pare că exagerez, Eu vă spun doar atât: ‘Priviţi-vă urmaşii, şi nu veţi descoperi în ei nimic altceva decât iubire de sine, invidie, mânie, indolenţă, agitaţie, lipsă de seriozitate, şi o aversiune latentă, dar fermă, împotriva divinului. Aşa se explică de ce ei nu pot învăţa mai mult de câteva fraze scurte din catehism, şi chiar şi acestea numai dacă sunt pedepsiţi, sau dimpotrivă, dacă sunt ademeniţi cu o răsplată lumească. Dacă vă priviţi copiii şi constataţi că am avut dreptate, veţi înţelege că v-am spus toate aceste lucruri numai din marea Mea iubire şi din dorinţa de a-i mântui, dar şi pentru a vă avertiza pe voi că aţi dat naştere unor copii ai iadului.

Dacă doriţi să faceţi totuşi din ei nişte copii ai lui Dumnezeu, va trebui să fiţi orbi în faţa drăgălăşeniei lor şi surzi în faţa dorinţelor lor prosteşti. În plus, va trebui să ţineţi sub control încă de la cea mai fragedă vârstă voinţa lor satanică, astfel încât în inimile lor să se facă loc şi pentru iubirea Mea, şi implicit pentru voinţa născută din ea.

Nu trebuie să acceptaţi nici una din dorinţele lor încăpăţânate, chiar dacă este bună, pentru a vă impune astfel voinţa în faţa voinţei lor, învăţându-i astfel de mici ce înseamnă ascultarea şi smerenia.

Pedepsiţi întotdeauna încăpăţânarea şi obrăznicia, indolenţa şi respingerea divinului, dar mai ales dispreţul secret faţă de Mine, şi tot ce derivă din acesta.

Chiar dacă fac lucruri bune, nu-i lăudaţi, şi mai ales nu-i răsplătiţi! Spuneţi-le cu blândeţe, dar la modul cel mai serios, că au făcut o faptă din voinţa cea nouă, care i-a făcut Tatălui ceresc o mică bucurie. Iar în cazul în care copilul face ceva în timpul său liber pentru relaxarea trupului său, din propria lui iniţiativă, întrebaţi-l în detaliu ce l-a îndemnat să facă acest lucru. Măsuraţi-vă apoi satisfacţia sau insatisfacţia în funcţie de răspunsul lui: dacă a fost iubire de sine, iubire faţă de simţul datoriei, iubire faţă de voi, sau iubire faţă de Mine.

Fiţi totuşi zgârciţi cu alintările, la fel cum este iarna cu zilele călduroase, pentru a nu distruge ramurile pe care s-au copt fructele cu noi tentaţii, precum

florile unui copac din cauza unui ger târziu. În schimb, nu ezitaţi să-i certaţi cu asprime ori de câte ori este cazul, pentru ca aerul pestilenţial care înconjoară aceste inimi tinere să fie purificat, iar spiritul să iasă la iveală.

Învăţaţi-i pe băieţi să fie ascultători şi ajutaţi-i să înţeleagă că sursa acestei obedienţe trebuie să fie iubirea Mea; pedepsiţi-le curiozitatea şi tentaţia exagerată către joacă, şi invitaţi-i să stea liniştiţi.

Ţineţi fetele în casă şi nu permiteţi trezirea dorinţelor în ele, oricât de minore ar părea acestea, până când nu vă lămuriţi complet care este sursa lor secretă. Feriţi-le cu atenţie de adunările cu copii pe care nu-i cunoaşteţi, care se bucură de o educaţie lumească, pentru a nu invita în casa voastră demonii iadului.

Pe măsură ce cresc, această severitate ar trebui să crească de şapte ori. Chiar dacă îi vedeţi pe copii că se supără din cauza vanităţii lor rănite, lăsaţi-i să plângă, nu îi alinaţi, căci numai aşa vor deveni precum îngerii din cer, care trăiesc o mare bucurie atunci când oamenii din această lume plâng şi se căiesc.

O fată mânioasă ar trebui să postească de şapte ori, atât timp cât durează starea ei de furie, şi astfel va deveni la fel de blândă precum un porumbel.

Ascundeţi-vă iubirea în faţa lor, la fel cum şi Eu M-am ascuns în faţa ochilor voştri, pentru ca noile fructe, încă prea fragede, să nu se usuce din cauza unei călduri premature. Aşa cum fructele se coc gradat, devenind din ce în ce mai puternice, la fel, iubirea pură pentru Mine va deveni din ce în ce mai vizibilă în inimile lor, transformându-se într-o credinţă fermă. Atunci când vedeţi că renasc din punct de vedere spiritual, nu mai ezitaţi să vă deschideţi inimile pline de iubire şi de înţelegere.

Iată, aceasta trebuie să fie calea pe care să vă educaţi copiii! Şi alta nu există, la fel cum în afara Mea nu există un alt Dumnezeu! Cine alege această cale va avea parte de multe binecuvântări, şi îşi va da seama că ele vin de la Mine. Cine preferă să trăiască în acord cu cartea lumii, îşi va găsi răsplata printre prinţii acestei lumi, într-o spirală eternă a păcatului. Amin, vă spun Eu, Dumnezeu cel preasfânt, şi Iisus, Tatăl vostru. Amin”.

Reguli importante pentru o creştere binecuvântată a copiilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/220 şi VIII/22

Domnul: „Învăţaţi-i pe copii cât mai de timpuriu să-L iubească pe Tatăl ceresc, spuneţi-le cât de bun şi de plin de iubire este El, şi cum a creat El tot ceea ce este bun, frumos şi înţelept, de dragul umanităţii. Dar mai ales, vorbiţi-le de marea afecţiune pe care le-o poartă El copilaşilor care îl iubesc mai presus de orice! Ori de câte ori aveţi prilejul, spuneţi-le că Tatăl ceresc este cel care a creat şi care susţine tot ceea ce există. În acest fel, veţi orienta inimile ‘copilaşilor’ către Mine, iar iubirea Mea va începe să înflorească de timpuriu în interiorul lor. Dacă ştiţi să-i ghidaţi pe copii, acest efort uşor va da roade bogate; în caz contrar, nu va da naştere decât la spini şi la mărăcini, printre care nu vor putea creşte niciodată strugurii şi smochinele!

Copiii trebuie hrăniţi cu o iubire autentică şi serioasă. Răsfăţul şi alintarea din partea părinţilor nu fac altceva decât să le schilodească sufletele, iar singurii vinovaţi sunt cei care i-au răsfăţat. Părinţii înţelepţi sunt binecuvântaţi cu copii înţelepţi. În ceea ce priveşte educaţia copiilor, aceasta trebuie să ţină seama de

rigurozitatea regulilor impuse de Dumnezeu, de tip ‘trebuie’, până când ele ajung să fie ascultate cu bucurie şi în mod voluntar. Când ele sunt integrate în acest fel în sufletele copiilor, legile de tip ‘trebuie’ dispar, iar copiii devin fiinţe umane cu adevărat libere”.

Alte detalii legate de educaţia copiilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/124

Domnul: „Principalul motiv pentru care sufletele umane sunt corupte este răsfăţul şi alintarea copiilor. Voi lăsaţi lăstarul să crească cum vrea el, astfel încât nu este de mirare că trunchiul lui nu creşte drept. După ce trunchiul a devenit ferm, este inutil să-l mai sprijiniţi. Dacă el nu a crescut drept, este aproape imposibil ca el să se mai îndrepte vreodată.

De aceea, educaţi-i pe copii atunci când sunt mici, căci atunci este uşor să-i controlezi. Până la vârsta de şapte ani, copilul seamănă mai degrabă cu un animal decât cu o fiinţă umană, căci aspectele omeneşti zac încă foarte adânc în străfundurile fiinţei lui, într-o stare latentă. Din această cauză, până la vârsta respectivă copilul are mai degrabă nevoi animalice, şi foarte puţine nevoi omeneşti.

Nu le daţi copiilor decât ceea ce le este strict necesar! Învăţaţi-i de timpuriu cu privaţiunile de orice fel. Nu-i lăudaţi excesiv nici chiar pe cei mai merituoşi dintre ei, dar nu fiţi prea aspri nici cu cei mai puţin înzestraţi, ci trataţi-i cu iubire şi cu răbdare.

Învăţaţi-i de mici să facă lucruri bune, astfel încât nici chiar cei mai vrednici dintre ei să nu devină orgolioşi, plini de iubire de sine, şi să nu ajungă să se gândească prea mult la ei înşişi. Copiii care se nasc deosebit de frumoşi nu ar trebui încurajaţi către vanitate prin haine la fel de frumoase şi foarte scumpe, de vreme ce natura şi-a revărsat deja graţia asupra lor. Păstraţi-le puritatea şi nu-i transformaţi niciodată în nişte idoli, numai pentru că sunt copiii voştri. Dacă veţi proceda în acest fel imediat după naştere, îi veţi orienta pe calea cea bună, care le va permite ca la maturitate să atingă în mod natural un nivel pe care voi nu-l puteţi atinge decât prin graţia Mea. Fecioara castă şi modestă va deveni o mamă respectată, iar tânărul care va trece pragul bărbăţiei cu un suflet matur şi cu un spirit trezit va fi o binecuvântare pentru familia lui şi pentru întreaga creaţie.

Dacă îi veţi cocoloşi pe copii şi veţi ceda în faţa dorinţelor şi pasiunilor lor animalice, veţi deschide larg în faţa lor poarta către toate viciile din lume, iar ei se vor aduna în legiuni şi vor distruge această lume. Nu veţi mai putea face atunci nimic împotriva imensei lor puteri malefice! De aceea, aveţi grijă de lăstari, pentru ca ei să crească drept către cer, şi curăţaţi-i cu atenţie de mărăcini şi de buruieni”.

Câteva indicaţii referitoare la alimentaţia noilor-născuţi

Pământul şi luna, cap. 62

Domnul: „Cum trebuie educat copilul imediat după naştere pentru ca la maturitate să poată respecta cu uşurinţă aceste reguli ale dietei fizice şi spirituale? Căci numai în acest fel va putea ajunge el la o vârstă înaintată şi la o maturitate a sufletului care să-i asigure o existenţă infinită şi liberă.

Copiii care încă din leagăn se dovedesc excesiv de sensibili şi care plâng tot timpul ar trebui hrăniţi îndeosebi cu alimente care nu înfierbântă sângele, ci dimpotrivă, care îl răcoresc.

Dacă mama îşi alăptează copilul, ea trebuie să se abţină de la orice fel de băuturi alcoolice, dar şi de la orice fel de emoţii negative. În caz contrar, ea va transmite copilului aceste emoţii prin intermediul sânului ei, care devine astfel o sursă de hrană pentru spiritul mâniei. Mama trebuie să evite acele alimente şi băuturi care generează un exces de bilă sau care agită bila deja produsă. De pildă, ei nu-i sunt recomandate legumele, îndeosebi fasolea. Dieta preferabilă este alcătuită din supă de carne, friptură din carnea animalelor curate, terci din grâu, secară şi porumb. Se adaugă ovăzul şi orezul gătite cu apă, dar nu cu lapte integral.

În cazul în care copilul este alăptat de o doică – lucru care nu este recomandabil – ar trebui să verificaţi înainte ce fel de persoană este aceasta, dacă are un suflet bun şi blând, după care trebuie să-i impuneţi acelaşi tip de alimentaţie, precum şi controlul emoţiilor, aşa cum v-am indicat mai sus.

Copilul trebuie înţărcat de la sân imediat ce îi apar primii dinţi.

Sfaturi bune pentru mamele care alăptează

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/80

Domnul: „Un cuplu de tineri căsătoriţi avea un copil de sex masculin. Copilul în vârstă de numai câteva săptămâni suferea de crampe severe, din cauza şocului pe care l-a trăit mama pe când era gravidă atunci când le-a ars casa vecinilor. Tinerii părinţi, la fel ca şi bunicii, au încercat tot ce a fost posibil pentru a vindeca pruncul de această boală, dar în zadar.

Ei M-au recunoscut când am intrat pe uşă, au căzut în genunchi în faţa Mea şi Mi-au spus: 'Doamne, Dumnezeu Te-a trimis la noi, ca să ne vindeci unicul copil pe care îl avem! Te implorăm fierbinte să faci acest lucru, căci ştim de multă vreme că nimic nu îţi este imposibil Ţie!'

Dar Eu le-am spus: 'Ridicaţi-vă! Nu este demn ca o fiinţă umană să îngenuncheze în faţa unei alte fiinţe umane!'

Cei doi Mi-au răspuns: 'O, Învăţătorule, noi ştim că Tu eşti mai mult decât o simplă fiinţă umană, de aceea am căzut în genunchi în faţa Ta! Te rugăm, ajută-ne copilul!'

Eu: 'Bine, bine, ridicaţi-vă şi aduceţi-Mi copilul!'

Tinerii au sărit imediat în picioare şi au adus copilul în faţa Mea. Eu Mi-am aşezat mâinile pe trupul lui şi l-am binecuvântat. Instantaneu, copilul a devenit sănătos şi voios, ca şi cum nu ar fi fost niciodată bolnav.

Apoi, i-am spus mamei: 'Pe viitor va trebui să fii foarte atentă. Dacă te tulbură ceva în perioada în care alăptezi, mai bine amână hrănirea copilului până când te-ai calmat complet, căci odată cu laptele, multe boli pot intra în trupul, şi chiar în sufletul copiilor. Ascultă sfatul Meu!'"

Demonul jocului şi alintarea copiilor

Pământul şi luna, cap. 60

„Încă din fragedă pruncie, unii copii au o înclinaţie deosebită către joacă. Ei sunt incapabili să stea liniştiţi sau să facă altceva decât să se joace. Această înclinaţie este încurajată de părinţii lor orbi, care le cumpără nenumărate jucării, cu intenţia de a-i ţine ocupaţi.

Din păcate pentru ei, aceasta este doar o altă metodă de care se folosesc spiritele celor plecaţi din această lume pentru a intra în trupul acestor copii. Ei sunt stimulaţi de aceste spirite să-şi dorească din ce în ce mai multe jucării. Există astăzi copii care au atât de multe jucării încât costul acestora reprezintă o mică avere. Ei devin atât de ocupaţi cu jocurile lor încât nu-i mai interesează nimic altceva.

Demonul jocului, născut în primii ani ai copilăriei, devine din ce în ce mai puternic, insistând mereu pe noi jocuri şi distracţii, care se transformă mai târziu în lăcomie materială, iar apoi în sete de putere. Acesta este cel mai greu de alungat demon din fiinţa umană.

Oare nu ar fi mai bine dacă le-aţi da copiilor voştri jucării pentru timpul liber, la fel cum am avut şi Eu în copilăria Mea[5]? În acest fel, puteţi trezi în ei înclinaţii pozitive. Pe măsură ce cresc, ei încep să se întrebe plini de entuziasm care este semnificaţia jucăriilor lor, ceea ce va uşura mult sarcina învăţătorilor spirituali care vor apărea în viaţa lor, cărora le va fi mult mai simplu să sădească în sufletele lor o vie nouă, care va da în curând fructe dintre cele mai nobile. În cazul copiilor răsfăţaţi, lucrurile se petrec exact pe dos. În loc să fie pregătiţi pentru cer, ei sunt pregătiţi direct pentru iad, care va triumfa asupra lor mai devreme sau mai târziu.

Oamenii maturi care au fost educaţi în această manieră nepotrivită ajung să se considere buni, corecţi şi imparţiali, ba chiar complet virtuoşi, conform opiniilor lor lumeşti. Ei nu consideră că mai au ceva de făcut pentru a se transforma în bine, dar atunci când vor ajunge în lumea spiritelor va fi nevoie de mari eforturi pentru a-i readuce pe calea cea dreaptă. Căci pentru ei, Eu fie nu exist deloc, fie nu reprezint altceva decât un moralist învechit, a cărui filosofie şi-a pierdut valoarea astăzi, fiind înlocuită cu o alta, mult mai bună.

Evident, lucrurile se petrec cu totul altfel în lumea spiritelor. Din fericire, acolo bate un vânt al graţiei, dar pentru ei, acesta miroase pestilenţial. De aceea, ei vor fi nevoiţi să evite locurile în care bate acest vânt. Dar Eu vă spun: în zilele care vor veni, mulţi oameni din această categorie se vor scufunda în mocirla cea mai de jos a materiei”.

Natura şi consecinţele mâniei

Pământul şi luna, cap. 61

„Vom vorbi în continuare despre un alt tip foarte periculos de posesiune. Este vorba de posesiunea în trup de către Demonul Mâniei. Aceasta este cea mai periculoasă formă de posesiune, căci demonul nu numai că posedă trupul omului, dar are în subordine foarte multe alte spirite malefice.

Mânia este cel mai evident sentiment opus iubirii. Ea reprezintă principala trăsătură sufletească a lui Satan. Mânia nu poate exista fără hrană, motiv pentru care este înconjurată de nenumărate spirite care o hrănesc, pe care le suge şi le

[5] Această perioadă este descrisă în *Evanghelia lui Iacov – Copilăria lui Iisus.*

consumă. Fiind un revers al iubirii, care nici ea nu poate exista fără să se hrănească în permanenţă – cu singura menţiune că hrana iubirii este tot iubirea –, mânia are şi ea nevoie de o hrană continuă. Să vedem mai îndeaproape ce fel de spirite înconjoară mânia, alimentând-o.

Principala sursă de hrană a mâniei este ura, urmată de orgoliu. Urmează egoismul, invidia, lăcomia, adulterul, desfrâul şi dispreţul pentru tot ceea ce este divin. Se adaugă şi dispreţul faţă de semenii omului, crima şi vărsarea de sânge, precum şi setea de putere. Nu în ultimul rând, este vorba de lipsa totală de conştiinţă. Aceştia sunt asistenţii Demonului Mâniei, fiecare având la rândul lui o multitudine de spirite subordonate, care pot fi recunoscute cu uşurinţă în nenumăratele pasiuni ale fiinţelor umane posedate de mânie.

Un spirit malefic este la fel de greu de izgonit din trupul omului cum este de stins un incendiu care a cuprins deja mai multe camere ale casei. În asemenea cazuri nu mai există altă soluţie decât să laşi focul să ardă până la ultima bârnă, şi abia apoi să examinezi cenuşa pentru a vedea dacă a mai rămas ceva nears.

Întrucât Demonul Mâniei este foarte rău, este bine să înţelegem cum pătrunde această scursoare a iadului în trupul uman. El intră în trupul copilului încă din timpul procreaţiei, ca o sământă a iadului. Nu poate lipsi, căci el este cel care determină creşterea trupului. Sământa nu ajunge însă la un statut de independenţă decât dacă fiinţa nou-născută îi oferă prilejul de a se dezvolta.

În cazul în care copilul este educat greşit, răul se acumulează în zona ficatului. Când această otravă atinge un anumit nivel, ea permite trezirea Demonului Mâniei, care atinge astfel independenţa. Cât de curând, el ia în posesiune sufletul omului, atrăgându-l în sfera lui de influenţă, datorită căreia omul devine el însuşi un demon, în cel mai scurt timp.

Nu este necesar ca acest demon trupesc să atingă nivelul de independenţă. Este suficient ca influenţa lui să se răspândească la fel ca nişte aburi în întregul corp, proces care începe cu sângele. Când aburul este aproape complet răspândit, sângele omului se aprinde imediat, ceea ce permite pătrunderea aburului la nivelul nervilor, apoi al nervilor spirituali, şi de acolo la nivelul sufletului. Când influenţa a pătruns la nivelul sufletului, omul s-a transformat deja pe jumătate într-un diavol, şi el ar trebui evitat de ceilalţi oameni.

Este foarte uşor să recunoşti asemenea fiinţe umane, căci ele izbucnesc în crize la cel mai mic motiv, fiind oricând gata să sară la bătaie şi să blesteme. Ele ar putea fi asemănate cu o bucată de fier încins la roşu, care pare liniştit la prima vedere, dar este suficient să arunci asupra lui câteva picături de apă pentru ca acestea să sfârâie şi să scoată fum.

Copiii care au asemenea înclinaţii pot fi corectaţi printr-o educaţie corespunzătoare. Nimic nu este mai rău pentru un copil decât răsfăţul. Copiii răsfăţaţi îşi dau seama de la cea mai fragedă vârstă că pot face absolut orice fără a fi pedepsiţi. Ei îndrăznesc din ce în ce mai mult şi devin din ce în ce mai neascultători. Dacă părinţii nu îi pedepsesc deloc sau aproape deloc, copiii ating curând un anumit nivel de soliditate a mâniei. În curând, ei devin foarte impetuoşi şi solicitanţi, şi literalmente le poruncesc părinţilor lor să le dea ceea ce îşi doresc. Dacă aceştia fac greşeala să îi refuze, ei se înroşesc de furie şi devin excesiv de obraznici.

Dacă părinţii unor asemenea copii se lasă intimidaţi de aceştia, cedând mereu în faţa neobrăzării lor, copiii ating foarte repede primul grad de independenţă demoniacă. Ajunşi la adolescenţă, ei ajung să le impună cu brutalitate legea părinţilor lor. În acest moment, părinţii vor fi nevoiţi să suporte consecinţele felului în care şi-au educat copiii, căci ar fi extrem de neplăcut dacă ei nu ar asculta de cererile acestora.

Pe măsură ce se dezvoltă, devenind din ce în ce mai puternici şi mai viguroşi, aceşti copii încep chiar să le ameninţe viaţa părinţilor lor. Acest demon trupesc nu poate fi izgonit decât prin apariţia bolilor (şi asta numai într-o oarecare măsură), care pot apărea mai ales în momentul în care el pune stăpânire pe sângele copiilor. Câteva dintre bolile ce permit eliminarea acestui distrugător al naturii umane sunt scarlatina, rujeola, erupţiile pe piele, pojarul, etc. Acestea sunt singurele instrumente prin care răul poate fi eliminat din sânge.

După vindecarea bolii, cel mai bine ar fi ca părinţii să înceteze să-şi mai răsfeţe copiii, crescându-i potrivit ordinii Mele (acesta este unul din motivele pentru care Dumnezeu permite declanşarea bolilor grave, cu scopul de a elimina răul instalat în trupul oamenilor, şi care le-ar putea afecta definitiv sufletele). Dacă ei continuă însă să îşi răsfeţe copiii după boală, ba chiar mai mult ca înainte, efectele se produc în avalanşă, căci atunci când demonul carnal observă că nu i se mai permite accesul prin sânge, el atacă direct nervii. Copilul devine astfel extrem de sensibil, lucru pe care părinţii îl pun de regulă pe seama bolii. Pentru a nu-l irita şi mai tare, ei îi dau tot ce cere acesta, chipurile din cauza nervilor lui slăbiţi.

În acest moment, Eu sunt nevoit să intervin din nou, atacând trupul copilului cu o dizenterie sau cu o tuse severă, pentru a elimina această influenţă de la nivelul nervilor lui. Ar fi chiar mai bine dacă un asemenea trup corupt i-ar fi răpit prematur sufletului, decât să afecteze sufletul copilului. Aşa se explică de ce mor atât de mulţi copii, lucru care li se pare atât de nedrept părinţilor lor. Nu întâmplător, cei care îşi răsfaţă prea mult copiii nu au de regulă decât foarte puţini copii.

Întrucât scopul pe care l-am destinat Eu copiilor oamenilor este unul mult mai înalt decât acela de a fi simple jucării adorabile pentru părinţii lor imaturi, nu am nici o altă alternativă decât să-i răpesc de la aceştia, dându-i pe mâna îngerilor Mei pentru educaţia lor ulterioară. De regulă, îi aleg pe acei copii care sunt foarte răsfăţaţi de către părinţii lor. Aşadar, cauza morţii lor este iubirea părintească excesivă. Dacă Eu i-aş lăsa în viaţă, mai devreme sau mai târziu sufletul lor ar deveni proprietatea iadului. De aceea, este preferabilă moartea trupului, pentru ca sufletul să fie salvat. Nu trebuie să vă miraţi aşadar că numărul copiilor care mor – unii chiar din leagăn – este atât de mare, căci Eu ştiu mai bine de ce îi răpesc din această lume. Este mai bine ca ei să devină spirite slabe ale cerului, decât spirite puternice ale iadului pe pământ.

Totuşi, din cauza răutăţii acestei lumi, sunt nevoit din când în când să las câteva dintre aceste spirite ale mâniei să crească şi să se dezvolte. În cazul în care copiii suferă anumite corecţii (de pildă, dacă părinţii lor ajung să li se opună cu suficient de multă putere), ei pot deveni fiinţe umane folositoare în anumite domenii. Totuşi, dacă mânia le este pusă prea mult la încercare, ei se pot transforma în asasini, tâlhari şi rebeli, chinuind în fel şi chip umanitatea. De aceea, toţi părinţii din lume au datoria sfântă să se opună din răsputeri atunci când descoperă în copiii lor seminţele mâniei, urii, vanităţii, egoismului şi neascultării.

Dacă sunt ţinuţi în frâu, aceşti copii se pot dezvolta în fiinţe umane puternice şi utile, căci printr-o educaţie severă, impulsul malefic al mâniei poate fi transformat – printr-un proces de transmutaţie psihică şi chimică – într-o energie benefică”.

Educaţia copiilor temperamentali

Pământul şi luna, cap. 62

Domnul: „Atunci când copiii cu o natură extrem de excitabilă sau de sensibilă încep să meargă şi să vorbească, ei trebuie antrenaţi în tot felul de jocuri de natură să aline nervii şi să înalţe mintea. Părinţii ar trebui să fie deosebit de atenţi la cauzele posibile ale creşterii temperaturii acestor copii, cum ar fi mişcarea sau chiar anumite stări mentale; aceste cauze pot duce cu uşurinţă la stări de mânie, şi de aceea ele trebuie eliminate.

Dacă dincolo de toate aceste măsuri copilul se încinge şi devine obraznic, pedeapsa potrivită nu ar trebui să lipsească niciodată. Nu recomand însă bătaia, ci mai degrabă postul, căci nimic nu vindecă mai bine stările de furie decât foamea. Oamenii înfometaţi nu se gândesc niciodată la revoltă. În schimb, atunci când sunt sătui, nu poţi avea încredere în ei.

În cazul în care copilul trebuie pedepsit pentru motivele enunţate mai sus, este foarte benefic să fie ajutat să înţeleagă că Tatăl ceresc nu i-a mai trimis pâine, din cauza faptului că a fost obraznic. Deşi copiii sunt mult mai intuitivi în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu, nu strică să li se imprime asupra sufletelor lor fragede ideea că depind în permanenţă de Dumnezeu, care răsplăteşte întotdeauna binele şi răul, cu aceeaşi măsură.

Dacă se liniştesc şi se cuminţesc cu adevărat, copiilor trebuie să li se explice cu aceeaşi atenţie câtă plăcere îi fac astfel Tatălui ceresc, care spune în permanenţă: ‘Lăsaţi-i pe aceşti micuţi să vină la Mine!’

Dacă sunt orientaţi astfel de mici, copiii nu vor mai întâmpina mari obstacole în viitor. Dacă nu sunt educaţi corect, mai târziu va fi mult mai dificil să fie readuşi pe calea cea dreaptă, căci, după cum spune şi proverbul, un copac bătrân nu se mai poate înclina, decât cel mult în timp de furtună, atunci când tună şi când fulgeră. După ce au crescut şi şi-au dezvoltat plenar cunoaşterea de sine, dacă încă se mai constată semne ocazionale de iritabilitate, lor ar trebui să li se recomande o viaţă moderată în toate, să se culce şi să se trezească devreme, şi să se abţină pe perioade cât mai lungi de la băuturile alcoolice şi de la carnea animalelor murdare. În plus, nu ar trebui să li se permită vizitarea locurilor de distracţie, îndeosebi cele în care se dansează şi se joacă jocuri de noroc. Asemenea locuri trebuie evitate pe perioade lungi de timp de aceste capete înfierbântate; unii dintre ei ar trebui să le evite chiar pentru totdeauna.

De asemenea, este util ca aceşti oameni să se căsătorească devreme (acest lucru este valabil pentru ambele sexe), căci libidoul lor este mult mai puternic decât cel al oamenilor cu o natură mai blândă. Dar cel mai important lucru între toate, pe lângă îngrijirea naturală a sănătăţii: ei ar trebui să se roage foarte frecvent şi să citească lucrări spirituale. În acest fel, îşi vor întări sufletele şi vor slăbi cătuşele spiritului, care, astfel eliberat, va începe cât de curând să îmi caute iubirea Mea. Întrucât aceşti oameni sunt supuşi unor tentaţii mult mai mari decât restul semenilor lor, ei sunt implicit şi mult mai apropiaţi de graţia Mea. Ei sunt de regulă

oamenii care realizează marile lucrări, căci dispun de un curaj imens, - dar numai dacă sunt orientaţi pe calea cea dreaptă. Din rândul lor se nasc – ca să folosim o metaforă spirituală – marile palate din marmură în Împărăţia Mea. Din buruieni nu poate ieşi nimic bun, ci cel mult ceva comparabil cu natura lor”.

Sfaturi pentru fete

Gottfried Mayerhofer, 13.06.1872

„Dragul Meu fiu! Mi-ai cerut ajutorul şi sfatul pentru fiica ta vitregă. Pentru a-ţi întări credinţa, am să-ţi răspund, dar te previn: dacă pe o parte coşi, iar pe altă parte rupi, din munca ta nu poate ieşi ceva bun.

Medicul care a tratat-o pe fiica ta vitregă cu preparate pe bază de fier pentru a-i regla funcţia abdominală, a avut câteva succese anterioare folosind acest remediu. Într-adevăr, el a atacat boala şi a privat-o de baza ei, dar nu a eliminat-o în totalitate. De aceea, după ce organismul îşi va reveni din această stare de slăbiciune datorată medicamentelor, boala va recidiva.

Pentru a elimina complet boala, va trebui să-ţi explic detaliat ce ai de făcut, ca să poţi înţelege metoda Mea de vindecare.

Ascultă, copilul Meu, fiinţele de sex feminin trebuie să treacă în viaţă prin trei etape principale. Aceste transformări nu trec neobservate (cu atât mai mult în actualele circumstanţe), fiind însoţite uneori de diferite tulburări organice care pot avea consecinţe dezastruoase pentru organismul slăbit.

Încă de la naştere şi până la dezvoltarea plenară a feminităţii sale, fata este înzestrată cu toate organele necesare pentru naştere, deşi ea nu cunoaşte încă sexualitatea. Altfel spus, impulsurile ei sexuale sunt latente, fiind păstrate în această stare pentru un scop ulterior (concepţia copilului). La rândul lor, organele care corespund acestui scop rămân într-o stare pasivă până când restul organismului se dezvoltă în mod corespunzător. Pe măsură ce se apropie însă pubertatea, în corpul fetei se produce o mare schimbare, la nivelul tuturor funcţiilor, pentru a pregăti astfel organismul în vederea scopului pentru care a fost creat. Eu am creat femeia cu scopul perpetuării speciei, aşa că această transformare nu reprezintă altceva decât o trecere la etapa a doua a complexului trup-suflet feminin. După ce femeia şi-a îndeplinit misiunea, la o vârstă ceva mai înaintată, ea intră în cea de-a treia etapă a vieţii ei, în care soţia şi mama revin la etapa iniţială (cel puţin în ceea ce priveşte funcţiile ei interne), aceea de non-sexualitate, astfel încât femeia nu mai poate concepe.

Între perioada de pubertate şi cea în care nu mai poate concepe copii, organele femeii sunt active. Aceste transformări generează de multe ori tulburări patologice sau de altă natură, în funcţie de felul în care a trăit persoana respectivă, în mod natural sau nu (la care contribuie inclusiv constituţia organismului şi predispoziţiile psihice). La o vârstă mai înaintată, aceste tulburări apar de regulă din cauza propriilor greşeli, dar pot avea la bază şi transmiterea slăbiciunilor de la mamă la copil. De aceea, ele nu pot fi vindecate decât printr-o transformare totală a stilului personal de viaţă.

Ascultă, fiul Meu, elementele care susţin corpul sunt cele care îl alcătuiesc, iar cele eliminate sunt produsul forţei vitale a sângelui. Când sângele este plin de lichide toxice, acestea pot îmbolnăvi organele sănătoase ale corpului, devenind

incapabile să-şi mai îndeplinească funcţiile la nivelul de care are nevoie organismul. Modul de viaţă incorect şi nesănătos (inclusiv de alimentaţie) ajunge să se reflecte gradat la nivelul organelor interne.

Un doctor obişnuit va încerca mai întâi să vindece organul bolnav prin stimularea activităţii lui. El uită astfel că nu organul este vinovat de dezechilibrul generat, ci sângele care a pătruns în organ. În acest fel, el seamănă cu cel care încearcă să astupe găurile făcute într-un vas de lichidul corosiv din interior, în loc să înlocuiască lichidul, ceea ce ar face munca lui mult mai eficientă.

Suferinţa fiicei tale adoptive se datorează tulburărilor provocate de apropiata transformare prin care va intra în starea de maturitate. Pentru a o vindeca şi pentru a-i uşura tranziţia către această stare de feminitate, va trebui să te ocupi de curăţarea sângelui ei de elementele sale impure. Căci simptomele declanşate nu înseamnă altceva decât o încercare a naturii de a elimina aceste substanţe impure.

Curăţarea sângelui nu are nimic de-a face cu preparatele voastre medicinale de purificare. Mult mai indicată este o revenire a copilei la un mod natural de viaţă, inclusiv printr-o evitare totală a stimulentelor şi a alimentelor viciate. În acest fel, sângele ei se va curăţa treptat de toate substanţele nocive. Organele vor fi alimentate astfel cu substanţe nutritive, iar procesul de eliminare va reintra în normal. Organul propriu-zis va redeveni sănătos (treptat, dar continuu), iar odată cu el şi celelalte părţi ale organismului.

Iar acum îţi voi spune cum trebuie să procedezi pentru a realiza această purificare!

Îţi voi da din nou explicaţii detaliate, pentru a te ajuta să scapi de prejudecăţile tale instalate de atâta vreme.

Ascultă, 'a fi bine hrănit', adică a mânca mult şi des, nu este întotdeauna un proces benefic pentru sănătate! Corpul uman are de regulă nevoie de mult mai puţină hrană pentru a funcţiona corect decât credeţi voi, oamenii. Un mod de viaţă natural, fără carnea animalelor moarte, fără condimente, fără cafea, vin sau bere, v-ar păstra sănătatea mult mai multă vreme, spre deosebire de modul vostru de viaţă actual, în care nu faceţi altceva decât să mâncaţi şi să beţi încontinuu.

De aceea, ar trebui să veghezi ca fiica ta adoptivă să fie hrănită într-un mod natural. Evită alimentele prea hrănitoare şi stimulative (de tipul condimentelor); dă-i în schimb pâine neagră (sau de secară) şi fructe bine coapte, iar boala va dispărea de la sine, inclusiv toate acele tulburări intestinale. Faceţi împreună plimbări prin aerul curat, la soare. O activitate moderată în aer liber accelerează mult procesul de eliminare, fortifică organele şi revitalizează sângele.

Acestea sunt remediile Mele, pe care le-am creat pentru umanitate încă din timpuri imemoriale. Ele vă sunt cu atât mai benefice astăzi, când vă distrugeţi singuri viaţa datorită concepţiilor voastre greşite, care nu consideră că iubirea şi graţia pot fi remedii spirituale, înlocuindu-le cu medicamente grosiere, cu otrăvuri şi acizi, grăbindu-vă astfel moartea pământească.

Urmează sfatul Meu, şi te vei convinge cine are dreptate, medicii voştri sau Eu, Mântuitorul lumii! Amin!"

Fructele educaţiei bune şi cele ale educaţiei greşite

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/217

Domnul: „Oamenii îşi educă copiii aşa cum au învăţat ei că pot obţine succesul lumesc, adică în funcţie de tot felul de precepte raţionale… Ei se folosesc de toate elementele pe care le au la dispoziţie pentru a trezi intelectul copilului. În plus, acesta este stimulat prin tot felul de daruri şi cadouri. Nu este de mirare că odată cu dezvoltarea intelectului, copiii devin familiarizaţi încă de la cea mai fragedă vârstă cu egoismul şi lăcomia. Ei sunt îmbrăcaţi în haine luxoase, şi nici măcar la vârsta de 10 ani nu ştiu cine sunt ei cu adevărat (nu ating cunoaşterea de sine), din cauza infatuării lor. Vai de cei care îndrăznesc să li se opună dorinţelor lor egoiste, fie ei copii sau chiar adulţi! Aceştia îşi vor face din ei duşmani pe viaţă! Ce gânduri mai pot avea asemenea copii răsfăţaţi pentru viaţa interioară, singura adevărată şi vie?! Cum ar mai putea umanitatea să-şi păstreze statutul ei suprem, de regină asupra naturii, asupra elementelor căreia ar trebui să domnească cu toată măreţia?

Dacă părinţii ar insista mai întâi asupra inimii copilului, dezvoltarea ulterioară a intelectului ar veni de la sine. În acest fel, intelectul trezit ar deveni acel Eter viu al Vieţii şi al Luminii, care înconjoară sufletul la fel cum Eterul Luminii înconjoară soarele, care susţine astfel întreaga viaţă din sistemul solar.

Când sufletul se dezvoltă corect, el rămâne trezit şi activ. Ceea ce voi numiţi 'intelect' nu este altceva decât efectul activităţii interioare a sufletului. Lumina exterioară a intelectului iluminează chiar şi cele mai critice circumstanţe exterioare, pentru ca sufletul să se descurce în ele. Apoi, voinţa sufletului pătrunde în această lumină exterioară, pe care o fecundează în cea mai minunată manieră, dând roade. Întrucât ordinea umanităţii face parte din ordinea Mea, voinţa şi credinţa lor fac şi ele parte din Mine, adică din voinţa Mea atotputernică, de care trebuie să asculte întreaga creaţie. Tot ceea ce doreşte o asemenea fiinţă umană aflată la unison cu voinţa Mea trebuie să se împlinească, căci sfera sa vitală este unificată cu spiritul Meu, pentru care nimic nu este imposibil!"

Partea a cincea

A. Alimentaţia

Capitolul 1

Pericolele şi influenţele alimentelor impure

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/54

Domnul: „Spiritele impure, atât cele care au trăit cândva pe acest pământ, dar şi spiritele naturii, care nu s-au încarnat niciodată într-un trup uman, sunt pretutindeni – în aer, pe pământ şi în interiorul acestuia, în apă, foc, pietre, metale, plante, animale, inclusiv în sângele şi în carnea oamenilor. Aşa se explică de ce oamenii nu ar trebui să mănânce carnea animalelor sufocate şi impure.

În cazuri de forţă majoră, carnea animalelor impure poate fi mâncată, dar numai după ce este bine spălată şi marinată în apă cu sare şi cu anumite plante benefice. Apoi trebuie afumată cu fumul unor plante benefice, pentru a elimina astfel spiritele impure din ea.

Carnea animalelor de pradă este toxică pentru fiinţele umane, chiar dacă ar fi preparată aşa cum am indicat mai sus, căci spiritele impure nu pot fi niciodată complet eliminate din ea.

În plus, oamenii nu ar trebui să bea apă din izvoare impure; ei ar trebui să-şi cureţe bine fântânile, aşa cum le-a poruncit Moise israelienilor să facă, în Numele Meu.

Cel care respectă instrucţiunile lui Moise nu va avea probleme cu sănătatea şi nu va fi niciodată posedat de spiritele impure şi malefice. Acest lucru este cu atât mai sigur dacă el crede în Mine şi în grija Mea părintească, consacrând tot ceea ce face în Numele Meu. Dacă nu respectă aceste indicaţii, din indolenţă, ignoranţă sau prostie, el este supus în orice clipă la tot felul de influenţe malefice, de toate tipurile.

Dacă Eu nu i-aş proteja pe oameni prin îngerii Mei – care au în mod natural o natură şi o voinţă benefică – aproape că nu ar exista fiinţe umane pe acest pământ care să nu fie posedate! Chiar şi aşa, oamenii nu ar trebui să se bazeze exclusiv pe îngeri, căci aceştia nu vor interfera niciodată cu liberul lor arbitru”.

Capitolul 2

Procesul de nutriţie

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/209

„Alimentele acceptate de stomac ca hrană pentru corp nu sunt atât de moarte pe cât par. Orice aliment este alcătuit din trei părţi: una materială, mai grosieră, una eterică şi alta substanţială. Partea materială este cea vizibilă, care poate fi simţită cu uşurinţă prin intermediul simţului gustativ şi al mirosului. Când alimentele şi băutura ajung în stomac, ele sunt gătite aici pentru a doua oară. Ca urmare a acestui proces, apar două componente principale: una materială şi grosieră, care este condusă de sânge ca hrană pentru corp, pentru organe şi membre, pentru intestine şi muşchi, pentru toate celulele corpului.

O a doua componentă, cea substanţială sau subtilă, este eliminată mai întâi la nivelul stomacului inferior, care este împărţit în 12 compartimente. Aici, ca urmare a unui proces de fermentare, substanţa eterică a hranei este separată de învelişul său material şi hrăneşte nervii. De aceea, ea este numită „nervul spiritual”.

Componenta cea mai subtilă a hranei, care reprezintă adevărata substanţă a alimentelor (de care este detaşată prin procesul de fermentare), este direcţionată prin intermediul splinei către inimă, pe o cale particulară, unde este complet purificată şi hrăneşte sufletul omului. Rezultă aşadar că şi sufletul se hrăneşte cu acea parte din alimente care îi corespunde ca natură, fiind întărit cu această hrană exact la fel cum se hrăneşte corpul cu corespondentul ei material.

După ce componentele valoroase ale alimentelor hrănesc corpul, nervii şi sufletul, deşeurile care rezultă sunt eliminate din organism prin cele două canale specifice. Dacă omul este prea lacom sau mănâncă prea mult, procesele de digestie şi de eliminare sunt dezechilibrate în mod corespunzător. Din acest motiv, multe din elementele valoroase ale hranei, deopotrivă grosiere şi subtile, ajung în intestine. Fără a fi eliminate, ele trec prin ficat, splină şi rinichi, ajungând în cele din urmă în vezica urinară, unde fermentează din nou. Ca urmare a acestui proces apar tot felul de boli, atât la nivelul corpului cât şi la nivelul sufletului. În zilele

noastre, oamenii îşi umplu stomacurile cu tot felul de delicatese, care conţin o mare cantitate de substanţe nefermentate (numite şi spirite ale naturii, căci toate componentele substanţiale ale alimentelor sunt de natură spirituală), care ajung treptat să ia în posesiune întregul organism uman. Aceste spirite ale naturii se află într-o luptă continuă unele cu altele, generând tulburări care nu pot fi potolite decât cu ajutorul binecunoscutelor plante medicinale. Din păcate, acest ajutor nu este niciodată de prea lungă durată. Singura soluţie adecvată în acest scop este revenirea la modul de viaţă simplu şi natural, la fel ca cel al strămoşilor de altădată, cu o alimentaţie simplă şi moderată, astfel încât corpul să rămână sănătos până la o vârstă înaintată…".

Capitolul 3

Cea mai importantă regulă: simplitate şi moderaţie

Casa Domnului, II/245 (8-16)

Enoh, primul mare preot al umanităţii, i s-a adresat regelui convertit, Lameh din Hanoh, şi anturajului acestuia: „Ascultaţi, omul nu trăieşte numai cu pâine, ci şi cu cuvântul lui Dumnezeu! Pâinea naturală vă dă o senzaţie de saţietate şi vă hrăneşte, dar v-aţi pus vreodată întrebarea: 'Cum se face că această pâine mă satisface şi mă hrăneşte'? Dacă veţi căuta în adâncul fiinţei voastre, răspunsul va veni cu uşurinţă: 'Datorită faptului că elementele naturale ale hranei îşi au şi ele originea tot în cuvântul etern şi atotputernic al lui Dumnezeu!'

De vreme ce chiar şi în această formă solidă, cuvântul captiv al lui Dumnezeu satură şi hrăneşte, cu atât mai mult o va face cuvântul viu, liber şi nelimitat al Domnului!

Cu toţii ne tragem din cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, în întreaga eternitate, nimic nu poate fi mai hrănitor şi mai satisfăcător pentru noi decât cuvântul viu al lui Dumnezeu! Omul nu trăieşte numai cu pâine şi cu alte alimente pământeşti, ci în primul rând trăieşte cu cuvântul viu, născut direct din gura lui Dumnezeu.

Asta nu înseamnă că el nu ar mai trebui să pună gura pe pâine sau pe alimentele naturale, căci ele au fost create tot de Dumnezeu, care le-a mâncat alături de noi atunci când a luat forma Sa vizibilă. Important este să nu le transformăm însă într-o necesitate absolută!

Iată, această învăţătură face şi ea parte din ordinea divină! Iar eu vă spun: fiţi moderaţi în ceea ce priveşte alimentaţia, căci ea ascunde o mare tentaţie… Atunci când mâncăm pâinea şi fructele pământului, trebuie să fim foarte atenţi să nu sufocăm spiritul nemuritor în învelişul său grosier! Acest proces poate fi observat cu uşurinţă în cazul copiilor lacomi, care ajung de regulă foarte înceţi la minte, fiind incapabili să se mai preocupe de cele spirituale. În schimb, copiii mai temperaţi devin de obicei gânditori mult mai rafinaţi. Dacă acest lucru este evident în cazul copiilor, el devine încă şi mai evident în cazul celor adulţi, căci pasiunile lor sunt mult mai dezvoltate decât în cazul copiilor.

Hrana naturală presupune ingerarea unor elemente naturale. În mod evident, ele nu sunt de natură să se spiritualizeze singure în interiorul vostru, ci mai degrabă vă trag pe voi în jos, către lumea naturală. Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă însă o hrană spirituală, care hrăneşte şi întăreşte spiritul, atrăgându-l către

viaţa eternă. Alimentele naturale hrănesc trupul, dar sufocă spiritul, pe care îl silesc să postească. În cazul alimentelor spirituale, deopotrivă trupul şi spiritul au de câştigat. Spiritul devine mai puternic, simţurile sale se ascut şi se rafinează, iar trupul devine mai suplu, modest şi rezistent, la fel ca şi hainele bine ţesute, din fire subţiri, dar strâns împletite.

Alimentele naturale conţin de regulă spirite corupte. Dacă omul mănâncă o cantitate prea mare din aceste alimente, aceste spirite ajung să pună stăpânire pe spiritul lui, subminându-i fiinţa la fel cum fac viermii care rod la rădăcina unui copac, până când acesta se usucă şi moare.

În schimb, hrana spirituală este pentru spirit ca un fel de ploaie vitală coborâtă din cer, care îl ajută să înflorească şi să dea rod, fructul ei minunat fiind viaţa eternă".

Capitolul 4

Binecuvântarea unei alimentaţii simple

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/182

Domnul: „Primii oameni respectau ordinea şi simplitatea, aşa cum i-a învăţat spiritul Meu. De aceea, ei nu cunoşteau ce înseamnă boala. Cei mai mulţi dintre ei atingeau o vârstă foarte înaintată fără a se îmbolnăvi vreodată, după care adormeau lin, iar sufletul lor se despărţea de trup fără teamă şi fără durere.

Alimentaţia lor era mereu aceeaşi, şi nu diferea de la o zi la alta. Ei se hrăneau îndeosebi cu lapte, pâine şi fructe coapte. Aceste alimente le erau suficiente pentru întreaga viaţă. Setea şi-o potoleau cu apă proaspătă de izvor.

Din acest motiv, nervii trupului lor erau hrăniţi întotdeauna cu aceleaşi substanţe, complet benefice şi nedăunătoare. În acest fel, substanţele impure şi toxice nu le afectau trupurile şi sufletele. De aceea, ei rămâneau tot timpul puternici şi sănătoşi, deopotrivă fizic şi mental".

Capitolul 5

Poruncile Tatălui pentru alimentaţia primilor oameni

Casa Domnului, I/17

„Mâncaţi întotdeauna împreună (ca o masă comună), dimineaţa, la amiază şi seara, dar întotdeauna cu moderaţie şi cu frică de Dumnezeu. Mulţumiţi-i Lui, atât înainte cât şi după masă, pentru ca mâncarea să fie binecuvântată, căci numai astfel veţi putea evita moartea.

Cine nu va respecta această poruncă va observa foarte curând consecinţele. Pe cel care uită de trei ori de ea, îl voi pedepsi cu un somn excesiv. Cine nu va respecta porunca din cauza voinţei sale slabe va deveni la fel de mare ca şi un bou, la fel de gras ca un porc, la fel de prost ca un măgar, şi până şi copiii îşi vor bate joc de figura lui. Dacă un asemenea om va dori să redevină la fel cum a fost, el va trebui să postească des şi să mănânce numai pâine uscată. Dacă va persista în încăpăţânarea şi neascultarea lui – deşi această poruncă, pe care v-am dat-o numai din iubire pentru umanitate, este extrem de uşoară – el va fi copleşit de dorinţa indecenţei. Începând din acel moment, el va cădea continuu în păcat, şi implicit în

moarte. În plus, va fi nevoit să ducă o mare luptă cu şarpele seducţiei, cel care a muşcat-o pe Eva, iar Eu nu voi privi către el până când nu va redeveni victorios asupra trupului său, cu o mare căinţă.

Dimineaţa, mâncaţi fructele copacilor; la amiază, mâncaţi din copacul vieţii; iar seara, beţi lapte şi mierea pe care Eu le voi strânge pentru voi de pe crengile copacilor, prin intermediul unor animale celeste ale aerului, pe care le veţi numi 'celii' (albine). Numele de 'celie' înseamnă 'Mana cerească'. În a treia zi după Sabat veţi sacrifica o oaie, o veţi curăţa de sângele ei, o veţi frige în timpul zilei, după care o veţi mânca cu bucurie seara".

Capitolul 6

Hrana cea mai simplă, mai curată şi mai sănătoasă

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/210

„Domnul consideră că peştele de calitate, pescuit din apele pure, este o masă sănătoasă. Dacă este preparat simplu, el este cel mai sănătos aliment pentru trupul uman. La fel, carnea puilor şi a porumbeilor, cea a vitelor curate şi sănătoase, a caprelor şi a oilor care nu au suferit de boli, poate fi mâncată fără probleme, fiartă sau friptă, deşi carnea friptă este mai recomandabilă decât cea fiartă. Sângele animalelor nu ar trebui niciodată mâncat de om.

Dacă nu aveţi la dispoziţie peşte, grâul şi orzul devin alimentele cele mai sănătoase, la care se adaugă laptele muls de la vacile, caprele şi oile sănătoase.

Dintre legume, cea mai recomandabilă este lintea, urmată de făina de porumb persan, din care se face terci.

Aceasta este cea mai simplă, pură şi sănătoasă alimentaţie pentru oameni. Toate celelalte alimente devin toxice atunci când consumate în exces, mai ales dacă nu sunt preparate aşa cum s-a menţionat mai sus, pentru eliminarea spiritelor malefice ale naturii.

Fructele trebuie să fie complet coapte, şi trebuie mâncate cu moderaţie. Chiar şi aşa, ele sunt mai sănătoase fierte, coapte sau uscate, pentru eliminarea spiritelor naturii nefermentate. Acelaşi principiu se aplică şi rădăcinilor".

Capitolul 7

Sfaturi şi indicaţii referitoare la hrană

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/150 (21)

Domnul îl sfătuieşte pe un străin care suferă de o intoxicaţie alimentară după ce a mâncat peşte: „Nu mai mânca niciodată peştele care a murit în apă. După ce a fost pescuit şi a murit, peştele nu ar trebui lăsat nici măcar o jumătate de oră fără a fi preparat cu sare, cimbru şi chimen! Dacă îl vei pregăti în maniera evreiască, vei fi scutit pe viitor de febră. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte carnea altor animale. În plus, nu mai mânca fructe care au început să putrezească, sau pâine mucegăită".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/222 (18)

Domnul: „Oamenii nu trebuie să consume niciodată sângele animalelor moarte, mai ales dacă provine de la animale sufocate, căci el conţine multe spirite malefice (toxine)”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/218

Domnul: „Când mâncaţi pâine, făina materială este eliminată rapid prin canalele naturale. Partea substanţială a sămânţei vieţii trece rapid prin nervii spirituali şi hrăneşte sufletul, devenind ‘una cu el’, în funcţie de caracterul acestuia. Partea mai puţin subtilă (mai materială) a sămânţei vieţii a servit dintotdeauna ca temelie solidă pentru organismul fizic, la fel cum apa mozaică a servit Spiritului lui Dumnezeu. Ea devine aşadar o hrană pentru corp, iar după ce este purificată corespunzător trece la rândul ei în suflet, căruia îi hrăneşte organele. Pe scurt, ea serveşte drept hrană pentru dezvoltarea organelor sufletului, şi în general, pentru dezvoltarea trupului de la A la Z”.

Jakob Lorber, (nedatat)

Domnul: „Ascultă, scribul Meu drag şi vrednic, care transcrii cuvintele născute din iubirea Mea pentru ridicarea spiritului, inimii şi intelectului vostru. Te plângi mereu de tot felul de boli ale trupului. Uneori te doare capul, alteori picioarele sau stomacul, pe care îl acuzi de o anumită slăbiciune. Crede-Mă, nici nu s-ar putea altfel, căci eşti puţin cam lacom şi bei prea multă bere şi prea mult vin. În general vorbind, mănânci tot ceea ce îţi gâdilă palatul gurii. Crezi că acest comportament îi serveşte trupului tău? Nici vorbă! Pentru tine, aceste alimente sunt otravă curată, dat fiind şi faptul că nu mai eşti tânăr.

Dacă doreşti să fii sănătos şi să ajungi la o vârstă încă şi mai înaintată, ai grijă cu dieta alimentară! Seara, comandă o masă simplă şi gustoasă, fără murături şi nu prea sărată. Poţi bea puţin vin amestecat cu apă, dar înainte ar trebui să te plimbi în aer liber, şi astfel îţi vei păstra sănătatea şi puterea. În zilele frumoase, poţi merge oriunde ca să găseşti un vin bun, evitând astfel poşirca pe care voi o numiţi bere! Această băutură are toate calităţile rele, dar nici una bună, mai ales în aceste vremuri, când malţul şi hameiul sunt atât de falsificate!

Acest sfat este bun nu numai pentru trup, dar mai ales pentru sufletul şi pentru spiritul tău. Cinele la restaurant, printre băutorii de bere şi în tot acel fum de ţigară, sunt extrem de toxice. Odată cu aceste alimente toxice pătrund în corp şi tot felul de influenţe malefice, care împietresc sufletul şi îngreunează trupul.

La toate acestea mai contribuie şi faptul că noaptea, atmosfera pământului este viciată de tot felul de influenţe malefice, pătrunzând oriunde este posibil în trupurile oamenilor şi afectându-le sufletele, inclusiv cu gânduri şi dorinţe imorale.

Ascultă, dragul Meu N.N., Eu sunt şi un medic al trupului. Dacă îmi vei urma sfaturile, trupul tău va fi mereu sănătos şi puternic, la fel şi sufletul tău, iar spiritul tău le va putea controla cu uşurinţă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/138 (17)

„Şi mulţi au fost aceia care s-au aşezat să împărtăşească împreună cu noi masa de dimineaţă, alcătuită din lapte de bună calitate şi pâine unsă cu miere. În

această parte a ţării, acest tip de mic dejun nu era considerat o delicatesă, dar în mediul rural, acolo unde se spune că curge lapte şi miere, ţăranii îl consideră un mic dejun cu adevărat delicios, mai ales că mierea din 'ţinutul promis' este cea mai bună din lume, la fel ca şi laptele, care nu-şi găseşte echivalent în nici un alt colţ de lume. După masă s-au servit fructe, pe care mulţi le-au găsit excelente la gust, lăudându-L pe Dumnezeu, care le-a dăruit alimente cu un gust atât de minunat, ca să nu mai vorbim de capacitatea cu care a înzestrat albinele de a culege mierea florilor şi de a-şi construi acele stupuri atât de ingenioase".

Copilăria lui Iisus, 252 (3)

„Doreau cu toţii şi ceva bun de băut, aşa că Iosif şi Maria le-au pregătit nişte apă cu suc de lămâie şi cu puţină miere".

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/240

Domnul: „Oamenii nu ar trebui să mănânce carnea animalelor sufocate, aşa cum obişnuiesc unii, căci în sângele animalelor rămân anumite spirite nefermentate, care acţionează ca o otravă pentru natura umană, contaminând sângele oamenilor. Din această cauză, oamenii se îmbolnăvesc şi nu-şi mai pot îndeplini îndatoririle zilnice.

Ascultaţi, când vinul a fermentat complet, fiind astfel curăţat de toate impurităţile, el poate fi recomandat oricărui om, căci are capacitatea de a întări puterea fizică, deopotrivă interioară şi exterioară! Mustul nu este însă recomandabil oamenilor, căci spiritele impure ale naturii nu au fost încă eliminate din această băutură în care procesul de fermentaţie nu s-a încheiat. De aceea, nu ar trebui să beţi decât vin vechi şi curat. Mustul trebuie mai întâi purificat complet, după care trebuie să aştepte cel puţin 2-3 ani".

Casa Domnului, II/22 (12 şi 17)

Domnul: „Voi sunteţi cu toţii binecuvântaţi, căci mâncaţi pâinea direct din mâna Mea, în calitate de copii ai Mei. Dar şi mai binecuvântat este acela care Mă primeşte ca oaspete, şi care ţine tot timpul masa pregătită în inima lui, având grijă ca flacăra cuptorului Meu să nu se stingă niciodată… Adevăr vă spun, dacă Eu voi apărea pe neaşteptate şi îmi voi găsi gazda în plină activitate în jurul cuptorului Meu şi în coliba Mea, îi voi spune: 'Cu adevărat, răsplata şi bucuria ta vor fi nesfârşite!'"

Domnul: „Dacă îi oferiţi cuiva mâncare şi băutură în Numele Meu, este ca şi cum Mi le-aţi oferi Mie! Iar Eu voi binecuvânta mâncarea şi băutura, ca şi cum aş fi chiar Eu la masă!"

Capitolul 8

Hrana oamenilor spiritualizaţi

Pământul şi luna, cap. 35

„În timpurile de altădată, când oamenii trăiau într-o manieră mult mai simplă decât astăzi, erau mulţi aceia care aveau aşa-numita 'faţă dublă' (vederea spirituală). Ei trăiau în mod natural în ambele lumi. Acest lucru ar fi cu uşurinţă posibil chiar şi în zilele moderne, dacă v-aţi schimba alimentaţia. Mâncărurile foarte complicate din ziua de astăzi nu fac nici un bine oamenilor. Odată cu ingerarea alimentelor, ei îşi corup într-o asemenea măsură natura, încât sufletul rămâne înlănţuit în ea, la fel ca o pasăre prinsă într-o capcană. Sufletul nu-şi mai poate relua activitatea normală, căci zborul face parte din natura sa, iar acum îi este interzis.

Ce fel de alimente mâncau strămoşii oamenilor? Hrana lor era alcătuită în principal din legume, fierte la foc mic cu puţină sare, şi pe care nu le mâncau niciodată fierbinţi. Se adăugau pâinea simplă, mierea şi laptele, o hrană simplă, cu ajutorul căreia oamenii ajungeau până la vârste înaintate, fără să-şi piardă niciodată cea de-a doua vedere.

Din când în când, ei consumau cu moderaţie puţin vin, dar niciodată atât cât să se îmbete.

Carnea trebuie mâncată numai în anumite momente ale zilei, niciodată mai mult de şapte zile la rând, cu moderaţie, şi întotdeauna trebuie să provină de la animale proaspăt tăiate. Peştele este mult mai sănătos decât porumbelul; porumbelul este mult mai sănătos decât puiul; puiul este mult mai sănătos decât mielul; mielul este mult mai sănătos decât carnea de capră; carnea de capră este mult mai sănătoasă decât cea ce vită sau de viţel. Între diferitele tipuri de pâine, cea din grâu este cea mai indicată[6]. Felurile de carne indicate mai sus nu trebuie amestecate între ele. Fructele trebuie întotdeauna mâncate cu moderaţie, şi numai bine coapte. Acelaşi lucru este valabil şi pentru rădăcinoase, care nu trebuie mâncate decât câte un fel odată.

Dacă primeşte toate aceste tipuri de alimente, corpul nu va cunoaşte obezitatea şi inerţia care o însoţeşte, iar sufletului nu-i va fi greu să manevreze cu uşurinţă această maşinărie. Ca să nu mai vorbim de faptul că nefiind ocupat prea tare de trupul său, el se va putea consacra şi altor activităţi.

Ascultaţi, în timpurile de demult, majoritatea oamenilor – dar mai ales cei care trăiau în munţii înalţi – trăiau în acest mod simplu şi sănătos. Ei aveau vederea interioară trezită, trăind în mod natural împreună cu spiritele, care îi învăţau în legătură cu numeroase subiecte. Astfel, spiritele îi învăţau pe oameni care sunt efectele benefice ale plantelor, sau unde erau ascunse metalele preţioase şi celelalte minereuri. Tot ele i-au învăţat pe oameni cum pot prelucra aceste metale, topindu-le şi dându-le forma uneltelor dorite. Aproape că nu exista casă în munţi care să nu aibă propriile ei spirite ale casei, la fel cum se obişnuieşte astăzi cu servitorii. Ascultând sfaturile lor, oamenii – îndeosebi cei care trăiau în munţi – erau mult mai înţelepţi, trăind în armonie cu forţele secrete ale naturii, cu care se aflau într-o adevărată intimitate şi care stăteau tot timpul la dispoziţia lor".

Capitolul 9

Spiritul vinului şi alte spirite ale naturii

[6] N. Ed. Această indicaţie nu mai este valabilă în zilele noastre, când grâul a fost modificat şi are 40 de cromozomi, spre deosebire de cei 4 cromozomi pe care îi avea la începutul secolului trecut.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/187

Domnul le vorbeşte discipolilor Săi: „Dragii Mei prieteni, când vinul este consumat cu măsură, el permite întărirea membrelor şi organelor corpului. Dacă este consumat însă în exces, el trezeşte spiritele rele ale cărnii şi amorţeşte simţurile. În continuare, spiritele rele trezesc dorinţa carnală numită lipsă de castitate şi indecenţă. În acest fel, sufletul devine impur pentru o lungă perioadă de timp, fiind predispus către harţă, lene, plictiseală, de multe ori fiind de-a dreptul mort. De aceea, beţi cu măsură, iar trupul vostru nu va avea de suferit!

Carnea şi sângele omului sunt pline de spirite malefice ale naturii. Ele sunt numite malefice din cauza faptului că sunt supuse judecăţii. Dacă nu ar fi supuse judecăţii, ele nu s-ar regăsi în carnea şi în sângele vostru. Abia când corpul intră în stare de putrefacţie sunt eliberate aceste spirite de dependenţa lor.

Aceste spirite ale naturii nu se regăsesc numai în carnea voastră, ci şi la nivelul elementelor, care multă vreme nu vor putea fi considerate benefice. Elementele devin benefice numai în fiinţa celui care a devenit absolut pur prin intermediul Meu, conform ordinii divine.

Priviţi piatra care zace complet moartă la sol. Ea nu este moartă decât în aparenţă! Insultaţi-o cu o lovitură puternică sau frecaţi-o şi veţi constata din scânteile pe care le emite că în ea se ascund spiritele condamnate ale naturii! Dacă o încălziţi multă vreme la foc, ea se va topi şi va începe să curgă. Aşa îşi produc oamenii sticla lor atât de scumpă!

Aşadar, spiritele rele şi nefermentate ale naturii se găsesc peste tot, oriunde există pământ, apă şi aer. Iar pământul reprezintă calea de salvare a celor mai mature dintre ele, care vor trece apoi pe un nivel superior de dezvoltare.

Există o mare diferenţă între spiritele rele (sufletele celor plecaţi dintre voi) care îi posedă pe oameni şi spiritele nefermentate ale naturii, din care este alcătuit pământul şi toate elementele sale. Între ele există totuşi o relaţie strânsă şi reciprocă. Astfel, dacă omul nu îşi trezeşte în prea mare măsură spiritele rele ale naturii în trupul lui, el nu va putea fi posedat cu uşurinţă nici de către spiritele răutăcioase ale oamenilor plecaţi pe lumea cealaltă.

De aceea, Eu vă avertizez de fiecare dată: evitaţi pasiunile excesive, care nu reprezintă altceva decât consecinţa trezirii diferitelor spirite ale cărnii şi ale sângelui. De îndată ce sunt trezite, acestora li se alătură şi sufletele impure ale celor decedaţi, care continuă să bântuie prin regiunile inferioare ale pământului. Din această asociere se naşte aşa-numitul fenomen al ‘posesiunii’”.

Capitolul 10

Fumatul tutunului şi alte prostii

Pământul şi luna, cap. 59

Domnul: „Voi invitaţi singuri majoritatea bolilor prin obiceiurile voastre, prin care nu faceţi altceva decât să invitaţi în trupul şi în fiinţa voastră tot felul de locuitori ai iadului, de multe ori încă din tinereţe. Oamenii care fac asemenea prostii nici măcar nu-şi dau seama că invită astfel în casa lor tot felul de oaspeţi străini şi nepoftiţi, de cea mai joasă categorie. Aceste spirite urmăresc să trezească

pasiunile senzoriale în trupul stăpânului lor, acţionând inclusiv asupra sufletului, care începe să-şi găsească astfel plăcerea în tot felul de lucruri lumeşti.

Printre acestea se numără mai presus de orice: ‘moda!’, care înseamnă acoperirea unor trupuri fermecătoare cu tot felul de haine în acord cu ultima modă, împletirea părului cu tot felul de zorzoane şi ungerea pielii cu diferite uleiuri strălucitoare.

În ceea ce îi priveşte pe bărbaţi, aceştia nu se pot dezlipi de ţigara din colţul gurii! Mulţi filfizoni tineri, mai ales dacă dispun de bani, fumează într-o singură zi suficient cât să hrănească zece oameni săraci.

Ar trebui să ştiţi care este semnificaţia fumatului, care este atât de la modă în zilele noastre. Locuitorii malefici fac toate eforturile să familiarizeze sufletul gazdei lor – încă din timpul vieţii fizice – cu vaporii otrăvitori ai iadului, cu scopul ca după moarte, sufletul care şi-a părăsit corpul fizic să nu-şi dea imediat seama de oaspeţii săi mizerabili, care îl vor putea atrage astfel până în cel de-al treilea iad…

Cred că puteţi înţelege cu uşurinţă acum de ce am insistat de atâtea ori împotriva acestui obicei detestabil care este fumatul”.

Capitolul 11

Indicaţii referitoare la dieta alimentară

Puterile vindecătoare ale soarelui, pag. 11

„În general, vă recomand moderaţia în toate: alimentaţie, băutură, somn, îmbăiere, spălare şi recreaţie. În particular, vreau să insist asupra eliminării complete din meniul vostru a mâncărurilor acre şi condimentate, inclusiv a băuturilor stimulative, mai ales a cafelei şi a berii. Dacă ar exista o bere foarte pură, făcută din orz şi din hamei, consumul ei moderat nu ar crea probleme deosebite, deşi nu este un aliment integral, întrucât conţine tot felul de influenţe negative. Oricum, aşa cum este ea preparată la ora actuală, berea nu reprezintă o băutură hrănitoare şi nu potoleşte setea, ci doar ameţeşte. Altfel spus, este otravă curată.

Cafeaua este în schimb cea mai rea dintre toate substanţele vegetale pe care oamenii au ales să o consume. Fructele ei nu ar trebui consumate decât de către cai, cămile şi dromaderi, fiind create special pe hrana lor, întrucât le stimulează şi le întăreşte nervii. Asupra oamenilor planta are efecte opuse, intoxicând sângele şi stimulând excesiv genitalele. Ea creează şi alte tulburări la nivelul corpului, îndeosebi al celui feminin, întrucât nimic nu inhibă digestia alimentelor integrale la fel de mult ca şi cafeaua.

Mesele proaspete pregătite din făină, în asociere cu supele din carne sau cu laptele degresat, sunt preferabile oricăror alte alimente – evident, numai dacă sunt consumate cu moderaţie. Puteţi adăuga şi alte legume, exceptând lintea şi fasolea; de pildă, fulgii de porumb cu apă sau lapte, sub formă de supă sau de terci, orezul bine fiert, sau făina de mei cu supă sau lapte degresat. Dacă este preparată corect, carnea este un aliment perfect sănătos. Ea trebuie mâncată însă cu moderaţie, cu o garnitură de fructe coapte, precum merele, perele sau prunele. Combinaţia cu fructele este necesară, întrucât carnea conţine elemente ale sufletului animalului decedat, de un tip inferior, în timp ce fructele au chiar efecte vindecătoare în cazul anumitor boli.

Elementele care hrănesc sufletul din anumite plante şi rădăcini (între care trebuie menţionaţi cartofii) sunt mult mai impure chiar decât cele din carnea animalelor, şi ar trebui evitate în timpul recuperării după o boală sau după un tratament medical”.

Capitolul 12

Viaţa Domnului ca exemplu de alimentaţie corectă

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/210

Domnul: „Dacă omul doreşte să rămână perfect sănătos din punct de vedere trupesc şi sufletesc, el ar trebui să se hrănească cu moderaţie, încă din copilărie, cu alimente curate.

Priviţi-Mă pe Mine! Din punct de vedere trupesc, sunt şi Eu un om ca şi voi, dar Eu mănânc întotdeauna aceleaşi lucruri, şi îmi potolesc setea cu vinul cel mai pur şi mai nobil – dar întotdeauna cu măsura cuvenită! Ceea ce mănânc astăzi în faţa ochilor voştri mâncam şi în timpul copilăriei Mele. La fel mănâncă şi adepţii Mei, între care mulţi au fost pescari. Ei obişnuiau să vândă surplusul de peşte pentru a-şi cumpăra haine, pâine, sare şi vin, pe care îl împărţeau însă cu apă. Întrebaţi-i dacă a suferit vreunul dintre ei de vreo boală, cu excepţia unuia singur, la care nu doresc să fac referire acum.

Eu vă spun: dacă oamenii ar fi continuat să se hrănească cu alimentele pe care li le-a recomandat profetul Moise, medicii voştri nu ar fi avut nimic de lucru. Istoria bolilor pe acest pământ a început atunci când ei şi-au schimbat obiceiurile alimentare, copiindu-le pe cele ale păgânilor sau ale epicurienilor de astăzi, îndopându-şi trupurile cu tot felul de delicatese”.

Capitolul 13

Vegetarianismul

Gottfried Mayerhofer, 12.09.1870

„Orice fel de moarte nenaturală reprezintă un act de violenţă, declanşând prin procesul de descompunere tot felul de influenţe care existau în stare latentă în carnea şi în sângele animalului. Aşa am organizat Eu viaţa la nivel animal. În urma morţii violente, sângele şi carnea îşi schimbă compoziţia. Se petrec astfel anumite procese toxice, ale căror efecte sunt parţial eliminate prin fierbere şi prin prăjire, dar nu în totalitate. Nu este de mirare că imediat după ingerarea acestor alimente, corpul uman reacţionează prin anumite tulburări specifice, îndeosebi dacă mănâncă din carnea animalelor sălbatice, care au murit cu o stare intensă de teamă şi tulburare.

Un alt motiv de precauţie în ceea ce priveşte carnea animalelor se referă la faptul că acestea sunt la fel de diferite între ele cum sunt fiinţele umane. Există animale blânde şi altele vicioase, animale prădătoare şi altele foarte uşor de domesticit. În mod evident, carnea lor va fi foarte diferită.

Cine se poate abţine complet de la mâncatul cărnii sau care o mănâncă cu moderaţie se protejează astfel de o multitudine de influenţe animalice. Vegetarianismul asigură un corp sănătos şi un spirit puternic, spre deosebire de

alimentaţia pe bază de carne, care poate conduce la declanşarea a numeroase boli şi tulburări, a căror cauză nu este întotdeauna uşor de decelat.

Dacă sunteţi înzestraţi cu spiritul sublim al compasiunii şi nu doriţi să luaţi viaţa unui animal, numai pentru a-i transforma carnea în propria voastră carne, procedaţi cât se poate de corect! Căci dacă omul simte o influenţă spirituală, el nu ar trebui să i se opună, în caz contrar riscând să suporte consecinţele negative ale acţiunii sale! Din acelaşi motiv, carnea nu trebuie complet interzisă, întrucât reprezintă o sursă de hrană pentru oameni, care au latitudinea de a hotărî singuri dacă preferă să o mănânce sau nu. Dacă Eu aş fi dorit să nu mâncaţi deloc carne, v-aş fi organizat astfel trupul încât să nu o puteţi mânca, la fel ca în cazul oilor, vacilor şi cailor, care nu tolerează nici un alt fel de hrană decât plante şi fructe. De vreme ce am făcut din om Domnul Pământului, i-am dat un corp care să se poată adapta la toate tipurile de climă şi la toate felurile de produse alimentare.

Ca întotdeauna, atrag din nou atenţia că ce este prea mult nu este sănătos. Omul a fost înzestrat nu numai cu capacitatea de a mânca orice, ci şi cu un intelect cu ajutorul căruia poate discerne, opunându-se dorinţelor şi poftelor sale, astfel încât stomacul să nu devină Dumnezeul său! Această luptă între intelect şi corp, al cărei principiu fundamental are la bază vegetarianismul, conduce la întărirea sufletului şi menţine sănătatea trupului, servind astfel ca instrument eficient sufletului!”

Capitolul 14

Dieta pe bază de carne

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/239

Domnul: „În caz de forţă majoră, puteţi mânca orice fel de carne, căci acest lucru nu vă va face nici un rău. Orice aliment pe care omul este silit să-l mănânce în slujba Mea este curăţat de Mine. În acest caz, el trebuie să dea dovadă însă de o moderaţie chiar mai mare decât în mod obişnuit. Carnea porcilor este bună, dar sângele lor trebuie foarte bine curăţat, iar carnea trebuie marinată timp de şapte zile în oţet cu sare şi cu cimbru. Ea trebuie scoasă apoi din această saramură şi uscată bine cu o bucată de pânză, fiind afumată la un foc din lemne şi ierburi timp de câteva săptămâni, până când devine complet uscată. Carnea de porc trebuie preparată într-un vas umplut jumătate cu apă, jumătate cu vin, la care se adaugă cimbru şi pătrunjel. Masa rezultată va fi una cât se poate de sănătoasă şi de gustoasă. Aceste animale trebuie tăiate întotdeauna iarna.

În mod similar trebuie să procedaţi şi cu alte animale murdare. Mâncată cu moderaţie, carnea lor nu îi face rău omului. Acelaşi lucru este valabil pentru animalele de uscat, pentru zburătoare şi pentru cele marine!”

Partea a cincea

B. Postul şi asceza

Capitolul 1

Postul corect

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/85

Domnul: „Printr-un post corect şi prin rugăciune, sufletul devine mai eliberat şi mai spiritual; dar nimeni nu poate cunoaşte fericirea supremă numai prin post şi prin rugăciune. Acestea trebuie dublate de credinţa în Mine şi de împlinirea voinţei Tatălui ceresc, aşa cum v-am învăţat Eu şi cum vă învăţ şi astăzi. Orice om poate cunoaşte această stare supremă, fără să postească şi fără să se abţină neapărat de la anumite alimente.

Oricine practică iubirea şi dăruirea către aproapele său, posteşte. Postul lui este cel mai plăcut în faţa lui Dumnezeu, conducându-l pe om până la viaţa eternă. Cine are mai mult, trebuie să dea mai mult; cine ar puţin, trebuie să împartă chiar şi acest puţin cu semenii săi mai săraci. În acest fel, el va aduna comori în ceruri! Actul dăruirii este mult mai binecuvântat de cel al primirii.

Cel care doreşte cu sinceritate să postească în faţa lui Dumnezeu şi a vieţii eterne a sufletului, trebuie să se abţină să mai păcătuiască, din iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii săi. Căci păcatele sunt o povară pentru suflet, şi este foarte greu ca sufletul astfel împovărat să se înalţe până la Dumnezeu.

Cei care se complac în lăcomia lor – aşa cum au făcut pe timpuri fariseii şi alţi oameni bogaţi – întorcând urechea lor oarbă către cei sărmani, păcătuiesc împotriva poruncii postului, la fel ca şi adulterii şi cei care se duc la prostituate.

Dacă trupul atrăgător al unei fecioare, sau chiar al soţiei altui bărbat, vă atrage şi vă ispiteşte, întoarceţi-vă ochii în altă parte şi abţineţi-vă de la plăcerile cărnii! Numai atunci se poate spune că aţi postit cu adevărat!

Dacă cineva vă insultă şi vă ofensează, iertaţi-l, mergeţi la el şi împăcaţi-vă. Numai atunci se poate spune că aţi postit cu adevărat!

Dacă îi răspundeţi cu bunăvoinţă celui care a greşit faţă de voi, şi dacă îl binecuvântaţi pe cel care v-a blestemat, numai atunci se poate spune că aţi postit cu adevărat!

Ceea ce intră în gură pentru hrănirea şi întărirea trupului nu-l pângăreşte pe acesta, dar cuvintele care ies din gură, rănind, defăimând, calomniind, rostind obscenităţi, bârfind, blestemând, depunând mărturie mincinoasă, sau rostind tot felul de minciuni ori de blasfemii, toate acestea pângăresc sufletul omului. Cine rosteşte asemenea cuvinte încalcă postul, căci a posti cu adevărat înseamnă a te nega pe tine însuţi în toate, a accepta povara ce ţi-a fost desemnată şi a Mă urma pe Mine, căci Eu Însumi sunt plin de răbdare şi de bunătate.

Dacă cineva mănâncă cutare sau cutare pentru a-şi potoli foamea, el nu face un rău nimănui. El trebuie să fie atent doar la calitatea alimentelor ingerate, pentru a nu se îmbolnăvi.

Trebuie să fiţi atenţi mai ales atunci când mâncaţi carne, dacă doriţi să vă păstraţi sănătatea o perioadă cât mai lungă de timp. Carnea animalelor sufocate nu este bună pentru sănătatea omului, căci permite transferul spiritelor malefice în nervii omului. La fel, carnea animalelor murdare nu poate fi mâncată decât dacă este preparată într-un anume fel, pe care l-am descris anterior. Când voi, discipolii Mei, vei merge în lume pentru a răspândi cuvântul Meu printre diferitele naţiuni, mâncaţi tot ceea ce vi se pune în faţă, dar nu depăşiţi niciodată măsura. În acest fel, veţi ţine postul corect. Orice altă manieră de a posti nu reprezintă altceva decât o

superstiţie şi o nebunie specifică oamenilor, la care ar trebui să fie învăţaţi să renunţe, dacă doresc cu adevărat acest lucru".

Capitolul 2

Lăcomia şi negarea de sine corectă

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/207

Domnul: „Indulgenţa şi risipa fac ca sufletul să devină senzual şi materialist, epuizându-l mai devreme sau mai târziu. Corpul nu are nevoie de nici un fel de surplus, care rămâne la nivelul sufletului şi îl îngreunează. Îngrozit, sufletul încearcă prin toate mijloacele să se elibereze de povara nedorită, luând-o pe căi ocolite, precum: diferite tipuri de lipsă de castitate, pasiunile trupeşti, adulterul, etc. Întrucât pasiunile de acest fel fascinează sufletul prin plăcerea pe care i-o oferă, el devine din ce în ce mai desfrânat, apelând chiar la o indulgenţă şi la o risipă din ce în ce mai mare. În final, el devine complet senzual (material), iar în ceea ce priveşte viaţa spirituală – complet întunecat, împietrit şi nesimţit, pentru ca în cele din urmă să devină orgolios, răutăcios şi îngâmfat. Când sufletul îşi pierde complet valoarea spirituală datorită modului său de viaţă, murind practic din punct de vedere spiritual, el începe literalmente să construiască un tron pentru lăcomia sa, fiind chiar cinstit şi respectat de alţii pentru că este atât de lacom".

Capitolul 3

Diferite indicaţii şi sfaturi

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/167 (12, 14)

Domnul le vorbeşte celor care doresc să postească, dar la un moment nepotrivit (sau prematur): „Din cauza existenţei sale continue, deşi temporare, corpul are nevoie de o anumită cantitate de hrană, pentru a fi întărit. Sufletul are şi el nevoie de o anumită hrană subtilă, dacă doreşte să crească în cunoaştere şi din perspectiva voinţei. De aceea, postul excesiv şi lipsit de temei nu reprezintă altceva decât o prostie, putând deveni chiar un păcat, la fel ca şi opulenţa excesivă. Cine doreşte să trăiască în armonie cu ordinea divină trebuie să fie moderat în toate, căci orice exces va avea mai devreme sau mai târziu consecinţe negative pentru trup, suflet şi spirit. De aceea, mâncaţi şi beţi, veselindu-vă, şi bucuraţi-vă astfel inima!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/222 (6-7)

Domnul: „Există oameni care ţin nenumărate zile de post, cu mare stricteţe, convinşi că vor câştiga astfel Împărăţia lui Dumnezeu; Eu vă spun că ei se înşeală! Evident, asta nu înseamnă că trebuie să deveniţi lacomi, risipitori şi beţivi! Ceea ce vă recomand Eu este moderaţia în toate!"

Scrisoarea lui Pavel către laodiceni, cap. 2 (4-6)

Pavel s-a adresat astfel congregaţiei din Laodiceea: „Dacă cineva vă spune că cutare sau cutare aliment nu este bun şi nu trebuie mâncat, căci – potrivit lui Moise – este 'necurat', eu îi răspund: Moise şi profeţii şi-au găsit împlinirea şi

mântuirea în Christos. Domnul nu ne-a interzis nici un fel de hrană. El Însuşi a mâncat şi băut alături de păcătoşi şi de păgâni. Şi ne-a spus: ‘Nu ceea ce vă intră pe gură vă pângăreşte, ci ceea ce vă iese pe gură, cuvintele de bârfă, dorinţele ticăloase, invidia, crima, furia, lăcomia, voracitatea, desfrâul, adulterul, şi toate celelalte de acelaşi fel, acestea sunt cele care pângăresc sufletul omului!’”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/156 (4-7)

Domnul: „Un om se poate izola total de restul lumii, aşa cum fac călugării carmeliţi sau cei de pe Muntele Sion, care nu privesc niciodată chipul feminin şi se hrănesc numai cu rădăcini, mure şi miere, precum şi cu Pâinea Sfântului Ioan. Unii dintre ei chiar s-au emasculat de dragul Împărăţiei lui Dumnezeu, sub pretextul că astfel nu vor mai cădea în tentaţie şi nu vor mai încălca porunca. Dar la ce le folosesc toate acestea? Eu vă spun: ele nu le folosesc la nimic, nici lor, nici altor oameni care procedează la fel. Căci Dumnezeu nu a revărsat asupra oamenilor diferite puteri, aptitudini şi capacităţi numai pentru ca aceştia să renunţe la ele prin te miri ce mânăstire, ci pentru ca oamenii să fie activi şi să respecte din proprie iniţiativă voinţa lui Dumnezeu, în folosul lor şi al semenilor lor! Dumnezeu nu le-a spus niciodată oamenilor: ‘Mutilaţi-vă şi emasculaţi-vă, pentru ca trupul femeilor să nu vă mai seducă!’ Dimpotrivă, atunci când i-a dăruit o soţie, el i-a spus lui Adam: ‘Mergeţi şi vă înmulţiţi, şi umpleţi pământul!’, iar în Cartea lui Moise se adaugă: ‘Nu comiteţi păcat trupesc şi nu fiţi desfrânaţi; nu râvniţi la nevasta aproapelui vostru; şi nu comiteţi adulter!’ Oamenii trebuie să lucreze în această lume şi trebuie să reziste în mod conştient tentaţiei, căci numai astfel poate deveni puternic sufletul, şi numai astfel puterea lui Dumnezeu va coborî asupra lui!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/141 (15)

Domnul: „Dacă cineva a păcătuit, el ar trebui să se compare cu cel împotriva căruia a păcătuit, iar apoi să nu mai facă niciodată la fel. Şi astfel, păcatele îi vor fi iertate. Numai prin rugăciune, post şi penitenţă, păcatele nu vor fi iertate, dacă persoana în cauză nu se abţine să le mai comită în continuare”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/42 (3)

Domnul: „Gata cu ruperea hainelor şi cu cenuşa în cap (n.n. expresie consacrată pentru penitenţă)! Gata cu penitenţa şi cu postul, cu sacrificiile din templu pentru iertarea păcatelor; căci în faţa Mea, ele nu au nici cea mai mică valoare! În schimb, manifestaţi-vă voinţa fermă de a vă schimba viaţa şi de a renunţa la păcat! Trăiţi iubirea de Dumnezeu şi pentru semenii voştri, credeţi plenar în Dumnezeu şi în venirea Lui pe pământ în trup uman, prin Mine! Numai atunci veţi fi binecuvântaţi, iar sufletul vostru va fi întărit întru spiritul Meu, care sălăşluieşte în propriul lui spirit activ”.

Casa Domnului, I/99

„Ascultaţi! Cine v-a impus vouă să postiţi? De ce nu mâncaţi atunci când vă este foame? V-a poruncit vreodată Iehova să postiţi? În ce fel credeţi voi că-i

serviţi lui Dumnezeu dacă postiţi, dacă vă pedepsiţi singuri prin post şi dacă vă luptaţi astfel împotriva propriei voastre naturi?

Dumnezeu nu l-a creat pe om pentru a-i dicta porunci aberante şi legi absurde, ci pentru a trăi în conformitate cu Ordinea Divină. De aceea, el poate să mănânce şi să bea în funcţie de necesităţile naturale ale corpului său. Mai presus de orice, el trebuie să-L recunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu, iar apoi să-şi iubească semenii la fel de mult ca pe sine însuşi. Iată, asta v-a cerut Dumnezeu, şi nimic altceva! Nu există nici o altă poruncă decât cea a iubirii. Aflaţi în inima voastră că Dumnezeu nu-şi găseşte plăcerea în starea de sclavie şi de stupiditate, ci numai în iubirea şi libertatea voastră!”

Partea a cincea

C. Extrase din Copilăria lui Iisus

Capitolul 1

Un mic dejun vesel

Capitolul 228

„… După ce toată lumea s-a aşezat la masă, s-a servit un peşte foarte apetisant. Cirenius şi-a exprimat uimirea că Iosif a obţinut o cantitate atât de mare de peşte dimineaţa devreme. Iosif l-a indicat atunci pe uriaşul Ionatan şi a remarcat, nu fără umor: ‘Iată, când ai ca prieten un pescar atât de iscusit, nu trebuie să mergi prea departe ca să aduni peşte!’

Cirenius a zâmbit şi a spus: ‘Da, desigur, ai dreptate. În asemenea circumstanţe, peştele nu-ţi va lipsi niciodată, mai ales atâta vreme cât în casa ta se află Cineva (Iisus)!’. La care Iosif şi-a ridicat mâinile şi, foarte emoţionat, a spus: ‘Da, frate Cirenius, Cineva de care nu vom fi niciodată vrednici, în eternitate! Fie ca El să binecuvânteze pentru noi toţi acest mic dejun, pentru ca el să ne întărească cu adevărat membrele şi organele, dar mai ales iubirea noastră faţă de El, Tatăl preasfânt!’”

Capitolul 2

Felul favorit de mâncare al copilului Iisus

Capitolul 263 (11-16)

„… Oaspeţii au intrat în sufragerie, unde îi aştepta masa gata pregătită. Când micuţul Iisus a văzut pe masă peşte, El a zâmbit, după care a alergat la Salomeea şi i-a spus: ‘Cine ţi-a spus că îmi place peştele? Sunt foarte mulţumit de ceea ce ai gătit! Ascultă, dintre toate felurile de mâncare, pe acesta îl prefer cel mai mult! Îmi plac şi prăjiturile cu miere, şi ciorba de peşte cu pâine din grâu, dar mai presus de orice prefer peştele’”.

Capitolul 3

Peştele rece cu ulei şi cu suc de lămâie

Capitolul 215

„S-au întors cu toţii în casă şi s-au aşezat la masă, aşa cum le-a indicat Copilul divin. Pe masă se aflau trei peşti mari, neatinşi; între timp, aceştia se răciseră. Evreii nu aveau voie să mănânce peştele rece. De vreme ce soarele nu apusese încă, peştele mai putea fi mâncat, dar ar fi trebuit – potrivit cutumei – să fie reîncălzit.

În acest moment, Copilul a spus: 'Iosif, nu este necesar să faci acest lucru! De acum înainte, veţi putea mânca peştele şi dacă este rece, câtă vreme a fost fript înainte. În loc să-l mai reîncălzeşti, mai bine fă un sos din ulei şi lămâie, iar peştele va avea un gust mai bun decât dacă l-ai reîncălzi!'

Iosif a urmat imediat sfatului Copilului Iisus şi a adus un coş cu lămâi proaspete şi o vadră de ulei proaspăt.

Cirenius a fost primul care s-a servit din peşte, peste care şi-a turnat din sosul de ulei şi lămâie. După ce a început să mănânce, nu-şi mai găsea cuvintele de laudă pentru cât de bun era peştele astfel pregătit.

La care Copilul a zâmbit şi i-a spus cu prietenie: 'Domnul este cel mai bun Bucătar! De aceea, puteţi mânca peştele rece, cu ulei şi lămâie. Peştele rece, dar bine fript, poate fi comparat cu starea în care se află un păgân, în timp ce sucul de lămâie reprezintă forţa care emană din Mine, care îl atrage pe acesta, iar uleiul simbolizează cuvântul Meu, orientat către el!'

Şi toţi cei de faţă au fost cât se poate de emoţionaţi şi foarte uimiţi de înţelepciunea micului Iisus".

Capitolul 4

Oaspeţii pe placul lui Dumnezeu

Capitolul 141 (11-24)

„Copilul Iisus l-a chemat pe Cirenius şi i-a spus: 'I-ai adus multă bucurie lui Iosif, cel mai pur om de pe pământ. Iată, astăzi ne oferi un festin regal, la care ai pregătit feluri de pe trei continente, unul mai gustos decât altul! În această privinţă, trebuie să-ţi spun că te descurci foarte bine! Adevăr îţi spun, în întreaga eternitate nu a căzut vreodată o onoare mai mare asupra vreunei case decât cea care se revarsă acum asupra casei tale! Căci în casa ta se află acum Cel asupra căruia toate puterile cerului nu îndrăznesc să îşi ridice ochii!

Dar este un lucru pe care l-ai uitat! Trimite-ţi servitorii şi invită-i în casa ta pe toţi cerşetorii, schilozii, sărmanii, orbii şi nefericiţii acestei lumi. Pune o masă şi pentru ei, şi lasă-i să ia parte la festin! Abia atunci, totul va fi într-o perfectă ordine!'

Auzind aceste cuvinte, Cirenius l-a sărutat pe Copilul divin, apoi i-a ascultat sfatul. În mai puţin de o oră, imensul hol al casei sale era arhiplin de oameni sărmani.

Partea a cincea

D. Rugăciunea la masă, binecuvântarea şi festinul iubirii

Capitolul 1

Rostirea rugăciunii la masă

Robert Blum, II/254

„Dragul meu Tată ceresc! Tu îi binecuvântezi pe toţi oamenii de pe pământ cu mâncare şi cu băutură. Cei care se vor orienta către Tine înainte de a-şi savura masa, mulţumindu-Ţi şi cerându-Ţi binecuvântarea, vor fi hrăniţi plenar de mâncarea ingerată. Cei care refuză să facă acest lucru, sub pretextul că mâncarea a fost deja binecuvântată, şi că ar fi o prostie şi o superstiţie să repeţi această binecuvântare, nu se vor bucura de binecuvântarea Ta fizică şi spirituală ca urmare a mesei lor. Căci nimeni nu-ţi poate mulţumi îndeajuns, plin de iubire şi de recunoştinţă, iar preaplinul binecuvântărilor Tale nu are cum să-i facă cuiva rău! De aceea, binecuvântează pentru noi darurile primite de la Tine, preaiubitul meu Tată!”

Capitolul 2

Promisiunea binecuvântării

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/11 (11)

Domnul le-a recomandat celor pe care i-a vindecat de anumite boli grave ale stomacului: „Înainte de masă, căutaţi-L pe Domnul în inimile voastre, pentru ca El să binecuvânteze mâncarea şi băutura pentru voi şi pentru toate fiinţele umane. Căci El ascultă întotdeauna aceste rugăciuni. Şi orice veţi mânca, vă va întări şi vă va hrăni corpul”.

Capitolul 3

Festinul iubirii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/166

Domnul: „Voi ştiţi că toţi preoţii, cei evrei şi cei păgâni, cunosc anumite ritualuri de purificare şi de curăţire exterioară, obligându-şi credincioşii să le accepte şi să le aplice, sub ameninţarea celor mai cumplite consecinţe şi pedepse. De acum înainte, aceste ritualuri vor fi complet eliminate. Iar Eu voi privi cu mânie la cel care continuă să ceară asemenea lucruri în Numele Meu. Este suficient să-l botezaţi pe cel care a acceptat în inima lui învăţăturile Mele, dându-i un nume creştinesc, conform ordinii divine, iar Eu îl voi întări.

În plus, le puteţi oferi din când în când pâine şi vin, în Numele Meu, al iubirii Mele şi al comemorării Mele, celor care cred cu evlavie în Mine şi care respectă poruncile Mele. Ori de câte ori îmi veţi comemora amintirea printr-un asemenea festin al iubirii, Eu voi fi printre voi, dar şi înlăuntrul vostru, la fel cum acum Mă aflu printre voi în carne şi oase. Căci pâinea va însemna iubirea voastră pentru Mine şi va simboliza trupul Meu, iar vinul va simboliza sângele Meu, care va fi vărsat cât de curând pentru cei mulţi[7].

---

[7] N.n. Aceste cuvinte au fost rostite înainte de crucificare.

În ceea ce priveşte semnele exterioare, atât este de ajuns, dar acestea trebuie susţinute prin iubire, căci în faţa Mea, singura care are valoare este iubirea".

Partea a şasea

A. Despre îmbrăcăminte, recreaţie şi somn

Capitolul 1

Îmbrăcămintea

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/123 (17)

„Dumnezeu l-a creat pe om fără haine, dar l-a creat după chipul şi asemănarea Lui, şi a fost mulţumit de forma pe care i-a dat-o. Mai târziu, Dumnezeu l-a învăţat pe om cum să-şi facă haine, pentru a se proteja de frig. Dar la început, Dumnezeu nu i-a învăţat pe primii oameni cum să se îmbrace, ca să nu cadă în păcatul vanităţii prin împodobirea trupurilor lor. Încă şi mai puţin i-a învăţat El să-şi facă haine cu tot felul de ornamente scumpe, pentru ca oamenii să nu ajungă la concluzia că purtând asemenea veşminte bogate, ar fi mai demni să-L slăvească pe Dumnezeu. De aceea, îmbrăcaţi-vă conform statutului social, dar cât mai simplu, şi nu acordaţi unei haine o altă valoare decât aceea de a acoperi trupul. Orice altă interpretare este greşită şi nu poate aduce fructe benefice!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/128 (15)

„Mai mulţi săraci i-au spus: 'Doamne, nu suntem vrednici să stăm la masa Ta, iar hainele noastre sunt prea murdare şi prea rupte pentru Tine, căci Tu şi ceilalţi sunteţi îmbrăcaţi ca nişte domni'.

La care Domnul le-a răspuns: 'Faceţi ceea ce v-am învăţat, iar în curând veţi avea haine mai bune! Un om nu este altceva decât un om, indiferent de hainele cu care este îmbrăcat'".

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/52

Domnul: „Priviţi-o pe Maria, mama trupului Meu. Ea este curată şi îmbrăcată cu o robă albă, peste care poartă un şorţ albastru, simplu. În acest fel, ea este îmbrăcată corect. Pe cap, poartă de regulă o pălărie pătrată, la fel ca femeile care M-au urmat din Galileea şi din Iudeea. Şi ele sunt întru totul acceptate de comunitatea noastră".

Relaţia omului cu natura, prin comparaţie cu confortul lumesc

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/211 (3-9)

Domnul: „Prietene, Adam şi descendenţii săi nu trăiau în corturi sau în colibe, şi cu atât mai puţin în case superb mobilate. Ei nu aveau la dispoziţie decât pământul gol şi umbra copacilor; de multe ori, dormeau sub cerul liber, dar erau puternici şi sănătoşi. Nu ştiau nici măcar să-şi confecţioneze pături pentru a se

acoperi cu ele. Singura lor îmbrăcăminte era o frunză de ferigă cu care îşi acopereau ruşinea (organele genitale), dar trăiau totuşi mai multe sute de ani.

Astăzi, oamenii şi-au creat toate felurile de confort lumesc – încercând astfel să înlocuiască paradisul pierdut – dar iată, puţini dintre ei mai ajung la vârsta de o sută de ani! Motivul este simplu: oamenii au devenit moi, îndepărtându-se astfel de natura corpurilor lor celeste, care ar trebui să-i susţină, să-i hrănească şi să-i menţină sănătoşi şi puternici!

De aceea, prietene, nu ar trebui să fii atât de preocupat de aşternutul tău de la noapte! Pământul sănătos şi curat te poate primi foarte bine la sânul lui! Dacă eşti cu adevărat obosit, te poţi odihni foarte bine şi pe o piatră. Dacă ţi se pare prea dură, înseamnă că nu eşti suficient de obosit, deci nu mai ai nevoie de odihnă – aşa că te poţi ridica şi poţi pleca la lucru!

Paturile moi îi fac pe oameni la fel de moi, slăbindu-le membrele de puterea lor firească. Somnul prea îndelungat slăbeşte sufletul şi muşchii corpului. Natura oamenilor poate fi comparată cu cea a unui copil, pentru care nu există hrană mai bună ca sânul mamei. Copiii care au fost hrăniţi multă vreme de la sânul mamei lor vor fi la fel de puternici – cu condiţia ca mama să fie la fel de sănătoasă şi de curată ca şi Eva –, putându-se lupta oricând chiar cu un leu.

Într-o anumită măsură, natura acestui pământ poate fi comparată cu ceea ce reprezintă sânul matern pentru fiinţa umană, cu condiţia ca oamenii să nu se îndepărteze de ea prin tot felul de slăbiciuni.

Moise a spus: 'Cinsteşte-ţi tatăl şi mama, şi vei trăi o viaţă lungă, şi vei prospera pe pământ'. Când a rostit aceste cuvinte, Moise nu se referea numai la părinţii pământeşti, ci şi la pământ şi la puterea acestuia, dătătoare de viaţă. Oamenii nu ar trebui să-şi întoarcă niciodată spatele pământului-mamă, ci ar trebui să îl cinstească în permanenţă, căci numai aşa vor putea primi binecuvântarea fizică pe care le-a promis-o Moise".

Capitolul 2

Recreaţia

Timpul odihnei în lumea spirituală

Soarele spiritual, II/72 şi 6

„Potrivit ordinii divine, spiritul are şi el nevoie de o anumită perioadă de odihnă, pentru a se întări. Domnul a indicat deja acest lucru în prima relatare cu privire la creaţie, când a afirmat că după cele şase zile lucrătoare, El a ales a şaptea zi ca zi de odihnă.

Când a venit pe pământ sub forma lui Christos, El ne-a arătat că se odihneşte la fel ca şi ceilalţi oameni, după ce îşi termină lucrările. Spiritele care trăiesc în lumea spirituală au şi ele nevoie de perioade de odihnă, în timpul cărora îşi recapătă puterile pentru activitatea lor.

Nici chiar în cer cele mai binecuvântate spirite nu se ridică întotdeauna la acelaşi nivel de înţelepciune, născută din Domnul, aşa că îşi schimbă şi ele starea de conştiinţă. Există o anumită stare de conştiinţă care poate fi comparată cu activitatea, şi o altă stare de conştiinţă care poate fi comparată cu odihna. În timpul stării de activitate, toate spiritele sunt înzestrate de Domnul cu cea mai înaltă

înţelepciune, în funcţie de cerinţele Sale. În starea de odihnă, ele nu mai au nevoie de o înţelepciune chiar atât de profundă. Acelaşi principiu ar trebui să-l aplicaţi şi voi în timpul odihnei de Sabat, atunci când vă odihniţi şi vă consacraţi întreaga activitate iubirii în secret a Domnului".

Domnul privit ca exemplu: cum poate atinge o fiinţă umană adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu din interiorul ei

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/152

„Câţiva discipoli M-au întrebat: 'Doamne, am remarcat că în fiecare dimineaţă, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, Tu ieşi afară – chiar şi pe timp de iarnă – şi te bucuri de manifestarea naturii, la fel cum facem şi noi. Ne-am întrebat de multe ori: cum se face că îţi găseşti plăcerea în manifestarea unui loc atât de minor din vasta Ta creaţie, cum este acest pământ?'

Le-am răspuns: 'Tot ceea ce există în iubirea Mea eternă este personificat în faţa ochilor voştri. De ce să nu-Mi găsesc plăcerea în iubirea Mea, născută din Totalitatea eternă?

Există două motive pentru care îmi place să ies afară dimineaţa devreme, iar uneori şi seara târziu. Mai întâi de toate, trebuie să ştiţi că dimineaţa spirituală a sufletului fiinţei umane, la fel ca şi dimineaţa pământului, trebuie să înceapă devreme. Eu Mă voi bucura atunci de dimineaţa timpurie din inima omului, la fel cum M-am bucurat vizibil de aceste dimineţi în natură, în faţa ochilor voştri.

În al doilea rând, e bine să învăţaţi să vă începeţi activitatea dimineaţa devreme, la fel cum fac şi Eu acum. Acelaşi lucru spuneţi-le şi celor cărora le veţi predica Evanghelia Mea, căci numai printr-o aspiraţie timpurie şi printr-o activitate susţinută, începută dimineaţa devreme, vor reuşi ei să atingă Împărăţia lui Dumnezeu dinlăuntrul lor, în care vor rămâne apoi de-a pururi. Îmi place de asemenea să ies afară şi serile, pentru a vă indica astfel că fiinţa umană ar trebui să fie la fel de activă şi în seara existenţei sale pământeşti, pentru a-şi întări Lumina interioară a Vieţii. Liniştea specifică serilor nu se va transforma niciodată în fericire veşnică decât atunci când aţi fost perfect activi de dimineaţa devreme până seara târziu'".

Odihna şi inactivitatea

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/220

Domnul: „Ceea ce omul nu-şi asigură singur, prin puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu şi prin propria sa activitate, nu-i este permis fără judecată! De aceea, nu vă limitaţi să ascultaţi cuvântul Meu, ci urmăriţi să-l transpuneţi în practică, căci numai astfel veţi percepe binecuvântarea interioară!

Căci viaţa înseamnă activitate, şi nu odihna energiilor. Ea trebuie menţinută astfel pentru eternitate printr-o activitate continuă a tuturor energiilor, căci viaţa nu rezidă în odihnă.

Senzaţia de bunăstare pe care v-o oferă odihna nu înseamnă altceva decât o moarte parţială a energiilor necesare vieţii. Cine preferă din ce în ce mai mult confortul odihnei, îndeosebi al energiilor spirituale ale vieţii, nu face decât să se

arunce din ce în ce mai tare în braţele morţii, din care nu va mai putea fi eliberat cu uşurinţă de către Dumnezeu.

Evident, există şi o linişte perfectă, care este plină de viaţă. Dar această linişte se află numai la Dumnezeu, traducându-se la nivelul fiinţe umane printr-o senzaţie inefabilă de beatitudine şi de mulţumire, atunci când a acţionat în concordanţă cu voinţa lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata 'odihnă întru Dumnezeu', care conduce la senzaţia de beatitudine şi la sentimentul de a fi acţionat în acord direct cu voinţa divină. Ea este singura formă de odihnă plină de viaţă, de vigoare şi de energie. Celelalte tipuri de odihnă, care conduc la retragerea forţelor vitale din activitate, nu reprezintă decât moartea.

Dacă doarme prea mult, corpul moare treptat, şi acelaşi lucru se petrece şi cu sufletul, dacă evită activitatea corespunzătoare cuvântului şi voinţei Mele. După ce lenea se instalează în suflet, ea este urmată curând şi de alte defecte, căci lenea nu este altceva decât un copil al iubirii de sine care alungă orice fel de activitate destinată ajutorării celorlalţi; ea ar dori dimpotrivă, ca toţi ceilalţi să lucreze pentru beneficiul şi confortul ei. De aceea, aveţi mare grijă cu tendinţa către indolenţă, căci ea reprezintă sământa pentru tot felul de vicii!…

După ce v-aţi încheiat activitatea, vi se permite o odihnă moderată, de dragul membrelor organismului, dar excesul de odihnă este mai rău chiar decât lipsa completă a odihnei".

Beneficiile activităţii

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/221

Domnul: „Oamenii nu pot cunoaşte adevărata bunăstare interioară decât printr-o activitate continuă. Întrucât viaţa este rodul activităţii perpetue a lui Dumnezeu, ea nu poate fi menţinută decât printr-o activitate similară. Din inactivitate nu se poate naşte altceva decât moartea!

Puneţi-vă mâna pe inimă şi simţiţi cum bate ea continuu, zi şi noapte. Viaţa întregului organism depinde de activitatea ei. Aşa cum odihna inimii fizice ar provoca moartea organismului, inactivitatea inimii sufletului ar provoca moartea acestuia.

Inima sufletului este numită iubire, iar pulsaţiile ei se exprimă prin aşa-numitele fapte ale iubirii. Rezultă că pulsul neobosit al acestei inimii este dat de activitatea neîntreruptă a iubirii. Cu cât inima sufletului pulsează mai intens, cu atât mai viu este sufletul. Când activitatea sufletului devine suficient de intensă, egalând-o pe cea a lui Dumnezeu, ea trezeşte viaţa spiritului divin din interiorul sufletului. Odată trezit, acest spirit divin, care este viaţa pură şi activitatea supremă, care nu oboseşte niciodată, se revarsă în suflet, care a devenit egal cu el, datorită activităţii sale pline de iubire, astfel încât sufletul atinge viaţa eternă şi indestructibilă.

Aşadar, totul porneşte de la activitate, niciodată de la lene! De aceea, nu cultivaţi lenea şi inactivitatea, căci răsplata care vă aşteaptă este viaţa eternă!"

Scufundarea în sine şi introspecţia

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/224

Domnul: „Adevăr vă spun, nimic nu este mai benefic pentru om decât scufundarea în sine, din când în când. Cine doreşte să-şi cunoască puterile trebuie să se cunoască din interior… Mulţi dintre voi nu ştiu însă de unde să înceapă. De aceea, ascultaţi!

Relaxaţi-vă şi gândiţi-vă în linişte, dar activ, la caracteristicile voastre pozitive şi negative, la voinţa lui Dumnezeu, care vă este cunoscută, şi la felul în care aţi respectat-o în diferite etape ale vieţii voastre. Dacă faceţi asemenea introspecţii, lui Satan îi va fi mult mai dificil să vă forţeze să faceţi ce doreşte el. Satan nu are o dorinţă mai mare decât să-i împiedice pe oameni să practice introspecţia, amăgindu-i în fel şi chip. Odată cu practica, omul atinge o anumită eficienţă a introspecţiei, care îl ajută să descopere cu uşurinţă capcanele pe care i le-a întins Satan, să le distrugă şi să se păzească pe viitor de amăgirile duşmanului…

Acum ştiţi în ce constă introspecţia şi scufundarea în sine; de aceea, practicaţi-o cât mai des, într-o stare de linişte deplină, şi nu vă lăsaţi deranjaţi de evenimentele exterioare!"

Adevărata celebrare a Sabatului

Soarele spiritual, II/76

„'Trebuie să cinsteşti ziua de Sabat!' La ce se referă această poruncă? La ce zi face ea aluzie?

Oamenii consideră că în zilele de sărbătoare, pe care ei le numesc Sabat, nu trebuie să faci nici un fel de muncă ce ar putea să-ţi aducă un câştig. În schimb, este permis să iei parte la un spectacol, să joci sau să dansezi, la fel ca păgânii!

Cu o zi înainte de Sabat trebuie să posteşti, pentru ca a doua zi să fii mai deschis în faţa revelaţiilor. Patronilor de restaurante li se permite să-şi vândă mâncarea în zilele de Sabat. Altfel spus, poţi cinsti Sabatul, dar fără a lucra pământul, căci acea muncă nu este binecuvântată în această zi sfântă. Altminteri, totul este permis în această zi!

Domnul ne-a învăţat însă că de Sabat poţi face orice lucrare care are un scop bun. De vreme ce El Însuşi a lucrat de Sabat, mi se pare evident că acest cuvânt se referă la cu totul altceva decât lipsa activităţii.

Atunci, la ce anume se referă celebrarea Sabatului? Vă voi răspunde pe scurt: Sabatul nu se referă la ziua de sâmbătă sau de duminică, nici la vreo altă zi a săptămânii sau a anului, ci la ziua în care se trezeşte spiritul omului, lumina divină şi soarele spiritual din sufletul său. Aceasta şi numai aceasta poate fi 'ziua sfântă a Domnului', în sufletul omului, pe care acesta trebuie să o recunoască şi să o celebreze prin activităţile născute din iubirea lui pentru Dumnezeu, inclusiv din iubirea lui pe semenii săi.

Întrucât lumea exterioară, cu agitaţia ei, nu ne ajută cu nimic să descoperim această zi sfântă a lui Dumnezeu, rezultă că trebuie să ne retragem în izolare, căutând în noi înşine ziua vieţii, în liniştea sublimă a fuziunii cu Dumnezeu.

Aşa se explică de ce evreilor li s-a cerut să-şi stabilească cel puţin o zi pe săptămână în care să se retragă din orice activitate lumească, scufundându-se în introspecţie, pentru a găsi ziua vieţii înlăuntrul lor. Din păcate, această lege a fost

respectată doar la modul exterior, materialist, ajungându-se până acolo încât ei nu L-au recunoscut pe Domnul Sabatului, pe Tatăl preasfânt, atunci când Acesta, mâncat de iubirea Lui infinită, a venit la copiii Săi de pe pământ.

Cred aşadar că nu este deloc greu de înţeles ce anume înseamnă 'celebrarea Sabatului' şi cum trebuie realizată ea.

La fel ar trebui să vă gândiţi şi voi: oare este celebrată corect ziua voastră de duminică, participând timp de o singură oră la slujba din biserică, după care începeţi conversaţiile voastre lumeşti?"

Capitolul 3

Somnul

Odihna din timpul nopţii pe scaunele înclinate

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/169

Domnul: „În ceea ce priveşte trupul vostru, Eu vă spun: v-aţi putea prelungi cu cel puţin o treime viaţa dacă, în loc de aceste paturi orizontale, v-aţi odihni noaptea pe bănci sau pe scaune de odihnă (echivalentul fotoliilor de astăzi), aşa cum avem noi aici. Din cauza nivelului jos al paturilor, diferenţa de presiune sanguină între zi şi noapte este foarte mare, ceea ce conduce în timp la tot felul de tulburări digestive. Când corpul se odihneşte pe un scaun înclinat timp de mai mulţi ani, aceste tulburări nu apar.

Avraam, Isaac şi Iacov nu dormeau decât în asemenea fotolii. Ei nu ştiau ce înseamnă patul, şi astfel au ajuns la vârste foarte înaintate, în deplinătatea puterilor lor trupeşti şi sufleteşti. Ulterior, când oamenii nu au mai respectat această regulă, durata de viaţă s-a scurtat la mai puţin de jumătate.

Dormitul în poziţie orizontală reprezintă un mare dezavantaj pentru femeile gravide. În primul rând, copiii din pântecul mamei sunt slăbiţi şi schilodiţi din cauza acestei poziţii; în al doilea rând, naşterile dificile, atât de frecvente în zilele noastre, au drept principală motivaţie tocmai dormitul în această poziţie orizontală. De aceea, am ţinut să vă atrag atenţia, de dragul sănătăţii voastre: cine va urma acest sfat va observa cât de curând consecinţele sale benefice.

În timpul verii, ar trebui să dormiţi cât mai des posibil afară, nu în camerele voastre. Iarna, puteţi dormi în interiorul camerelor încălzite moderat, dar întotdeauna bine uscate şi cât mai curate. Cine acceptă această ordine primordială, având inclusiv o dietă moderată, nu va avea vreodată de-a face cu medicii şi cu farmaciile lor".

Viaţa viselor

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/135 (3-5)

„Sufletul omului conţine în el, la scară mică, tot ceea ce există pe pământ şi deasupra pământului. În timpul somnului, simţurile corpului rămân inactive, la fel ca în timpul morţii. Sufletul nu este însă adormit şi nici mort; de aceea, el vede o succesiune de forme fizice, care există în interiorul lui. El le dă viaţă şi se amuză cu ele, dacă sunt frumoase şi plăcute. Dacă sunt hidoase şi neplăcute, el se sperie şi face eforturi disperate să scape de ele, retrăgându-se în carnea trupului.

Imaginile din vis care corespund primului grad de viziune nu au un corespondent obiectiv, ci numai o bază subiectivă, fără vreo legătură cu realitatea. Ele reprezintă frânturi din realitatea lui materială, amestecate între ele, ceea ce explică de ce unele vise sunt parţial active, şi parţial bazate pe suferinţă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/37

Domnul: „Imaginile pe care le vizualizează sufletul în vis au aceeaşi natură ca şi el. Dacă sufletul conţine tot felul de lucruri bune şi frumoase, de genul celor de care vă vorbesc Eu, el va vedea în vis lucruri adevărate, integrându-le apoi în viaţa lui. Dacă sufletul trăieşte în amăgire şi minciună, plin de răutate, visele sale vor fi la fel de amăgitoare, şi de multe ori neplăcute…

În ceea ce priveşte înţelegerea celor văzute în vis de către suflet, asta este o cu totul altă chestiune. Voi nu înţelegeţi în totalitate nici măcar ceea ce vedeţi în realitatea obiectivă (fizică), aşa că nu este de mirare că sufletele voastre nu înţeleg tot ceea ce văd în realitatea lor subiectivă.

Atunci când vă veţi naşte a doua oară, întru spirit, tot ceea ce nu înţelegeţi acum va devei perfect inteligibil pentru voi”.

Interpretarea viselor

Pământul şi luna, cap. 67

„Viziunile cele mai frecvente şi mai comune sunt cele din timpul nopţii, sub forma viselor. Se pune atunci întrebarea: cine este cel care visează şi ce reprezintă imaginile pe care le percepe el în vis?

În timpul somnului obişnuit, singurul care visează este sufletul. Această formă de a visa nu reprezintă altceva decât o vizualizare haotică a propriilor circumstanţe în care trăieşte sufletul, fără prea mare legătură între ele. Este ca şi cum ai privi imaginile dintr-un caleidoscop, care se schimbă odată cu fiecare schimbare a poziţiei, fără a mai reapărea vreodată în aceeaşi manieră.

Această vizualizare incoerentă a circumstanţelor şi a condiţiilor în care trăieşte sufletul are o raţiune clară. Sufletul nu se mai află în contact cu lumea exterioară, dar nici cu spiritul său. De aceea, el nu va beneficia de pe urma viselor sale, decât dacă şi-ar aduce aminte de ele în totalitate. Astfel, dacă omul şi-ar nota toate visele de care îşi aduce aminte, el şi-ar putea forma o imagine destul de clară despre sufletul său: ce dorinţe are, ce nevoi, ce aspiraţii, şi în general cum este alcătuit şi ce formă va avea atunci când îşi va părăsi complet corpul.

Acest gen de vise sunt trezite în interiorul sufletului de către spiritele iadului, sau de către cele ale raiului. Ele sunt generate în întregime de sufletul însuşi, care îşi aminteşte uneori de ele, mai mult sau mai puţin. Le uită însă foarte curând, din cauza impurităţilor care există în sistemul nervilor spirituali ai omului mediu. Dacă aceşti nervi spirituali ar fi mai activaţi, adică mai orientaţi către suflet, omul şi-ar putea aduce aminte aproape toate visele. Dacă ei sunt înclinaţi mai degrabă către trup, el nu îşi va aduce aminte mai nimic din visele sale. Acesta este de regulă cazul fiinţelor foarte senzuale şi foarte materialiste.

Situaţia este complet diferită în cazul anumitor vise lucide, în care sufletului care visează i se pare că trăieşte o realitate vie. Nici chiar după ce se

trezeşte, el nu îşi dă prea bine seama dacă a visat sau dacă a fost realitate. Acest gen de viziuni nu reprezintă vise ale sufletului, ci sunt generate de spiritele care îl înconjoară pe acesta, care pot fi bune sau rele. Dacă sunt rele, sufletul şi trupul său se vor trezi din vis într-o stare de mare epuizare. Dacă visele sunt rezultatul unor spirite benefice, sufletul şi trupul se vor trezi într-o stare de mare revigorare, uneori chiar beatifică. Ambele tipuri de viziuni sunt permise numai în beneficiul sufletului, niciodată în detrimentul acestuia. În coşmaruri el trebuie să descopere un avertisment, iar în visele frumoase, o încurajare.

Explicaţia pentru care aceste viziuni sunt atât de vii constă în faptul că spiritele care le generează eliberează mai întâi nervii spirituali de corpul fizic, conectându-i cu sufletul. În această stare, sufletul trăieşte o senzaţie de naturaleţe, căci se află în fuziune cu nervii săi spirituali, fiind implicit mai puternic, pentru a putea accepta şi pentru a-şi aduce aminte de imaginile cele mai semnificative.

Somnambulii experimentează această categorie de viziuni interioare, la fel ca şi cei anesteziaţi cu aşa-numitul eter sulfuric. Aceste viziuni au o anumită ordine interioară, fiind mult mai coerente decât visele obişnuite, căci prin ele spiritele care înconjoară sufletul îi spun acestuia adevărul. De multe ori, el primeşte informaţii despre anumite evenimente care urmează să se producă în viaţa sa. Acest lucru nu este deloc dificil pentru spirite, care cunosc ordinea în care urmează să se producă lucrurile, conform legii cauzalităţii (o cauză precisă generează un efect la fel de precis). De altfel, ele însele sunt cele care guvernează această ordine.

Aşadar, aceste gen de viziuni au o anumită valoare. Nimeni nu ar trebui să le considere însă un destin implacabil, aşa cum credeau pe vremuri păgânii. Pe de altă parte, nimeni nu are dreptul să se joace cu liberul arbitru al omului. Dacă acesta doreşte să obţină o altă realitate decât cea care i s-a indicat în vis, el trebuie să se întoarcă exclusiv către Mine. Lucrurile se pot schimba apoi cu uşurinţă, cu condiţia ca omul să aibă o credinţă puternică, iar cererea lui, adresată Mie, să fi fost sinceră. Căci Eu sunt singurul care poate schimba mersul lucrurilor, instantaneu. De aceea, nu ar trebui să fiţi niciodată îngrijoraţi de aceste viziuni, care se pot produce uneori foarte frecvent; dacă ele sunt bune, nu aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi, iar dacă sunt rele, ele pot fi schimbate. Evident, cine crede cu tărie în acest gen de viziuni, fiind convins că Eu nu am nici o putere asupra lor, va avea parte de ceea ce crede. Natura oamenilor este de regulă atât de slabă, încât aceştia generează singuri, din propria lor voinţă, diferite evenimente viitoare, numai pentru faptul că le-au văzut mai întâi în vis. Mai mult, ei şi-au stabilit tot felul de reguli de interpretare, potrivit cărora anumite vise trebuie să genereze anumite efecte. Acest lucru nu dovedeşte altceva decât imensa prostie a oamenilor, care conduce la consecinţe nedorite pentru ei, dar generate chiar de ei înşişi.

Imaginile care îi apar sufletului în vis sunt un fel de analogii pentru stările sale psihice, niciodată profeţii ale unor evenimente viitoare.

Din această perspectivă, cine crede în vise (în sensul profetic al acestora) comite un păcat, căci sufletul va avea de suferit din cauza acestei credinţe, renunţând complet la credinţa sa în Mine.

Deşi aceste vise simple îi aparţin în totalitate sufletului, interpretările lor rigide şi aberante le aparţin spiritelor malefice care înconjoară sufletul, amăgindu-l. Ele se înghesuie în trupul acestuia ori de câte ori au ocazia, precum muştele pe o bucată de carne moartă, extrag din el tot felul de viziuni onirice sau astrale

(sufleteşti), după care îl conving de cele mai absurde profeţii, care nu au nimic de-a face cu realitatea, ci numai cu aceste spirite rele ale cărnii”.

Mersul în timpul somnului (somnambulismul)

Pământul şi luna, pag. 224

„Mersul în timpul somnului apare atunci când este lună plină, din cauza fluidului magnetic al pământului, care devine foarte puternic în acel moment. Când lumina lunii devine maximă, ea se reflectă pe pământ şi reîncarcă cu fluid magnetic planeta. Oamenii care au cantităţi excesive de metal în sângele lor, din cauza anumitor surse exterioare (apă, aer, alimente), au o putere de absorbţie mai mare a acestui fluid reflectat.

Când nervii sunt sensibilizaţi la maximum şi încep să exercite o presiune supărătoare asupra sufletului, acesta fie se trezeşte, fie îşi slăbeşte legăturile cu corpul fizic, pentru a scăpa de acesta. Corpul dispune totuşi de un nerv spiritual foarte particular, foarte strâns asociat cu fluidul magnetic, dar şi cu sufletul. Când sufletul încearcă să scape de opresiunea corpului, acest nerv se trezeşte la rândul lui, care trezeşte la rândul lui corpul. Aceasta este explicaţia mersului în timpul somnului. Este ca şi cum trei oameni ar fi legaţi unul de celălalt şi ar merge unul în spatele celuilalt. Spiritul rămâne totuşi în interiorul sufletului, căci altminteri acesta ar muri. Aceşti somnambuli îşi întorc de multe ori faţa către lună şi se urcă pe acoperişuri sau pe turlele bisericilor, pentru a scăpa de magnetismul excesiv de puternic al pământului. Ridicându-se la o înălţime oarecare deasupra pământului, presiunea excesivă a fluidului este diminuată, iar corpul redevine gata să accepte, prin intermediul nervului spiritual, sufletul în interiorul lui (împreună cu spiritul). După ce trupul redevine liber, sufletul îl duce din nou la locul de unde a plecat, prin intermediul nervului spiritual, şi acolo se uneşte din nou cu el”.

Partea a şasea

B. Bătrâneţea şi moartea

Capitolul 1

Bolile bătrâneţii

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/16 (11-13)

Domnul: „De acum înainte, mergeţi pe calea pe care v-am indicat-o Eu, iar suferinţele voastre vor fi puţine, şi plecarea din această lume va fi uşoară! La sfârşitul vieţii, nu suferă de boli grave decât oamenii care şi-au îngropat prea adânc sufletul în trup, prin tradiţiile lumeşti pe care le-au acceptat. Din acest motiv, separarea sufletului de corp se produce cu mare greutate, pentru ca sufletul să nu fie complet corupt de carne, iar acest proces îi produce corpului o mare suferinţă. În schimb, pentru suflet el este foarte benefic, căci în acest fel este curăţat de dorinţele sale carnale, prin intermediul durerii şi suferinţei; el se va dezvolta apoi mai uşor în lumea cealaltă şi va avansa cu mai multă siguranţă pe calea spirituală.

Oamenii excesiv de materialişti şi foarte necredincioşi, care mor totuşi brusc şi fără dureri, după o viaţă în care s-au bucurat de sănătate şi de putere fizică,

şi-au primit deja răsplata pe lumea aceasta, aşa că nu vor mai primi alta pe lumea cealaltă”.

Capitolul 2

Frica de moarte

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/127 (1, 3, 6-8)

Domnul: „Naşterea oricărui lucru, a oricărei fiinţe, inclusiv a unui om, are întotdeauna ceva vesel în ea. În schimb, moartea şi dizolvarea sinelui, mai ales atunci când este vorba de oameni, are ceva extrem de trist, umplând inima omului de durere. Dar Eu vă spun: de ce ar trebui să fie aşa, atâta vreme cât oamenii cred câtuşi de puţin în inimile lor în nemurirea sufletului? Răspunsul este simplu: ei plâng din cauza fricii lor de moarte.

Frica de moarte şi jelirea celor decedaţi nu dispare decât atunci când sufletul s-a născut a doua oară, întru spirit, trezindu-se la adevărata viaţă. Sufletele care nu au atins încă un grad suficient de înalt de evoluţie interioară continuă să simtă o anumită pierdere faţă de plecarea celor dragi din această lume, precum şi o anumită teamă de moarte. Aceşti oameni nu pot scăpa de teamă decât atunci când sufletul, intelectul şi spiritul lor se maturizează suficient de mult.

Un suflet indolent şi leneş se teme de activitatea susţinută şi continuă. Teama de moarte se naşte din aceeaşi sursă; se adaugă şi teama de bolile periculoase.

Aţi avut cu toţii ocazia să constataţi că oamenii serioşi şi muncitori nu se tem niciodată atât de tare de moarte, aşa cum o fac cei care nu reuşesc nimic serios, dar îşi doresc o viaţă fericită şi plină de confort. Teama nu va dispărea până când aceste suflete nu vor începe o activitate corespunzătoare.

Voi credeţi că această teamă nu este decât consecinţa ignoranţei şi a necunoaşterii lumii de dincolo, dar Eu vă spun: ea este exclusiv consecinţa aversiunii adânc înrădăcinate a sufletului faţă de activitate. Şi întrucât sufletul bănuieşte în secret că prin pierderea corpului fizic va ajunge într-o lume în care va trebui să devină extrem de activ, el devine neconsolat şi cade într-un fel de febră, măcinat de nesiguranţa legată de existenţa lui viitoare”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/133 (6-7)

„După ce sufletul începe să-L recunoască pe adevăratul Dumnezeu ca fiind separat de el, iar prin iubirea sa pentru El începe să-i perceapă în mod real existenţa, sufletul se eliberează de înlănţuirea omnipotenţei divine. El începe să-şi aparţină din ce în ce mai mult sieşi, devenind creatorul propriei sale vieţi şi al propriei sale existenţe. În acest fel, el devine un prieten liber al lui Dumnezeu, pentru eternitate. Atunci când atinge acest nivel de conştiinţă, el nu mai are nimic de pierdut atunci când îşi pierde corpul fizic şi când pleacă spre lumea de apoi, apropiindu-se astfel de destinaţia lui finală”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/133 (7-8)

Domnul: „Cum s-ar mai putea teme de moarte cel care poartă în el viaţa eternă în deplina ei lumină, care a atins armonia supremă şi a devenit astfel un domn al vieţii? El ştie perfect că cei care îi omoară trupul nu-i pot răni în nici un fel sufletul, şi încă şi mai puţin spiritul etern. Mai mult, sufletul face un salt incredibil către eternitate atunci când îşi pierde trupul cel greu, care acţiona ca o povară asupra lui. Nici o comoară a acestei lumi nu va putea compensa vreodată acest sentiment de libertate. Cel care înţelege cu toată claritatea acest lucru nu va cunoaşte vreodată teama de moarte şi de pierderea corpului fizic".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/68 (1-4)

Domnul: „Teama de moartea fizică nu are nimic de-a face cu incertitudinea asupra continuităţii conştiinţei după despărţirea sufletului de corpul fizic, ci cu iubirea pentru lumea exterioară şi iubirea de sine. Din cauza acestor două tipuri de iubire, sufletul se ataşează de trupul său şi se întrepătrunde cu acesta, apropriindu-şi astfel sentimentul morţii şi al încetării existenţiale, ca şi cum el însuşi ar muri, ceea ce îi provoacă o stare de angoasă şi de teamă.

Strămoşii oamenilor nu se temeau de moartea fizică, şi chiar tânjeau după ea, pentru a se elibera de corpul devenit prea fragil din cauza bătrâneţii! Din cauza modului lor de viaţă virtuos, pe placul lui Dumnezeu, ei aveau deseori viziuni clare asupra lumii de dincolo. În acest fel, ei ştiau ce se va petrece cu sufletul lor după despărţirea de corpul fizic.

În vremurile moderne, oamenii şi-au pierdut aproape complet credinţa în Dumnezeu. De unde ar mai putea şti ei care este sursa vieţii sufletului şi unde se întoarce acesta după moartea corpului fizic? De vreme ce există o îndoială atât de mare în ceea ce priveşte principiile generale ale vieţii, cum ar putea să nu se îndoiască oamenii de viaţa de apoi?"

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/30 (9-18)

Domnul: „… Când am rămas singuri, Rael Mi-a spus: 'Doamne, eu sunt un om păcătos şi nevrednic de binecuvântarea pe care ai adus-o acestei case atunci când ai păşit pragul ei! Dar ştiu că Tu eşti compasiunea fără limite şi Te-am căutat toată viaţa, din inimă, în speranţa că îmi vei ierta toate nebuniile pe care le-am făcut! De aceea, Te implor, Doamne, să nu priveşti la slăbiciunile mele, ci să îmi ierţi păcatele conştiente şi inconştiente!'

Eu i-am răspuns: 'Rael, toate păcatele tale ţi-au fost iertate de multă vreme, căci Eu nu sunt un Dumnezeu al răzbunării, ci un Dumnezeu al iubirii. Cum l-aş putea pedepsi Eu pe acela care îmi imploră graţia cu atâta seriozitate cum ai făcut-o tu? Eu am venit în această lume pentru a distruge marea povară a păcatelor sub care s-a îngropat umanitatea, din cauza marii ei orbiri, şi pentru a pava drumul către fericirea supremă. De aceea, nu mai fii îngrijorat din cauza păcatelor tale, căci cele mai multe au fost uitate. Faptele bune şi cele rele îl urmează pe om chiar şi după plecarea din această lume, dacă nu sunt arse de iubirea Mea! Dar spune-Mi, ce te frământă, căci simt că ai o întrebare pe care doreşti să Mi-o pui; de aceea ai dorit să-Mi vorbeşti în secret!'

Rael Mi-a răspuns: 'Îţi mulţumesc din inimă pentru cuvintele Tale! De când Te-am văzut, am simţit o anumită dorinţă. Vezi Tu, eu sunt un om bătrân,

corpul meu a devenit fragil şi nu mai reprezintă un cămin potrivit pentru acest suflet. Până astăzi, speranţa de a-L vedea pe Unsul Domnului l-a ţinut în viaţă, dar acum, când această speranţă mi-a fost împlinită, Te implor, Doamne şi Părinte preasfânt, lasă-l pe slujitorul Tău să plece împăcat în mormânt! Îngăduie-i să intre în Împărăţia Ta – pe care a văzut-o acum cu ochii săi fizici – pentru a deveni un instrument mai bun al voinţei Tale decât ar putea fi vreodată în trupul său! Dacă m-aş putea stinge sub ochii Tăi, sunt convins că nu aş cunoaşte gustul amar al morţii, şi aş intra împăcat în Împărăţia pe care ne-ai promis-o!'

Şi iată ce i-am răspuns Eu: 'Rael, tu porţi de multă vreme această dorinţă în inima ta. De aceea a trebuit să o exprimi, pentru ca sufletul tău să fie eliberat de această ultimă povară. Ascultă, ce înseamnă moartea omului? Ea nu înseamnă nimic altceva decât căderea fructului copt din copac. Când omul s-a purificat suficient de mult în interiorul lui, astfel încât poate fi considerat un fruct copt, desprinderea lui de creanga pe care stătea, adică de trupul fizic, se produce în mod natural, fără nici cea mai mică forţare. Aşa se petrec întotdeauna lucrurile cu cei care şi-au trăit viaţa în acord cu voinţa Mea, astfel încât chiar şi fără prezenţa Mea directă, ei nu vor simţi nici cea mai mică durere. Da, tranziţia ta de la viaţa pământească la cea spirituală se va produce fără durere, iar tu vei trăi cele mai frumoase percepţii.

Deşi tu nu te agăţi de viaţă, mai ai totuşi o anumită îngrijorare legată de acest moment al tranziţiei. Eşti convins că dacă te-aş întări prin prezenţa Mea, ai trece mai uşor acest prag neplăcut. Dar Eu îţi spun că trebuie să renunţi la această slăbiciune – altminteri atât de umană – astfel încât credinţa ta, care te-a susţinut până la această vârstă venerabilă, să se împlinească cu adevărat. Căci numai credinţa în Mine trebuie să cucerească ororile ameninţătoare ale morţii.

Când omul a devenit pe deplin credincios, Eu îi voi spune în inima lui că a sosit momentul în care trebuie să renunţe la trupul său, căci sarcinile pe care le avea au fost împlinite. Îi voi da atunci puterea să-şi rupă cătuşele şi să plece împăcat, în faţa ochilor celor dragi. Aşa ar trebui să se petreacă întotdeauna moartea, dar ea nu se mai petrece astfel decât în condiţii cu totul excepţionale. Întrucât oamenii se tem de momentul plecării mai mult decât de orice altceva, ei experimentează tranziţia (moartea) ca pe o distrugere violentă a maşinăriei lor fizice, în loc să li se pară ceva normal. Multe boli sunt provocate de modul lor de viaţă nesănătos, dar nu ele conduc la moartea corpului fizic. Rostul bolilor este exclusiv maturizarea astrală a omului, niciodată tranziţia finală. De aceea, Eu îţi spun, dragul Meu Rael: 'Mai trăieşte puţin!', dar tu nu trebuie să crezi că ţi-am respins dorinţa. Nu considera cuvintele Mele o pedeapsă, ci foloseşte-te de acest ultim interval care îţi este acordat pentru a elimina chiar şi ultimele ataşamente pământeşti, pentru a intra în Împărăţia Mea în fuziune cu Mine!"

Capitolul 3

Sinuciderea

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/162 (11) – 163 (2)

Domnul: „La ce i-ar folosi omului dacă ar câştiga întreaga lume în această viaţă pământească, dar şi-ar pierde sufletul? Ce poate primi în schimbul sufletului său acest om? De aceea, omul trebuie să se folosească de această viaţă pământească numai în beneficiul sufletului său, pentru ca acesta să câştige viaţa eternă. Dacă

omul nu se foloseşte de viaţa sa fizică pentru a atinge acest scop, el este singurul vinovat pentru pierderea vieţii sufletului său, sau cel puţin pentru slăbirea acestuia până într-atât încât în lumea de dincolo, sufletul are nevoie de o perioadă foarte lungă de timp pentru a-şi reveni şi a cunoaşte astfel o viaţă spirituală mai bună".

Unul dintre bătrâni L-a întrebat atunci pe Domnul: „Doamne, iată la ce m-am gândit: oare nu este mai bine să scapi de această viaţă fizică, mai degrabă decât să o iubeşti, pentru a dobândi astfel viaţa sufletului? Până aici, lucrurile îmi sunt clare, dar există un aspect care nu pare să se potrivească. Există oameni care sunt duşmanii propriilor lor vieţi, într-o măsură atât de mare încât ajung chiar să se sinucidă. Îşi câştigă aceşti oameni viaţa sufletului în acest fel? Care este părerea Ta în această privinţă?"

Domnul: „Oare de aceea le-a dat Dumnezeu viaţa fizică, pentru a o distruge? Dumnezeu i-a dăruit omului viaţa fizică pe a o folosi ca pe un instrument în vederea cuceririi vieţii eterne a sufletului. Ce se întâmplă însă dacă omul îşi distruge instrumentul înainte de termen? Cum ar mai putea cuceri el viaţa eternă a sufletului? Dacă nu cumva sunt nebuni, cei care se sinucid nu vor cunoaşte Împărăţia lui Dumnezeu, decât în foarte rare cazuri!

Căci cel care este duşmanul propriei sale vieţi nu poate iubi nici viaţa în sine. O viaţă fără iubire nu este viaţă, ci moarte".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/152 (1, 6-8, 10-12)

Domnul: „Dacă cineva este umilit de o altă persoană, din cauza marelui său orgoliu, şi nu se poate răzbuna, drept pentru care îşi ia viaţa – aceasta este cea mai rea formă de sinucidere premeditată. Nici o pedeapsă nu este prea mare pentru un asemenea suflet. El va avea nevoie de o mie ori o mie de ani (un milion de ani) pentru a putea progresa până la punctul în care îşi va putea reface pielea care să acopere oasele sale fantomatice[8], lipsite de iubire, ca să nu mai vorbim de încarnarea sa ca om, căci încarnarea este un produs al iubirii, iar scopul ei este de a genera iubire.

Mai există unii care se sinucid din cauza unei femei. Toţi aceştia vor avea mari dificultăţi în a-şi încheia ciclul de viaţă.

Alţii se sinucid pentru că au comis în secret o crimă îngrozitoare, perfect conştienţi că aceasta le-ar putea aduce o pedeapsă ruşinoasă şi dureroasă cu moartea. Ei ştiu că mai devreme sau mai târziu, crima lor va fi descoperită. Chinuiţi de teamă şi de conştiinţa lor, aceşti criminali cad într-o stare de disperare cruntă, după care se sinucid. În lumea de dincolo, aceste suflete apar ca nişte schelete golite de formă. Ori de câte ori un suflet este complet golit de iubire, chiar şi de iubirea de sine, în el se adună tot iadul – care este marele duşman al vieţii – astfel încât el devine duşmanul propriei sale vieţi şi al propriei sale existenţe. El încearcă în permanenţă să-şi distrugă viaţa, într-un mod cât mai puţin dureros însă. Oriunde există o asemenea duşmănie împotriva vieţii, tot ce este viu trebuie distrus. În lumea de dincolo, un astfel de suflet nu poate apărea altfel decât într-o formă vitală primară, ca un schelet fără carne, al cărui unic corp este propria sa judecată. Vă puteţi cu uşurinţă imagina cât de mult timp îi va lua şi cât de dificil îi va fi unui

[8] N.Ed. Este vorba de acoperirea scheletului sufletului cu carnea spirituală.

asemenea suflet să-şi asume din nou forma unui schelet uman, pentru a primi apoi o piele, şi eventual nişte carne (născută din el însuşi) pentru a se acoperi.

Unii dintre voi îşi pun întrebarea: suferă aceste suflete de vreo durere? Iar Eu vă răspund: din când în când, ele suferă de durerea cea mai cumplită care poate fi imaginată, în timp ce în alte momente nu suferă absolut deloc. Dacă de ele se apropie alte spirite, cu scopul de a le ajuta, ele suferă durerea cea mai îngrozitoare, dar dacă sunt lăsate din nou în amorţire, ele nu mai au nici un fel de senzaţii, nici un fel de conştiinţă.

Există însă şi alte tipuri de sinucidere, care nu au consecinţe la fel de grave asupra sufletului ca şi cele menţionate anterior, deşi trebuie spus că nu există nici o formă de sinucidere care să aibă consecinţe benefice asupra sufletului".

Capitolul 4

Moartea

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/75 (2, 3, 5, 6)

Domnul: „Mai devreme sau mai târziu, oricine a primit un trup trebuie să se despartă de el. Nu contează dacă acest lucru se petrece în mod dureros sau nu, căci după separarea de trup, durerea născută din această lume încetează oricum. Aerul pe care îl inspiră sufletul în lumea de dincolo este complet diferit de cel material. Acolo unde nu există moarte, nu poate exista nici durere propriu-zisă. Durerea trupului este întotdeauna o consecinţă a separării parţiale a sufletului de trup.

Asta nu înseamnă însă că sufletul în stare pură este lipsit de senzaţii sau de percepţii, căci atunci ar însemna că el este mort. Lipsa durerii în lumea de dincolo are o altă explicaţie: acea lume corespunde nivelului existenţial, deci nu se mai opune, nu mai exercită presiuni asupra lui, nu-l mai împinge încoace şi încolo, nu-l mai chinuieşte în nici un fel.

Principala raţiune a durerii pe care o experimentează sufletul – niciodată trupul – se referă la presiunea exercitată asupra aspectului său vital de către corpul fizic, care a devenit prea greu şi prea inert. Aşa se explică de ce orice boală poate fi vindecată temporar, dacă se cunosc anumite remedii, dar boala bătrâneţii nu poate fi vindecată de nimeni. Cei care trăiesc însă potrivit ordinii divine ating vârste foarte înaintate, aproape fără dureri, şi până în ultima clipă trupul lor rămâne suplu şi ferm. Când vine momentul despărţirii, sufletul se desprinde treptat de învelişul său material, conform ordinii juste. Evident, de regulă sufletul nu doreşte să se despartă de corpul său, nici chiar la cele mai venerabile vârste, dar atunci când aude chemarea beatifică din cer: 'Ieşi din închisoarea ta şi vino să-ţi trăieşti viaţa adevărată, eternă şi liberă!', el nu mai ezită nici o secundă să-şi părăsească învelişul pământesc şi intră în regiunile luminoase ale vieţii eterne".

Moartea prematură

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/55 (3-7)

Domnul: „Atunci când, contrar poruncilor lui Dumnezeu şi legilor naturii, în inima omului îşi face loc tot felul de orori, atrase de cele mai cumplite păcate, ele dau naştere la cele mai teribile boli, generate chiar de omul în cauză. Aceşti

oameni slabi nu mai pot da naştere unor copii sănătoşi. Încă din pântecul mamei, copiii lor vor fi bolnăvicioşi şi depravaţi, suferind de mici de tot felul de boli, şi mulţi dintre ei cunoscând moartea la diferite vârste fragede.

Nu trebuie să credeţi că Dumnezeu este cel care a stabilit că aşa ceva trebuie să se petreacă, în vederea nu ştiu cărui scop secret. El permite însă acestor lucruri să se petreacă, pe de o parte pentru a-i împiedica pe cei bolnavi să mai păcătuiască, iar pe de altă parte, pentru a-i ajuta astfel să se retragă cât de cât din această lume de care sunt atât de ataşaţi. În acest fel, ei se pot retrage în sine, îşi pot recunoaşte păcatele, le pot repudia, învăţând arta fericirii prin răbdare şi a smereniei în aplicarea voinţei divine.

Acest lucru este valabil inclusiv pentru copii. Cum ar putea evolua pe acest pământ un copil născut vicios, mai ales dacă şi părinţii săi s-au născut din păcat? Cine l-ar mai putea ajuta să revină pe calea cea dreaptă? Nu este mai bine ca el să fie eliberat din această lume, pentru a fi ridicat de îngeri într-un cer al copiilor, care există numai pentru ei?

Adevăr vă spun: Dumnezeu ştie tot ceea ce se petrece în creaţia Sa şi se îngrijeşte de toate! În vremurile moderne, cei mai mulţi dintre oameni au uitat complet de Dumnezeu şi nu mai ştiu nimic despre El. Cum ar putea să înţeleagă ei ce face El şi care sunt planurile Lui pentru mântuirea secretă a lumii?

Dacă Dumnezeu nu ar fi permis declanşarea anumitor boli, în funcţie de păcatele comise de oameni, mai mult de jumătate din umanitate ar fi trebuit să piară complet, şi întreaga planetă ar deveni un iad, bântuind prin spaţiul infinit ca o epavă distrusă şi lipsită de viaţă. Discipolii Mei vă vor da mai multe detalii despre asemenea sisteme stelare care chiar au fost distruse şi care rătăcesc astăzi prin spaţiu".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/81 (2, 3, 5)

Un scrib: „Toţi patriarhii şi toţi profeţii, care au trăit strict în funcţie de maniera pe care le-ai revelat-o Tu, au sfârşit în cele din urmă prin a muri; cu siguranţă, şi noi va trebui să murim cândva. Tu Însuţi ne-ai vorbit de multe ori despre despărţirea finală a sufletului de trup. Dar acum afirmi că nu va exista moarte pentru acela care va accepta învăţăturile Tale şi care le va respecta în mod activ. Cum trebuie să înţelegem aceste cuvinte?"

Domnul: „Am spus Eu vreodată că cel care va trăi în conformitate cu cuvintele Mele va trăi de-a pururi pe acest pământ, în forma sa fizică actuală? Bineînţeles că trupul său va muri mai devreme sau mai târziu, dar el nu va vedea, nu va simţi şi nu va gusta moartea. Nu la fel vor sta însă lucrurile cu sufletele păcătoşilor, care nu vor trăi în acord cu învăţăturile Mele şi nu se vor căi pentru păcatele lor! Căci atunci când sufletul este foarte ataşat de trupul său şi de dorinţele sale carnale, el va vedea, va simţi şi va gusta din plin moartea la ora plecării sale din trup!

În schimb, sufletul care s-a născut a doua oară, întru spirit, încă în timpul vieţii sale pe pământ, întrucât a trăit în acord cu învăţătura Mea, nu va vedea, nu va simţi şi nu va gusta din această moarte. Căci el va pleca din trup într-o stare de conştiinţă absolut lucidă, fără anxietate, auzind chemarea Mea la viaţa eternă. Şi chiar dacă păgânii îl vor condamna la moarte în Numele Meu, el se va bucura că va

fi ucis ca un martir, fiind astfel eliberat din trup. Deşi va trăi durerea trupului torturat, el va trăi simultan şi extazul spiritului iluminat!"

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/232 (6, 7)

Domnul: „După ce sufletul atinge perfecţiunea spirituală, el continuă să trăiască o existenţă complet liberă, independentă de existenţa lui Dumnezeu. O astfel de independenţă absolută nu ar putea fi eternă, dacă nu ar fi fost prestabilit de Dumnezeu că ea va fi una cu ordinea divină. Aspiraţia către eternitate a fost implantată în orice fiinţă creată.

Rezultă în mod evident că nu există nimic care să fi fost creat de Dumnezeu şi care ar putea să piară sau să fie complet anihilat. Fiinţa îşi poate schimba forma şi poate trece dintr-o stare inferioară într-una superioară, sau invers, aşa cum am văzut că se petrec lucrurile cu spiritele primordiale. Nimic din ceea ce a fost chemat la existenţă nu mai poate fi distrus".

Partea a VII-a

Viaţa împreună şi fără Dumnezeu

Capitolul 1

Când ajutorul medicilor nu ajută la nimic…

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/148

Într-o zi, Domnul l-a vindecat pe fiul orb şi paralitic al unui părinte.

Părintele: „O, Doamne, îmi dau acum seama cu claritate că Tu eşti cel mai înţelept şi că ai dreptate în toate. Întotdeauna, oamenii sunt singurii care trebuie blamaţi pentru bolile care le afectează corpul fizic şi cel astral. Dar cine este vinovat pentru faptul că fiul meu, care a fost foarte credincios încă din fragedă tinereţe, devenind din ce în ce mai bun cu trecerea timpului, a devenit orb şi paralitic?"

Domnul: „Ascultă, prietene, au existat trei factori principali care au declanşat acest lucru! Mai întâi de toate, a fost imensul tău ataşament pentru fiul tău. La cel mai mic semn că l-ar putea durea capul, tu chemai o liotă din cei mai buni doctori ca să-l vindece. Medicamentele lor prea puternice au declanşat boala de ochi care a condus la orbirea fiului tău.

Al doilea factor: când fiul tău a orbit, medicii au dorit din nou să-l vindece cu medicamente foarte puternice, deopotrivă interne şi externe, care i-au provocat paralizia.

Şi ultimul factor: Eu am ştiut ce se petrece, dar am lăsat lucrurile să meargă înainte, pentru că astfel ele au contribuit la evoluţia ta ca fiinţă; mai întâi, tu ţi-ai revărsat şi mai mult iubirea asupra copiilor tăi, pe care ai început să-i educi într-o manieră ceva mai corectă. În al doilea rând, ei început să înţelegi că un evreu adevărat trebuie să invoce ajutorul lui Dumnezeu înainte de toate, chiar dacă este vorba de o boală fizică, şi nu pe cel al medicilor ignoranţi ai acestei lumi. Căci acolo unde medicul nu este de nici un folos, Dumnezeu este! În al treilea rând, am

permis să se petreacă acest lucru deoarece ştiam că voi veni în Persoană la tine, pentru a-ţi da astfel un semn prin vindecarea fiului tău, că Eu sunt Domnul şi că Mie nimic nu-Mi este imposibil! Sper că acum ai înţeles care a fost cauza afecţiunilor temporare ale fiului tău.

Mai există şi un al patrulea motiv, care nu-ţi poate fi dezvăluit, căci este de neînţeles pentru tine, fiind de natură pur spirituală. Abia în viaţa ta viitoare îl vei putea înţelege. În ceea ce îl priveşte însă pe fiul tău, îţi pot spune următoarele: nici tu, nici fiul tău nu sunteţi de pe acest pământ, ci aţi coborât pe el dintr-o lume de sus, care corespunde sufletelor voastre. Altfel spus, aţi venit de pe o altă planetă, care există în spaţiul infinit al cerului. Căci tot ceea ce vedeţi voi pe cer sub forma constelaţiilor nu sunt altceva decât corpuri cereşti, şi pe fiecare dintre ele există oameni raţionali, la fel ca şi voi. Dar copiii Mei nu există decât pe acest pământ! Asta este tot ce pot să-ţi spun în legătură cu acest subiect. Când vei atinge perfecţiunea spirituală, viziunea ta interioară se va deschide şi tu vei putea înţelege mai multe!”

Capitolul 2

Promisiuni şi sfaturi

Casa Domnului, I/1, 2, 3

„Celor bolnavi, spuneţi-le: ‘Nu te întrista pentru că eşti bolnav, ci întoarce-te către Mine, şi ai credinţă în graţia Mea. Căci Eu te voi alina, şi cel mai pur balsam va curge în inima ta, iar soarele vieţii eterne va străluci înlăuntrul tău. Te vei însănătoşi şi vei fi revigorat astfel la fel ca şi iarba după ploaie’.

Desfrânatului şi amantei sale spuneţi-le: ‘Cel care merge pe calea cărnii păşeşte de fapt pe calea morţii, iar plăcerile lui vor deveni în curând hrană pentru viermi. Numai cel care păşeşte pe calea spiritului poate ajunge la lumină, care este sursa primordială a vieţii, iar existenţa lui va deveni eternă şi se va multiplica’.

Celor care sunt dependenţi de modă şi de luxul deşart, spuneţi-le că în faţa Judecătorului suprem vor sta goi. Zorzoanele lor vor dispărea precum baloanele de săpun, comportamentul lor arogant va fi schimbat cu cea mai inferioară formă de sclavie, iar ei se vor ruşina de-a pururi de prostia lor. Căci nu este oare un prost acela care îşi împodobeşte o bucată de carne, şi care în loc să pună nestematele în montură de aur, le aşează în noroi? O, există astăzi atâţia oameni nebuni în această lume, care confundă lumina cu întunericul, şi întunericul cu lumina!

Spuneţi-le mamelor îngrijorate că nu trebuie să-şi crească fiicele cu teamă faţă de bărbaţi şi de această lume, căci tentaţia se naşte din teamă, iar cei de care vă temeţi vor repurta astfel o victorie uşoară asupra voastră. Ele ar trebui să-şi crească fiicele în iubire faţă de Mine, pentru ca ele să devină miresele Mele şi să dispreţuiască această lume, trezindu-se în iubirea Mea infinită. Mamele nu ar trebui să-şi ducă fiicele în locurile publice, pentru a le găsi soţi, ci ar trebui să le aducă la Mine. Iar Eu vă spun: nici măcar una din dorinţele lor nu va rămâne neîmplinită, căci Eu le voi binecuvânta pe toate! Căci Eu sunt un Dumnezeu bogat, care dispune din abundenţă şi care va dărui în exces.

Prietenilor şi fraţilor voştri, spuneţi-le cu toată iubirea că Eu, Tatăl vostru preaplin de iubire, Mi-am întins deja braţele pentru a-i primi la pieptul Meu, în eternitate. Ei nu ar trebui să se mai îndepărteze niciodată de Mine, şi ar trebui să

privească numai spre Mine, iar ochiul Meu le va spune şi va proclama cu tărie cât de mult îi iubesc şi cât de sincer sunt alături de ei. Spuneţi-le că Mi-am luat privirea de la păcatele lor, că i-am spălat şi i-am făcut la fel de albi ca neaua, aşa că nu mai au de întâmpinat nici un obstacol. Pentru ei nu voi mai fi un Părinte invizibil, iar ei Mă vor vedea de-a pururi. Spuneţi-le să fie fericiţi alături de Mine şi să-Mi încredinţeze Mie toate grijile lor.

De acum înainte, Mă voi îngriji de ei cu cea mai mare bucurie! O, ce înseamnă pentru Mine, Tatăl vostru, toate cerurile şi toată beatitudinea din lume, prin comparaţie cu iubirea dragilor Mei copii, care Mă privesc ca pe adevăratul lor Tată?! Iată, vă voi dărui întreaga fericire din lume, cu această unică condiţie. De aceea, copiii Mei nu ar trebui să apeleze niciodată la altcineva decât la Mine, căci Eu sunt Tatăl lor, şi în afara Mea, altul nu mai există!”

Capitolul 3

O alinare pentru cei care aşteaptă ajutor

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/169

Domnul: „Eu îi voi ajuta şi îi voi întări pe toţi cei care vor face eforturi serioase. În vremuri de restrişte, nu îi voi abandona pe cei care au păşit pe calea Mea, cu credinţă şi iubire. Cât despre cei care s-au rătăcit de pe calea Mea, din cauza tentaţiilor, aceştia nu se pot baza decât pe ei înşişi, căci nu vor primi ajutor din partea Mea atunci când le va fi greu. Aşa vor sta lucrurile până când oamenii se vor întoarce către Mine şi se vor căi pentru păcatele lor.

Pe de altă parte, Eu voi rămâne de-a pururi acelaşi Păstor credincios, care îşi va căuta întotdeauna oaia rătăcită. Dar oara trebuie să înceapă mai întâi să behăie, iar apoi să se lase legată, din propria ei voinţă.

Oricine se simte prea împovărat trebuie să Mi se adreseze în inima lui, iar Eu îl voi întări şi îl voi revigora. De aceea le dau unora o povară mai grea, ca să îşi înţeleagă slăbiciunea şi să Mă caute pe Mine în inimile lor, pentru ca Eu să-i ajut să îşi ducă mai uşor povara. Iar Eu îi voi ajuta în toate, şi le voi da lumina de care au nevoie pentru a putea păşi pe cărările întunecate ale acestei lumi.

Cine se simte însă împovărat, dar nu vine la Mine în inima lui, rămâne singurul vinovat dacă nu reuşeşte să-şi ducă povara pe cărările întortocheate ale lumii”.

Capitolul 4

Iubirea: remediul universal

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/48

Domnul: „Adevăr vă spun: în afara iubirii, totul este mort în fiinţa umană! De aceea, deschideţi-vă faţă de iubire, astfel încât să o simţiţi cu fiecare fibră a fiinţei voastre, şi veţi obţine astfel victoria în faţa morţii. Şi tot ce este mort în fiinţa voastră va fi transmutat în viaţa eternă, prin intermediul iubirii, căci iubirea care se recunoaşte şi se conştientizează ca atare este însăşi viaţa, şi tot ceea ce este scăldat în vibraţia ei capătă viaţă!”

Capitolul 5

Medicul care vindecă de două ori

Jakob Lorber, 10.05.1842

„Poţi să scrii câteva rânduri pentru soţia lui U.H.W., care este de două ori suferindă şi care îşi sărbătoreşte ziua de naştere, deşi pentru Mine, fiecare zi reprezintă o zi de naştere întru viaţa eternă.

Cu mult timp în urmă, s-ar fi putut bucura de o sănătate deplină, dacă ar fi avut o încredere totală în Mine. Dar întrucât credinţa ei nu este deplină, sănătatea ei este cea care este. Ce ar mai putea face ajutorul primit de la Mine, dacă ea apelează imediat la un alt doctor lumesc?

Dacă Eu ajut pe cineva să se vindece, deşi credinţa lui nu este suficient de sinceră, sau dacă el apelează simultan şi la un medic exterior, cum Mi-ar mai putea purta el recunoştinţă pentru ceea ce am făcut pentru el? Dacă ajutorul Meu se află la concurenţă cu cel al unui alt medic, atunci sunt nevoit să spun şi Eu: 'După cum sunt plătit, aşa voi lucra şi Eu!' Cine este plătit mai bine, să lucreze mai mult!

Cum credeţi voi că i-aş putea fi de folos sufletului şi spiritului – care reprezintă viaţa sufletului –, dacă nu aş ajuta decât corpul bolnav, cu ajutorul medicamentelor? Oare s-ar mai întoarce bolnavul către Mine, dacă i-aş permite să se vindece numai cu ajutorul medicului, sau şi-ar revărsa întreaga recunoştinţă asupra acestuia? El ar considera ajutorul primit de la Mine doar o himeră, şi cât de curând s-ar lipsi complet de Mine!

Aşa se explică de ce nu Mă implic decât foarte puţin în vindecarea fizică. Totuşi, dacă bolnavul şi medicul lui au o credinţă deplină în Mine, acordându-Mi întregul credit pentru vindecarea comisă, lucrurile ar sta altfel, iar ajutorul Meu ar fi mult mai eficient. Dacă medicul se simte ofensat de intervenţia Altuia peste munca lui, dar bolnavul i-ar spune: 'Bunul Dumnezeu este Cel care m-a ajutat!', medicul i-ar putea răspunde: 'Dacă Dumnezeu este Cel care te-a ajutat, atunci de ce m-ai mai chemat pe mine? De ce nu te-ai întors direct către Dumnezeu pentru ajutor?!" Şi asta în condiţiile în care tot ce am făcut Eu a fost să-l ajut pe medic cu arta şi ştiinţa Mea!

Eu vă spun: drept cine Mă luaţi? Drept un supraveghetor al medicilor şi al chirurgilor voştri, care nu are dreptul, după vindecare, la nici cea mai mică recunoştinţă, dar care ar trebui să-l ajute în secret pe medic, pentru profitul şi faima lui, la fel ca şi soldatul care se lasă ucis pentru slava nu ştiu cărui general care nu a ieşit din cort în timpul bătăliei!?! O asemenea muncă ar fi sub demnitatea Mea, şi nu M-aş putea ocupa niciodată cu aşa ceva!

Dacă doriţi cu adevărat să vă vindecaţi, tot ce aveţi de făcut este să credeţi din toată inima în graţia Mea, mai degrabă decât în bătrânii şi în medicii voştri, căci altminteri nu vă pot ajuta. Din pură compasiune, vă voi permite totuşi o vindecare parţială, cu ajutorul medicilor voştri. Dar o vindecare totală, niciodată!

O, dacă aţi şti cât de mult aş dori să vă ajut, numai să veniţi la Mine cu toată credinţa, iubirea şi supunerea! Din păcate, chiar şi cei mai buni dintre voi abia dacă vin la Mine cu un sfert de credinţă, cu o şesime de supunere şi cu o optime de iubire! În asemenea circumstanţe, voi nu-Mi lăsaţi prea multe şanse. Asta am avut să-ţi spun de ziua ta, când te voi vindeca de două ori. Încearcă să înţelegi corect ce spun: de două ori! Eu, iubitul tău Iisus, sunt cel care îţi transmite acest lucru!"

Capitolul 6

Vindecarea prin transformarea spirituală

Ida Kling, 10.11.1893

„O, dragii Mei copii, dacă aţi fi măcar o dată înţelepţi şi aţi înţelege acţiunile Mele! Eu nu am venit ca să eliberez trupul vostru de boli, ci pentru a purifica şi a curăţa sufletele voastre prin intermediul infirmităţilor trupului. În loc să-Mi fiţi recunoscători pentru asistenţa pe care v-o acord, voi vă aşteptaţi ca Eu să înlătur exact mijlocul prin care puteţi fi mântuiţi! O, cât de orbi sunteţi încă! Cât voi mai fi nevoit să rămân cu voi, ca să învăţaţi să deosebiţi adevărul de minciună? În loc să vânaţi umbrele şi aparenţele, de ce nu-Mi cereţi lumina care vă poate ajuta să înţelegeţi ce înseamnă adevărata existenţă?

Mulţi dintre voi se gândesc: dacă toate grijile pe care ni le facem în legătură cu trupul nostru sunt atât de prosteşti, şi nu ne vom mai preocupa deloc de el, cu siguranţă nu va trece multă vreme şi trupul va deveni inutil, eşuând în scopul lui, acela de a purifica sufletul. Grija faţă de trup este instinctivă, şi se poate spune că este chiar datoria noastră. De ce ni se spune atunci că este ceva condamnabil?

Dragii Mei copii, Eu nu condamn în nici un caz acest gen de grijă faţă de trup. Ascultaţi-Mă cu atenţie, căci numai aşa veţi putea înţelege unde doresc să vă aduc. Iată, majoritatea celor care suferă de o boală sau de o infirmitate trupească sunt singurii vinovaţi pentru ele, fie din cauza vieţii lor dezordonate şi a dietei lor greşite, fie din cauza lipsei de castitate, chiar dacă aceasta nu se referă decât la gândurile lor impure. Deşi nu au comis acţiunea în sine, ei se joacă cu păcatul, care este purtătorul morţii. Nu mai vorbesc de toate celelalte excese şi păcate ale voastre, căci acestea reprezintă o oroare în faţa Mea, şi conduc la declinul întregii lumi. Cei împovăraţi cu această povară a iadului nu vor putea cunoaşte decât cu greu Împărăţia lui Dumnezeu.

Să revenim acum la cei care suferă de boli şi infirmităţi din cauza părinţilor şi a strămoşilor lor. Ei sunt cei pe care doresc să-i protejez în primul rând de veninul acestei lumi, încă din pântecul mamei lor. Prin crucea pe care sunt nevoiţi să o poarte în această lume, ei se maturizează de timpuriu, şi astfel devin instrumente utile în mâna Mea. Căci spiritele lor se unesc cu Mine încă de la trezirea timpurie a sufletelor lor. Lumea îi priveşte cu dispreţ, din cauza infirmităţilor lor fizice, dar în împărăţia spiritului ei sunt cei dintâi, şi foarte curând vor fi suficient de maturi pentru a intra în ea.

Mai există şi un al treilea tip de bolnavi, care îşi datorează slăbiciunile muncii lor excesive pe pământ. Aceştia sunt de două feluri: cei care se îmbolnăvesc singuri din cauza prea marii lor lăcomii pentru bunuri pământeşti, şi cei care sunt nevoiţi să muncească în exces din cauza sărăciei.

Acestea sunt – pe scurt – principalele cauze ale suferinţei pe pământ. Majoritatea celor care trăiesc astăzi pe planeta voastră suferă din cauza lor, iar Eu vă spun: ‘Eforturile voastre [de a vă elibera prin mijloace exterioare] sunt în zadar! Nu vă mai luaţi după aparenţe, ci încercaţi să percepeţi existenţa reală! Consideraţi suferinţele voastre trupeşti răsplata justă a păcatelor voastre, şi transformaţi-vă inima! Numai astfel vă veţi putea însănătoşi! Chiar dacă trupul vostru nu se va face bine, sufletul vostru se va vindeca! Eu nu am venit pe pământ – nici în trecut, şi

nici acum – pentru a vă vindeca trupurile, ci sufletele. De aceea, nu mai încercaţi să aruncaţi crucea care vă este necesară pentru mântuirea sufletelor.

Scopul pentru care v-am creat este unul pur spiritual, iar voi nu vă uitaţi decât la cele pământeşti. De aceea, nu-Mi înţelegeţi activităţile şi intenţiile născute din iubirea Mea. Eu nu vă voi părăsi, ci voi continua să vă suport cu iubirea Mea părintească, plin de răbdare, până când vă veţi apropia de lumina divină. Căci iubirea Mea nu doreşte rătăcirea voastră, ci transformarea voastră în bine, prin căinţă!"

Capitolul 7

Adevăratul efort pentru vindecare

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/89

Domnul: „Adevăr vă spun, dintr-o anumită perspectivă, tot ceea ce există pe pământ este bun şi îşi revarsă binecuvântarea sa asupra voastră, dacă este folosit aşa cum trebuie de trupul, sufletul şi spiritul vostru. Celui pur, totul i se pare pur, căci noaptea nu mai există pentru cel care a devenit el însuşi lumină. Atunci când este folosit însă în mod greşit şi prostesc, prin încălcarea ordinii divine, chiar şi cel mai bun lucru devine rău; în loc de binecuvântări şi salvare, el aduce cu sine blesteme şi dezastre.

De pildă, apa este un element indispensabil vieţii tuturor fiinţelor umane, animalelor şi plantelor, dar dacă omul şi-ar face sălaş pe fundul oceanului, încercând să trăiască la fel ca un peşte, el şi-ar găsi imediat moartea. La fel ca şi apa, focul este un element absolut necesar vieţii, dar cel care se aruncă în foc în speranţa că va primi astfel mai multă vitalitate se va transforma în curând în cenuşă, pierzându-şi inclusiv scânteia de viaţă de care dispunea.

Acelaşi lucru este valabil pentru toate lucrurile. Chiar şi cele mai veninoase plante şi animale reprezintă o binecuvântare pentru acest pământ, căci ele absorb toxinele din aer. Natura lor face ca otrava, alcătuită în întregime din spirite nefermentate ale naturii, să nu le afecteze viaţa. De aceea, lăsaţi aceste fiinţe să trăiască în arealele lor, căci ele sunt benefice pentru pământ. Dar mai presus de orice, aspiraţi să deveniţi fiinţe umane perfecte! Da, deveniţi la fel de perfecţi ca şi Tatăl vostru din ceruri, iar atunci nici chiar otrava plantelor şi animalelor nu vă va mai putea face rău.

Deveniţi ceea ce sunteţi destinaţi să fiţi, ceea ce au fost patriarhii voştri (n.n primii oameni de pe pământ), de care asculta întreaga natură. Dacă veţi respecta învăţăturile Mele, veţi putea deveni stăpânii absoluţi ai creaţiei, conform ordinii prestabilite de Tatăl vostru. Abia atunci va dispărea duşmănia între voi, sau între voi şi creaturile care vă sunt subordonate. Dacă nu respectaţi această ordine, va trebui să suportaţi vechiul blestem şi toată discordia care rezultă din el.

În aceste vremuri, este necesară o mare forţă pentru a putea instaura împărăţia Mea pe pământ, iar cei care nu dispun de această forţă, nu vor putea intra în ea. Mai târziu lucrurile vor deveni mai uşoare, dar chiar şi atunci va fi necesară o anumită luptă interioară. Împărăţia Mea nu permite să fie cucerită prea uşor pe acest pământ, deşi viaţa pe această planetă este deja o luptă. Vă puteţi imagina cât de grea trebuie să fie revelarea pe acest pământ a lumii de dincolo, fără de care nu se poate vorbi de o adevărată viaţă spirituală! Chiar şi aşa, lupta va fi una uşoară

pentru cei care îl vor iubi cu adevărat pe Dumnezeu! Iar acest lucru va trebui să-l spuneţi tuturor prietenilor Mei, căci jugul meu este blând, iar povara impusă de Mine este uşoară!…

Toţi cei care acceptă şi respectă cu credinţă această învăţătură vor atinge desăvârşirea în această viaţă, şi nu vor cunoaşte moartea, şi nu o vor percepe în nici un fel. Căci cel care a cunoscut viaţa eternă încă în acest trup nu va simţi, la despărţirea de el, decât o stare de eliberare beatifică în conştiinţa cea mai perfectă şi mai pură, care corespunde existenţei sale desăvârşite, absolut autentică şi justă, iar sfera sa vitală şi viziunea sa vor fi extinse la infinit”.

Capitolul 8

Salvarea în arca lui Noe

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/13

„Iată, pe vremea lui Noe, când a venit potopul şi a inundat pământul, care era locuit atunci de o umanitate coruptă până în străfundul sufletului, apele au ucis toţi oamenii, cu excepţia lui Noe şi a micuţei sale familii, a animalelor din arca sa, şi, evident, a peştilor. Cum a reuşit Noe să-şi salveze viaţa sa şi a familiei sale, în condiţiile marelui potop? Iată, el şi-a construit o arcă puternică, pe care furia revărsată a apelor a purtat-o ascultătoare pe spinarea sa!…

Din punct de vedere spiritual, marele potop continuă să afecteze şi astăzi pământul. Iar Eu vă spun: potopul spiritual şi de lungă durată nu este cu nimic mai puţin periculos pentru fiinţele umane de pe acest pământ decât cel natural.

Cum vă puteţi salva de la înecul în apele potopului spiritual? E simplu: voi trebuie să faceţi în plan spiritual ceea ce a făcut Noe în plan material! Altfel spus, daţi acestei lumi ceea ce-i aparţine ei, dar mai presus de orice, daţi-i lui Dumnezeu ceea ce-i aparţine lui Dumnezeu! ‘Arca lui Noe’ este adevărata smerenie din inima omului, iubirea lui pentru semenii săi şi iubirea de Dumnezeu. Cel care este cu adevărat smerit şi plin de o iubire pură pentru Dumnezeu, Tatăl său, şi pentru semenii săi, şi care aspiră să-i ajute atât cât îi stă în puteri, conform ordinii divine, va înota fără probleme până la malul marelui ocean al păcatelor care a inundat această lume. La sfârşitul vieţii sale pământeşti, când apele se vor retrage în profunzimile lor întunecate, arca sa îşi va putea găsi odihna binemeritată pe muntele Ararat din Împărăţia vie a lui Dumnezeu, devenind acolo căminul etern pentru cel pe care l-a purtat deasupra apelor potopului spiritual”.

Capitolul 9

Cunoaşte-te pe tine însuţi!

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/125

Domnul: „Faceţi toate eforturile pentru a vă cunoaşte pe voi înşivă. Examinaţi-vă viaţa, acţiunile comise, ca să nu ajungeţi să spuneţi la sfârşit: ‘Iată, eu am respectat toate poruncile divine timp de 10, sau chiar 20 de ani, şi totuşi mă găsesc în acelaşi punct de plecare, fără să fi avansat nici măcar cu un pas… Nu am trăit nici o iluminare, şi nu percep aproape nimic din aşa-numita viaţă eternă’. Ce anume îi lipseşte unui asemenea om?

Adevăr vă spun: examinaţi-vă cu atenţie, dacă nu cumva în inima voastră au pătruns gânduri lumeşti, orgoliul de a fi mai presus de semenii voştri, zgârcenia – sora mai mică a lăcomiei – ambiţiile exagerate, judecarea prea aspră a celor din jur, dorinţa de a avea întotdeauna dreptate, pasiunile carnale, şi tot felul de alte asemenea lucruri care menţin sufletul captiv. Cine nu depăşeşte cu adevărat aceste pasiuni nu va cunoaşte împlinirea promisiunii, adică realizarea plenară a adevărului spiritual. Comparaţi mustul cu vinul cel pur. Atâta vreme cât mustul va mai conţine elemente străine şi grosiere, el va fermenta şi nu va cunoaşte puritatea. După ce aceste elemente vor fi însă înlăturate, el va deveni din ce în ce mai liniştit în butoi (nu va mai spumega), se va limpezi şi se va transforma într-un vin pur şi strălucitor.

Sunt mulţi aceia care nu mai au decât un pas mic pentru a dobândi Împărăţia lui Dumnezeu în inimile lor, dar nu reuşesc acest lucru pentru că nu se auto-examinează suficient de des şi nu sunt conştienţi de elementele pământeşti (minore) care mai sunt încă ataşate de sufletul lor. Dacă ar face mai frecvent asemenea introspecţii, ei şi-ar da seama că sunt încă foarte sensibili, şi că sufletul lor este încă foarte uşor de ofensat pentru lucruri absolut neînsemnate.

Unii ar putea spune: 'Da, dar cum rămâne cu onoarea omului?' 'E adevărat, este răspunsul Meu, omul trebuie să aibă simţul onoarei, dar aceasta ar trebui să fie de cel mai nobil tip'. Dacă un om slab din punct de vedere spiritual v-a insultat, nu-i purtaţi ranchiună; mai bine mergeţi la el şi spuneţi-i: 'Prietene, tu nu mă poţi insulta, căci eu te iubesc pe tine şi pe toţi oamenii. Îi binecuvântez pe cei care mă blestemă şi pe cei care îmi fac rău, şi nu am de gând să fac decât bine, din toate puterile mele. Te avertizez totuşi că nu este bine să insulţi pe altcineva. Nu mai repeta acest lucru, dacă doreşti să fii mântuit. Dacă vei continua să dai curs acestei pasiuni, mai devreme sau mai târziu, vei întâlni pe cineva care nu va fi dispus să te ierte şi care ţi-ar putea provoca mari neplăceri'.

Asta înseamnă onoare, în înţelesul cel mai nobil al cuvântului: să-i vorbeşti celui care te-a insultat fără nici un pic de mânie în inima ta. Câtă vreme mai păstraţi chiar şi cel mai mic grăunte de mânie în inima voastră, manifestând amărăciune şi lipsă de prietenie faţă de cel care v-a insultat, înseamnă că în sufletul vostru mai există încă destul orgoliu şi iubire de sine, suficient cât să împiedice fuziunea voastră cu Spiritul Luminii Mele.

Sunt atâţia săraci care vă solicită pomana, iar voi le-aţi putea da cu uşurinţă de o mie de ori mai mult decât faceţi acum. Dar voi vă revoltaţi împotriva tupeului lor, le arătaţi uşa şi le daţi de înţeles că nu trebuie să apeleze de fiecare dată la voi, căci nu vor mai primi nimic.

Evident, cerşetorii merită şi ei o anumită mustrare, dar cel care se poartă astfel cu un om sărac nu este nici el suficient de matur pentru împărăţia Mea. Căci soarele Meu străluceşte în egală măsură asupra celor buni şi asupra celor răi, pentru beneficiul întregii creaţii.

Aceeaşi rază care luminează palatul unui rege şi care coace strugurii care dau vinul cel mai nobil, străluceşte şi asupra colibei celui sărman, şi nu se enervează auzind orăcăitul broaştelor şi scârţâitul greierilor. Simţul exagerat al economiei nu este prea departe de lăcomie, şi nu stimulează viaţa. Dacă el devine chiar un viciu, sufletul nu se va transforma niciodată în vinul pur şi spiritual al vieţii.

Numai cel care dăruieşte cu mare bucurie poate intra în împărăţia Mea, evident, atâta vreme cât în sufletul lui nu există alte defecte. El nu trebuie să se supere pe cel sărman care îi cere pomană în mod repetat, chiar dacă a făcut-o deja de mai multe ori.

Aşadar, vă repet: analizaţi-vă cu atenţie şi ridicaţi-vă până la nivelul pe care puteţi percepe cu uşurinţă lumina vieţii, ca să puteţi fi siguri că v-aţi eliberat de toate deşeurile acestei lumi”.

Capitolul 10

La ceasornicar

Apusuri preschimbate în răsărituri, cap. 21

„Da, dragă Doamne, ai dreptate! Te iubesc şi am cel mai mare respect pentru Tine, din cauza înţelepciunii Tale şi a puterii, iubirii, răbdării şi perseverenţei care derivă din ea. Singurul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să-mi vorbeşti mai blând, să nu-mi mai reaminteşti tot timpul de blestemul greu care apasă asupra mea. Dacă ai fi procedat aşa, m-aş fi îndrăgostit de multă vreme definitiv de Tine. Cuvintele Tale extrem de pătrunzătoare mă umplu mai degrabă de un fel de teamă şi de revoltă, decât de iubire. De aceea, vorbeşte-mi mai blând, iar eu Te voi iubi din toate puterile mele”.

Domnul: „Prietene, vrei să spui că nu îţi recunosc înalta valoare? Crezi că numai cine te măguleşte, sau cel care – din respect – nu îndrăzneşte să îţi spună adevărul în faţă, îţi este un prieten adevărat? O, crede-Mă, te înşeli amarnic! Tu faci parte dintre aceia care nu au nici măcar un singur os bun în trupul lor! Nici măcar o singură faptă nobilă de iubire nu îţi împodobeşte sufletul. Au fost momente când faptele tale au părut bune şi nobile în faţa lumii, dar în realitate ele au fost cât se poate de rele! Căci toate acţiunile tale aveau o natură politică, malefică, şi în spatele lor se ascundea un plan secret de putere.

Când dădeai de pomană, toată lumea trebuia să fie avizată de acest lucru. Spune-Mi, aşa te-a învăţat Evanghelia, ca mâna dreaptă să ştie ce face stânga?!

Când dădeai cuiva un aşa-zis sfat bun, nu ştiu cum se făcea, dar mai devreme sau mai târziu apa ajungea să curgă numai pe la moara ta.

Când le vorbeai oamenilor cu condescendenţă, o făceai numai pentru a le arăta cu claritate celor simpli că se află mult sub poziţia ta socială.

Când le vorbeai oamenilor cu blândeţe, vocea ta semăna cu cântecul sirenelor, sau cu râsul hienelor din spatele tufişului. În realitate, erai cel mai crud dintre prădători.

Pe scurt, nu ai făcut absolut nimic bun; erai scufundat în totalitate în iad. Domnul Dumnezeul tău are acum milă de tine. El vrea să te elibereze de cătuşele iadului, dar crezi că ar putea să o facă dacă nu îţi arată felul în care eşti în realitate?

Nu ai văzut niciodată pe pământ ce face ceasornicarul cu ceasul stricat, pentru a-l repara, astfel încât să devină din nou folositor? Iată, el desface ceasul în cele mai mici componente ale sale, le examinează cu atenţie, repară ce s-a stricat, curăţă rugina şi completează piesele care lipsesc. La sfârşit, el reasamblează ceasul, ca să vadă dacă merge. Crezi tu că un asemenea ceas complet stricat ar mai merge

vreodată dacă ceasornicarul s-ar limita să-i lustruiască suprafaţa exterioară, lăsând neschimbat interiorul său?!

Tu eşti tot un fel de mecanism, la fel ca şi ceasul din parabola noastră, în care nici măcar o singură rotiţă nu funcţionează corect! Dacă vrei să te transformi în bine [să fii reparat], va trebui să îţi desfac fiinţa coruptă în cele mai mici componente ale sale. Tot ce există în tine va trebui adus în lumina adevărului etern şi incoruptibil, pentru ca tu să te poţi vedea, dându-ţi seama ce anume nu funcţionează corect în fiinţa ta.

Până când nu îţi vei recunoaşte singur toate infirmităţile, crezi tu că o perie, o pilă, un cleşte şi un şmirghel vor fi suficiente pentru a te remodela ca fiinţă umană potrivit ordinii lui Dumnezeu, transformându-te într-un om cu desăvârşire nou? Căci ceea ce eşti la ora actuală este ceva cu totul nefolositor. Şi de vreme ce Eu fac toate acestea, în locul tău, nu crezi că merit iubirea ta?”

Capitolul 11

Binecuvântarea rugăciunii

Ida Kling, 23.02.1893

„Dragii Mei copii! Calea către inima Mea este rugăciunea. Orice rugăciune este susţinută de o putere secretă care curge din inima Mea. Cu cât vă rugaţi mai mult, cu atât mai multă putere pot revărsa Eu asupra voastră şi cu atât mai apropiată va fi relaţia voastră cu Mine. Oricine se apropie de Mine cu o rugăciune nu va rămâne fără răspuns, fără o consolare, fără o dovadă a iubirii şi prezenţei Mele.

Evident, atunci când spun rugăciune, Eu mă refer la o rugăciune absolut sinceră, născută din profunzimile cele mai intime ale inimii, şi nu doar din vârful buzelor, fără ca inima să simtă ceva. Rugăciunea trebuie să însemne ceva mai mult decât o datorie, un tribut, o convingere că Mi se datorează aşa ceva. Pentru Mine, acest gen de convingeri nu înseamnă rugăciuni. Dacă rugăciunea nu încălzeşte inima, ci o împietreşte şi mai tare, aş prefera să nu vă mai rugaţi deloc.

Nu trebuie să vă rugaţi Mie numai în vremuri de restrişte, căci Eu nu sunt un Dumnezeu al Urgenţelor; ori de câte ori norocul vă surâde, voi uitaţi cu desăvârşire de Dumnezeul la care aţi apelat anterior! Vă amintiţi apoi de El numai când aveţi din nou nevoie de ajutorul Lui. Nici acestea nu sunt rugăciuni autentice (deşi, de cele mai multe ori, sunt nevoit să Mă mulţumesc cu ele!).

Rugăciunea adevărată înseamnă o viaţă trăită în rugăciune, alături de Mine şi întru Mine. Numai cine trăieşte o asemenea viaţă poate cunoaşte viaţa eternă, şi acela nu va mai vedea, simţi sau gusta moartea!

Se poate spune că cei care îşi trăiesc viaţa în conformitate cu cuvântul Meu se roagă necontenit. La fel, cei care Mă poartă în inimile lor se roagă continuu, căci gândurile lor sunt direcţionate întotdeauna către Mine şi către iubirea Mea, şi tot ce fac aceştia, ei îmi consacră Mie. Iar bucuria lor cea mai mare este să se afle într-o comuniune continuă cu Mine şi să-Mi servească prin iubirea din inimile lor. Asta înseamnă să te rogi în inima ta, fără încetare. Oricine procedează aşa, va cunoaşte binecuvântarea şi graţia Mea.

Acestea au fost cuvintele de binecuvântare pe care vi le-a adresat astăzi Tatăl vostru, Iisus. Amin”.

Capitolul 12

Adevărata credinţă

Robert Blum, II/280

„Nu este ceva rău să purtaţi discuţii despre Mine şi despre împărăţia Mea. Dar mult mai bine ar fi dacă aţi lucra din greu pentru instaurarea ei pe pământ. Aşa cum este firesc, cunoaşterea vine înaintea acţiunii. Dar odată ce ştiţi ce aveţi de făcut, va trebui să treceţi la acţiune. Chiar şi la cea mai mică acţiune va exista o reacţie; în schimb, simpla cunoaştere, nedublată de acţiune, nu poate da naştere vreunei reacţii.

La ce i-ar folosi unui olar să cunoască la perfecţiune arta olăritului, dar să nu o aplice niciodată în viaţă, făcând măcar un vas, cât de simplu? Credinţa este şi ea o ştiinţă, dar a inimii. Atâta vreme cât nu faceţi nimic, ea rămâne însă o cunoaştere moartă. Teoria nu poate prinde viaţă decât prin practică!"

Capitolul 13

Şcolile profeţilor: calea către perfecţiunea spirituală

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/56 (10)

Întrebat în legătură cu vechile şcoli ale profeţilor, Domnul a răspuns: „… Erau aleşi numai cei născuţi din părinţi care se temeau de Dumnezeu şi care erau puri încă de la naştere, fiind apoi bine educaţi. Şi evident, numai cei care erau perfect sănătoşi şi puternici din punct de vedere fizic. Aceşti băieţi erau acceptaţi în aceste aşa-zise şcoli ale profeţilor, conduse de judecători şi de preoţi [israelieni], al căror spirit era plenar trezit. Mai întâi, ei erau învăţaţi să scrie, să citească şi să socotească. Apoi erau instruiţi în cunoaşterea Scripturilor – în principal, cărţile lui Moise –, precum şi în geografie şi etnologie (atât cât se cunoştea pe vremea aceea despre pământ).

Viitorilor profeţi li se cerea să recunoască poruncile lui Dumnezeu, dar mai ales să le respecte cu stricteţe şi în mod voluntar, din proprie voinţă. Simultan, în funcţie de vârsta şi de gradul lor de dezvoltare spirituală, erau supuşi la diferite teste şi încercări, pentru a afla pe pielea lor care este gradul lor de rezistenţă în faţa tentaţiilor acestei lumi.

Dar mai presus de orice, băieţii trebuiau protejaţi în faţa indolenţei, care este mama tuturor păcatelor şi a tuturor nenorocirilor. De aceea, ei erau supuşi la tot felul de munci fizice, în funcţie de puterea trupului lor.

După ce ajungeau la maturitate şi deveneau suficient de puternici în arta abnegaţiei şi a negării de sine, ei erau conduşi pe calea sinelui lăuntric, cu ajutorul ştiinţei analogiilor, până când ajungeau să aibă o credinţă foarte fermă. Încă din copilărie, ei erau învăţaţi să îşi cultive o voinţă de nezdruncinat, prin fuziunea ei cu voinţa lui Dumnezeu. Acest lucru le dădea posibilitatea să dea multe semne oamenilor, căci voinţa lor era una cu voinţa lui Dumnezeu, iar credinţa lor, care era lumina vie coborâtă din ceruri, nu mai permitea nici o îndoială în inimile lor iluminate.

După ce atingeau în acest fel ordinea vie şi autentică, asupra adepţilor cobora Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, în funcţie de nivelul atins de fiecare în parte (adică de credinţa lor şi de gradul de fuziune cu voinţa lui Dumnezeu). Coborârea Duhului Sfânt asupra lor le permitea o lărgire a viziunii interioare, astfel încât ei puteau vedea în imagini corespondente evenimentele care se vor petrece în viitor, pe care le-au şi lăsat drept mărturie pentru generaţiile ulterioare.

Cei care atingeau această stare şi care aveau asemenea viziuni, auzeau inclusiv Cuvântul Interior, deci vocea lui Iehova înlăuntrul lor. Învăţăturile pe care le propovăduiau ei în faţa oamenilor erau în realitate Cuvântul viu al lui Dumnezeu, pe care ei îl auzeau direct din gura lui Iehova, care sălăşluia în fiinţa lor.

Iată, acestea erau şcolile profeţilor: nişte şcoli ale vieţii, în care oamenii erau instruiţi să devină profeţi.

Au existat însă şi alţi oameni pioşi, care au crezut dintotdeauna în Dumnezeu şi L-au iubit din inimile lor, devenind profeţi fără a trece prin şcolile menţionate mai sus…

Multe asemenea şcoli vor fi create în viitor. Din ele se vor naşte însă mulţi profeţi falşi, şi prea puţini autentici, în acord cu voinţa lui Dumnezeu.

Căci adevăr vă spun: în vremurile care vor veni, nu vor fi profeţi şi clarvăzători autentici decât aceia care vor crede în Mine şi care Mă vor iubi pe Mine mai presus de orice, care îşi vor iubi semenii la fel de mult ca pe ei înşişi, şi care vor urma cu stricteţe învăţăturile Mele. Nu orice om care va striga: 'Doamne, Doamne!' va putea intra automat în împărăţia Mea, ci numai cei care vor respecta cu fermitate voinţa Mea, în conformitate cu învăţăturile Mele. De aceea, nu vă limitaţi să rămâneţi doar nişte ascultători leneşi, ci începeţi să puneţi imediat în practică cuvântul Meu, căci numai aşa veţi putea pătrunde în Împărăţia lui Dumnezeu.

Nu trebuie să credeţi însă că Împărăţia lui Dumnezeu a vieţii interioare va veni la voi prin semne exterioare, cu pompă şi lux, căci ea se află înlăuntrul vostru. Cine o caută în interior şi nu o găseşte, degeaba o va căuta în lumea exterioară sau în stele.

Calea către adevărata Împărăţia vie a lui Dumnezeu este foarte îngustă, şi de multe ori este blocată de mărăcini. Numele ei este smerenia şi negarea totală de sine. Pentru fiinţele lumeşti, ea este de netrecut.

Cel care crede însă în Mine şi care îmi respectă poruncile nu va fi rănit de mărăcini pe calea către Împărăţia lui Dumnezeu. Singurul lucru care pare dificil este începutul. Dacă aspirantul îşi păstrează însă seriozitatea şi nu este slăbit de tot felul de considerente lumeşti, realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu nu va fi un proces dificil pentru el, căci această căutare continuă, sinceră şi serioasă a Împărăţiei lui Dumnezeu reprezintă în sine un jug blând şi o povară uşoară impusă de Mine. Iar cei mai însetaţi dintre ei vor auzi întotdeauna vocea Mea, care le va striga cu tărie: ‚Veniţi la Mine, toţi cei slabi şi oprimaţi, căci Eu vă voi întâmpina mai devreme de jumătatea drumului, vă voi întări şi vă voi revigora!'

În schimb, cei care vor striga: ‚Doamne, Doamne!', dar îşi vor orienta privirea mai degrabă către cele lumeşti, căutând doar în treacăt Împărăţia lui Dumnezeu, le voi spune: ‚De ce Mă strigaţi pe Mine, voi, cei cu preocupări

lumeşti?! Inima Mea nu v-a recunoscut niciodată. Nu veţi primi alt ajutor decât din partea preocupărilor voastre!'

Adevăr vă spun: atât timp cât se vor afla în această lume, aceşti oameni nu vor găsi cu uşurinţă adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu, cea dinlăuntrul lor, şi ei se vor dovedi învăţători, clarvăzători şi profeţi slabi pentru semenii lor. Chiar şi în lumea de dincolo, acestor suflete pe jumătate moarte le va fi infinit mai greu să găsească în interiorul lor adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu.

De aceea, orice om ar trebui să lucreze pentru acest scop în fiecare zi a vieţii sale, căci după zi vine noaptea, iar pe întuneric este greu să mai lucrezi".

Capitolul 14

Alte lămuriri legate de viaţa alături şi separat de Dumnezeu

Casa Domnului, I/4 (4-5)

Domnul: „Cine se ataşează prin iubirea sa de lumea materială va fi zdrobit de puterea morţii, trăind consecinţele acesteia în planul materiei. În schimb, cine îşi orientează iubirea către Mine va fuziona cu sursa iubirii şi a vieţii, devenind din ce în ce mai viu".

Casa Domnului, I/160 (7)

Domnul: „Conform legii, oamenii nu trebuie să aibă decât o singură preocupare, şi anume revelarea lui Dumnezeu, Tatăl lor preasfânt. Ei trebuie să facă acest lucru întotdeauna, nu doar atunci când sunt în nevoie, mergând pe calea cea dreaptă şi plină de iubire. Cel care L-a descoperit şi care a înţeles că El este posesiunea cea mai de preţ nu trebuie să-i mai întoarcă niciodată spatele, ci trebuie să rămână alături de El, căci în caz contrar va trăi pierderea conştiinţei de sine cu mult înainte de jumătatea drumului de întoarcere, şi abia după multe experienţe amare va fi nevoit să recunoască faptul că este incapabil să realizeze ceva fără Mine".

Casa Domnului, I/160 (8-10)

Domnul i se adresează lui Adam: „Când cineva îmi strigă Numele cu spatele la Mine, Eu nu îl voi auzi, până când nu îşi va întoarce faţa şi inima către Mine. Şi încă ceva: această întoarcere cu faţa va fi supusă unui test dificil, care să-Mi arate cât de serios este el în inima lui, iar Eu nu voi asculta nici un alt cuvânt decât cele care izvorăsc direct din inima lui. Urmăreşte să înţelegi cât mai bine aceste cuvinte şi nu-Mi mai întoarce niciodată spatele. În schimb, lasă-te condus şi ghidat numai de Mine, oriunde consider Eu că trebuie să fii condus".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/139 (6-7)

Domnul i se adresează lui Iuda Iscariotul: „Cel care preţuieşte şi iubeşte lumea exterioară, îşi va primi mai devreme sau mai târziu răsplata pe care această lume o ţine întotdeauna pregătită pentru prietenii ei: moartea! Împărăţia Mea nu

face parte din această lume, iar cel care se află de partea Mea va fi răsplătit cu viaţa eternă! Încearcă să înţelegi aceste cuvinte în inima ta lumească".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/149 (16)

Domnul: „Cine îşi iubeşte viaţa trupească din cauza lumii exterioare, îşi va pierde viaţa sufletului. Cine nu îşi iubeşte trupul, ci Mă preferă pe Mine, îşi va salva sufletul şi va trăi alături de Mine, de-a pururi, în împărăţia Mea".

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/118 (24, 25)

Domnul i se adresează unui scrib încăpăţânat, care insistă asupra nenorocirilor care se abat asupra multor credincioşi: „Norocul sau ghinionul celor inspiraţi direct de Dumnezeu se află întotdeauna pe mâinile cele mai bune cu putinţă, căci ei ştiu de ce au fost trimişi în această lume şi de ce trebuie să sufere. Ei nu se tem de moartea fizică, întrucât poartă deja în ei viaţa eternă a sufletului, şi implicit atotputerea spiritului lui Dumnezeu. Ce are, prin comparaţie, omul care nu dispune decât de plăcerile sale lumeşti? Ce îi va mai rămâne lui la sfârşit? Doar moartea, căci viaţa nu se va arăta unei asemenea persoane, al cărei destin final nu poate fi altul decât disperarea".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/217 (13, 14, 17-18)

Şeful iluminat al esenienilor răspunde la întrebarea unui grec care doreşte să afle ce trebuie făcut pentru a obţine ajutorul lui Dumnezeu: „Mai presus de orice, noi avem datoria să credem în inimile noastre în Dumnezeu, să-i respectăm poruncile în toate împrejurările, să-L iubim mai mult decât pe oricine altcineva, şi să ne iubim semenii la fel de mult ca şi pe noi înşine. Cine nu va proceda în acest fel nu va fi auzit de Dumnezeu!

Eu şi fraţii mei procedăm astfel, şi avem dovezi incontestabile că Dumnezeu ne ascultă cu bucurie şi întotdeauna cererile, cu condiţia să nu cerem te miri ce prostii nerezonabile. De aceea, întoarceţi-vă cu credinţă către Dumnezeu în inimile voastre, la fel cum aţi face-o cu tatăl vostru".

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/16 (10, 11)

Cuvintele de rămas bun ale Domnului adresate înţelepţilor indieni convertiţi: „Tatăl este bun şi nu îşi găseşte plăcerea în suferinţele oamenilor, dar nici nu le împiedică atunci când oamenii sunt copleşiţi de boală, dacă L-au uitat pe Tatăl lor din cauza ataşamentelor lor lumeşti, dacă şi-au pierdut credinţa şi au intrat singuri în anumite situaţii din care apoi nu mai ştiu cum să iasă. Păşiţi pe calea pe care v-am indicat-o Eu şi nu veţi avea de suferit, iar plecarea voastră din această lume va fi una uşoară".

Casa Domnului, II/51 (105)

Domnul: „Adevăr vă spun, cel care Mă urmează pe Mine păşeşte pe calea cea dreaptă, şi nu se va rătăci de pe calea care duce către viaţa eternă. Cine ar dori

să meargă noaptea prin pădure, căutând cărarea, fără lumină? Pădurea este această lume, iar cărarea este viaţa lumească a omului, iar încarnarea sufletului în corp este noaptea cea întunecată. În schimb, Eu sunt Lumina care vă ghidează, la fel cum sunt Calea şi Viaţa Eternă, destinaţia voastră”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/166 (6)

Domnul: „Când totul de devenit celest în fiinţa umană, mediul în care trăieşte devine şi el celest. Zilele sale devin celeste, iar nopţile sale se umplu de pacea cerului şi de lumina cea mai splendidă, dar numai pentru sufletele pure, aflate în fuziune cu spiritele lor”.

Casa Domnului, III/10 (9)

Arhanghelul Uriel: „Viaţa noastră este viaţa lui Dumnezeu! Noi putem trăi oricând şi oriunde dorim. Atunci când înţelegem motivul vieţii şi când ne orientăm inimile către Dumnezeu, noi trăim deja viaţa perfectă, indiferent dacă ne mai aflăm în corp sau am trecut în lumina spiritului”.

Soarele spiritual, I/98 (13)

Domnul le vorbeşte sufletelor ajunse în împărăţia spiritelor: „Alături de Mine, totul vă va fi posibil; fără Mine, nu veţi putea face nimic. De aceea, viaţa alături de Mine este întotdeauna bună şi fericită, în timp ce în afara Mea nu există nici o existenţă durabilă. Căci Eu singur sunt calea, adevărul şi viaţa. Oricine rămâne în Mine, prin iubirea lui, astfel încât şi Eu să rămân cu el, beneficiază de lumină, de viaţă şi de adevărul suprem!”